

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 119

Ple del Parlament

Sessió 56 i 57, primera reunió, dimecres 26 de juliol de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

SESSIÓ 56

Procediment per a designar els senadors que han de representar la Generalitat al Senat

280-00003/13 5

SESSIÓ 57.1

Pregunta al Govern sobre la concertació de places a la xarxa de serveis socials d'atenció pública

310-00574/13 8

Pregunta al Govern sobre les condicions laborals del Cos de Bombers de la Generalitat

310-00575/13 10

Pregunta al Govern sobre les millores de les condicions del personal mèdic

310-00576/13 11

Pregunta al Govern sobre el procés d'oposicions

310-00566/13 12

Pregunta al Govern sobre la situació del socorrisme

310-00567/13 14

Pregunta al Govern sobre la defensa del català davant les ingerències de l'Estat i els tribunals

310-00568/13 16

Pregunta al Govern sobre la valoració del Departament de la Presidència amb relació a l'escenari polític després de les eleccions generals del 23 de juliol

310-00573/13 18

Pregunta al Govern sobre els projectes lingüístics als centres educatius

310-00569/13 19

Pregunta al Govern sobre el sector turístic

310-00570/13 21

Pregunta al Govern sobre la reordenació de l'atenció primària

310-00571/13 23

Pregunta al Govern sobre les mancances del model de prevenció i extinció d'incendis forestals

310-00564/13 25

Pregunta al Govern sobre l'establiment de nous peatges a carreteres i autovies 310-00563/13	26
Pregunta al Govern sobre les mesures adoptades per a protegir les famílies vulnerables davant la pobresa energètica 310-00577/13	28
Pregunta al Govern sobre la política lingüística en l'àmbit educatiu 310-00565/13	30
Pregunta al president de la Generalitat sobre els resultats electorals d'Esquerra Republicana de Catalunya i del moviment independentista en general 317-00324/13	32
Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió de presentar el projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2024 en el primer ple ordinari del pròxim període de sessions 317-00322/13	33
Pregunta al president de la Generalitat sobre els resultats de les eleccions generals del 23 de juliol 317-00327/13	35
Pregunta al president de la Generalitat sobre si entén els resultats electorals com una esmena a la política d'Esquerra Republicana de Catalunya 317-00328/13	37
Pregunta al president de la Generalitat sobre el garantiment de la llibertat dels catalans, especialment en l'elecció de la llengua en el sistema educatiu 317-00323/13	39
Pregunta al president de la Generalitat sobre si cal una estratègia independentista compartida per a fer front comú a Madrid a favor del dret d'autodeterminació 317-00325/13	40
Pregunta al president de la Generalitat sobre els resultats de les eleccions generals del 23 de juliol 317-00329/13	41
Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment de l'acord pressupostari 317-00326/13	43
Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	45
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	45
Projecte de llei d'elaboració de disposicions normatives (debat de totalitat) 200-00016/13	46
Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, per a incorporar el crim d'ecocidi al Tribunal Penal Internacional (debat de totalitat) 270-00003/13	58
Procediment per a elegir membres del Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya i dels consells socials de les universitats 284-00015/11, 284-00016/11, 284-00017/11, 284-00018/11, 284-00019/11, 284-00020/11, 284-00021/11 i 284-00022/11	69
Interpel·lació al Govern sobre el model català de finançament local i la seva relació amb la hisenda de la Generalitat 300-00363/13	71
Interpel·lació al Govern sobre la defensa de la cultura en català 300-00361/13	78
Interpel·lació al Govern sobre les delegacions de la Generalitat a l'exterior 300-00362/13	86
Interpel·lació al Govern sobre la nova estratègia dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra les violències sexuals 300-00364/13	94
Interpel·lació al Govern sobre l'educació 300-00356/13	98

Interpel·lació al Govern sobre la llibertat lingüística 300-00357/13	105
Interpel·lació al Govern sobre la immersió lingüística 300-00358/13	110
Interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament de l'àrea del delta del Llobregat 300-00359/13	117
Interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya 300-00360/13	124

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 56

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera d'Educació, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller d'Interior, la consellera de Territori, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a designar els senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00003/13). Grups parlamentaris. Designació.

La presidenta

Bon dia, diputats i diputades. Comencem aquesta sessió plenària específica.

Bon dia a tothom, i també, per descomptat, a les d'aquí a poc nomenades senadores, eh?, per part, doncs, del Parlament de Catalunya.

Procediment per a designar els senadors que han de representar la Generalitat al Senat

280-00003/13

Començo la sessió pel procediment per designar les senadores que han de representar la Generalitat al Senat. L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió específica és el procediment per designar les senadores que han de representar la Generalitat al Senat, ateses les vacants produïdes amb motiu de les renúncies presentades per part de la senyora Lorena González Dios i la senyora Assumpció Castellví i Auví.

En aquest sentit, i per cobrir les vacants, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya van proposar, respectivament, la designació de la senyora Núria Marín i Martínez i de la senyora Teresa Pallarès i Piqué. Ambdues candidates van presentar la documentació requerida segons estableix la Llei 6/2010. Així mateix, els faig avinent que la Comissió de l'Estatut dels Diputats ha dictaminat que no concorre cap causa d'inelegibilitat.

Així doncs, de conformitat amb el que estableix la Llei 6/2010, tot seguit sotmetrem a votació les dues propostes de designació presentades. Els faig avinent que tres diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària.

Atès que el nombre de candidates presentades és igual al nombre de vacants a proveir, tal com estableix l'article 101.3 del Reglament, els proposo que aquesta designació es faci per assentiment si no hi ha cap objecció. No? (*Pausa.*)

Doncs, en cas contrari, d'acord amb l'article 5.2 de la Llei 6/2010 i l'article 101.3 del Reglament, procedirem a fer una votació electrònica i secreta. Els recordo que, per donar compliment a l'article 174.4 del Reglament i l'article 8.2 de la Llei 6/2010, ambdós relatius a la designació de substituïts, i per tal de garantir els drets dels grups parlamentaris que proposen la designació de les senadores, els faig avinent que els vots que es formulin poden ser només a favor o abstenció; els vots negatius es comptaran com a vots nuls.

Passem, doncs, a la votació de la primera de les propostes de designació, presentada pel Grup parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Es tracta de la designació de la senyora Núria Marín i Martínez com a senadora perquè representi la Generalitat al Senat.

S'inicia la votació.

El resultat és 96 vots a favor i 18 abstencions.

Passem ara, a continuació... Per tant, queda ratificada la proposta i designada senadora per representar la Generalitat al Senat, d'acord amb l'article 61.a de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la senyora Núria Marín i Martínez.

(Aplaudiments.)

A continuació, passem a la votació de la proposta de designació de la senyora Teresa Pallarès i Piqué com a senadora perquè representi la Generalitat al Senat, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 97 vots a favor i 19 abstencions.

Per tant, queda ratificada la proposta i designada senadora per representar la Generalitat al Senat, d'acord amb l'article 61.a de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la senyora Teresa Pallarès i Piqué.

(Aplaudiments.)

Havent exhaurit l'ordre del dia d'aquesta sessió específica, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les nou del matí i set minuts.

Sessió 57.1

La sessió s'obre a les nou del matí i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera d'Educació, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller d'Interior, la consellera de Territori, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Proposició de llei de modificació de l'article 47 de la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, relativa a les indemnitzacions i els ajuts per a dones víctimes de violència masclista i llurs filles i fills (tram. 202-00027/13). Comissió d'Igualtat i Feminismes. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 630, 3).
3. Projecte de llei d'elaboració de disposicions normatives (tram. 200-00016/13). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 501, 5).
4. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, per a incorporar el crim d'ecocidi al Tribunal Penal Internacional (tram. 270-00003/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 271, 30).
5. Procediment per a elegir dos membres del Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya (tram. 284-00015/11). Grups parlamentaris. Designació.
6. Procediment per a elegir dos membres del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona (tram. 284-00016/11). Grups parlamentaris. Designació.
7. Procediment per a elegir dos membres del Consell Social de la Universitat de Barcelona (tram. 284-00017/11). Grups parlamentaris. Designació.
8. Procediment per a elegir dos membres del Consell Social de la Universitat de Girona (tram. 284-00018/11). Grups parlamentaris. Designació.
9. Procediment per a elegir dos membres del Consell Social de la Universitat de Lleida (tram. 284-00019/11). Grups parlamentaris. Designació.
10. Procediment per a elegir dos membres del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (tram. 284-00020/11). Grups parlamentaris. Designació.
11. Procediment per a elegir dos membres del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (tram. 284-00021/11). Grups parlamentaris. Designació.
12. Procediment per a elegir dos membres del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 284-00022/11). Grups parlamentaris. Designació.
13. Interpel·lació al Govern sobre el model català de finançament local i la seva relació amb la hisenda de la Generalitat (tram. 300-00363/13). Joan Carles Gallego i Herrera, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la defensa de la cultura en català (tram. 300-00361/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre les delegacions de la Generalitat a l'exterior (tram. 300-00362/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre la nova estratègia dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra les violències sexuals (tram. 300-00364/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
17. Interpel·lació al Govern sobre l'educació (tram. 300-00356/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

18. Interpel·lació al Govern sobre la llibertat lingüística (tram. 300-00357/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.

19. Interpel·lació al Govern sobre la immersió lingüística (tram. 300-00358/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.

20. Interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament de l'àrea del delta del Llobregat (tram. 300-00359/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

21. Interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00360/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de la Llei 9/2023, de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional (tram. 302-00313/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la T-mobilitat (tram. 302-00314/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 302-00315/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Corredor Mediterrani (tram. 302-00319/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el lloguer d'habitatges (tram. 302-00322/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el turisme com a font de riquesa (tram. 302-00316/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets de les persones LGBTI (tram. 302-00317/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els greuges econòmics i fiscals de l'Estat espanyol envers Catalunya (tram. 302-00318/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

30. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels drets dels ciutadans i de la democràcia arreu dels Països Catalans (tram. 302-00320/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

31. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Projecte de Llei de memòria democràtica de Catalunya (tram. 302-00321/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

La presidenta

I passem al primer punt de l'ordre del dia del Ple, que són les preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Govern sobre la concertació de places a la xarxa de serveis socials d'atenció pública

310-00574/13

I començarem per la primera pregunta al Govern a respondre oralment al Ple sobre la concertació de places de la xarxa de serveis socials d'atenció pública. Formula la pregunta la senyora Najat Driouech Ben Moussa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots i totes. Conseller Campuzano, celebrem que el Departament de Drets Socials incorpori 15.204 places i serveis a la xarxa de serveis socials d'atenció pública, serveis que s'adrecen a diferents col·lectius –persones amb algun tipus de discapacitats, problemes de salut mental o drogodependència–

i que fins ara eren finançats a través de subvencions. Sabem, conseller, que el pas d'aquestes places subvencionades a concert reforcen el compromís del Departament de Drets Socials per la millora de les condicions laborals de les professionals i també de la qualitat en l'atenció; en definitiva, alinear el sistema de serveis socials amb el de salut i educació.

El procés de concertació de les places i serveis socials –que ara es finançaven amb la convocatòria anual d'ajuts COSPE, i que s'incorporen, ara, amb aquest acord, a la xarxa d'atenció pública de serveis socials– proporcionarà una estabilitat financera a les entitats proveïdores. Recordem que els concerts tenen una durada no menor a quatre anys i prorrogable fins a deu, la qual cosa reforça el seguiment i l'avaluació dels serveis que es presten, millorant la seva qualitat i les condicions laborals de les professionals del sector. El sistema de concertació garanteix que les entitats de serveis socials reuneixen els estàndards de qualitat exigibles a través del finançament, l'accés i el control públic. A més a més, aquesta modalitat va d'acord amb els principis de transparència, publicitat, concurrència, igualtat i no-discriminació, i també busca donar una resposta eficaç, àgil, adequada a les necessitats d'atenció personalitzada i integral a les persones.

Per tot això, conseller, ens agradaria que ens especifiqués a quines tipologies afecta aquest canvi, quina és la repercussió econòmica que representa per al departament, i també, més enllà de conèixer..., ens agradaria conèixer altres línies de treball que està seguint el departament per reforçar els serveis socials del nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller, el senyor Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora diputada. Efectivament, aquesta és una decisió rellevant del Govern. Culminem aquesta transició de serveis que fins ara finançàvem a través de la fórmula de subvencions i que finançarem i proveïrem a través de la fórmula de concertació, que no pas de contractació –és important que ho recordem. Estem parlant, efectivament, de més de quinze mil places. Vostè em preguntava el detall: en concret, 1.900 places de serveis per a persones grans, singularment en l'àmbit de les tuteles; més de sis mil places en l'àmbit de la discapacitat; més de 6.300 places en l'àmbit de la malaltia mental; més de sis-centes places en l'àmbit de la dependència; cent cinquanta places en l'àmbit del VIH/sida, gestionades per 181 entitats en 385 centres arreu de Catalunya.

Vostè ho deia, donem estabilitat. El sistema de concertació garanteix durant un període llarg de temps la provisió d'aquest servei; i el sistema de concertació, a diferència dels sistemes de contractació, on fixem els criteris d'atribució de la gestió del servei, es basen en la qualitat, no pas en el preu. I, per tant, reforcem també el control públic en la prestació d'aquests serveis. És un pas endavant molt rellevant i que ha suposat un esforç molt considerable del Departament de Drets Socials durant tot aquest semestre per consolidar aquestes places.

Aquest sentit, també... En aquests moments estem treballant amb la Taula del Tercer Sector amb una unificació de les subvencions COSPE i les subvencions IRPF. I, amb la unificació que anem fent d'aquestes dues línies de subvencions, identificarem quins serveis estem encara finançant amb COSPE i IRPF; quines activitats estem finançant a través d'aquestes convocatòries; quines línies d'inversions en infraestructures hem de fer, i quines línies de suport a les federacions hem de desenvolupar. En aquest exercici identificarem nous serveis que en el futur haurem de transitar també de la lògica de la subvenció a la lògica de la concertació. I estem en el context de la construcció d'un sistema nacional de serveis socials de veritat. La incorporació a Aquas, la incorporació al TIC Salut Social, la revisió de la cartera de serveis, l'acord de tarifes i el projecte de llei de provisió d'instruments dels serveis

socials ens han de permetre construir aquesta quarta pota de l'estat del benestar al nostre país. Esperem comptar amb el suport de la cambra per poder fer-ho.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les condicions laborals del Cos de Bombers de la Generalitat.

Pregunta al Govern sobre les condicions laborals del Cos de Bombers de la Generalitat

310-00575/13

Formula la pregunta el senyor Jaume Butinyà i Sitjà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jaume Butinyà i Sitjà

Gràcies, presidenta. Conseller, en primer lloc, voldria fer un reconeixement als cossos d'emergències de Catalunya per la feina que fan sempre, i especialment als que tradicionalment intervenen en l'extinció d'incendis en el medi al llarg de les campanyes d'incendis forestals, campanya d'incendis que per ara està resultant positiva gràcies en bona part a la feina prèvia de planificació i prevenció que es fa al llarg de tot l'any. Per poder donar un millor servei a la ciutadania i preservar el medi natural, cal que els cossos d'emergències disposin de recursos humans i materials necessaris i suficients. En aquest sentit, les condicions laborals, com les de tots els treballadors i treballadores, són un aspecte a destacar a l'hora de disposar d'equips de treball eficients i motivats.

Fa pocs dies el seu departament feia públic l'acord de millora de condicions laborals del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya per als propers anys amb tots els sindicats representats. Aquest acord preveu un conjunt de millores laborals per al cos, algunes de les quals han estat llargament reivindicades, i que són el resultat de mesos de negociacions amb l'ànim de poder recuperar les retallades que s'havien produït a conseqüència de la insuficiència pressupostària i la impossibilitat d'ampliar les plantilles fins fa molt poc. Entre altres mesures, algunes de les millores laborals tenen a veure amb la continuïtat en el procés de feminització del cos, així com l'eliminació de les desigualtats de gènere existents. També són d'aplicació altres mesures que fan referència a la conciliació familiar i personal o la implantació de mesures per a la millora de..., en la prevenció dels riscos.

Per tot això, conseller, ens podria dir què representa per al departament i per al propi Cos de Bombers aquest acord? Així com si ens pot explicar i detallar alguns dels punts d'aquest acord amb més detall.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Presidenta, diputats, diputades... Diputat, doncs representa que en el marc de l'esforç que s'està fent per part del Govern per enfortir el Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, doncs, una de les peces essencials és que hi hagi la pau social i garantir una estabilitat en les condicions de treball dels servidors públics.

I, en aquest sentit, doncs sí, ens felicitem per l'acord, perquè crec que ha estat molt positiu. En aquest sentit, doncs, voldria especialment agrair la feina del director, de la secretària general i de la directora de Serveis pel treball que han estat fent, i, naturalment, als representants sindicals, el seu esforç, la seva dedicació, les seves

ganes d'arribar a acord, la seva predisposició, el seu capteniment i la seva manera de treballar per arribar a aquest acord. Perquè, efectivament, implica tots els representants sindicals i posa en valor, a més a més, doncs, que el diàleg és la manera d'arribar a acords. S'hi ha arribat sense conflicte previ i, en aquest sentit, doncs, em sembla que ens en podem felicitar.

Parlem de temes vinculats a la igualtat de gènere i, en aquest sentit, en coherència amb el procés de feminització i l'esforç de feminització, la reserva de places i tantes altres mesures del pla d'igualtat dels cossos de seguretat i d'emergències i en particular del de Bombers: l'increment del permís de maternitat, adaptar el lloc de treball en el temps de lactància, més flexibilitat per garantir la conciliació, mesures de planificació horària i de flexibilitat horària que ho facilitin.

Les condicions laborals també han estat abordades i, en aquest sentit, elements, com deia, efectivament reivindicats des de fa molt temps, com el complement de «solapament» o el de nocturnitat; mesures molt rellevants vinculades a la prevenció de riscos o també –llargament reivindicada– la mobilitat interadministrativa amb el Cos de Bombers de Barcelona.

En definitiva, enfortir el cos, feminitzar-lo i fer-lo més fort: més mitjans, més recursos, més mitjans tècnics i més mitjans, també, humans. I, en aquest sentit, doncs, l'increment de places permanent que estem fent en el cos de voluntaris i també de professionals –en tots dos– fins a arribar al cos de funcionaris –en aquest cas, de funcionaris–..., és l'acord fins a 3.300 bombers l'any 26, que ve sumat als cinc-cents que hem incorporat també al cos de voluntaris i que hi anirem incorporant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les millores de les condicions del personal mèdic.

Pregunta al Govern sobre les millores de les condicions del personal mèdic

310-00576/13

Formula la pregunta la senyora Neus Ramonet i Sucarrat, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Neus Ramonet i Sucarrat

Gràcies, presidenta. Conseller Balcells, diputades, diputats... Convindran amb mi que un bon sistema sanitari representa un dels eixos vertebradors del benestar social del nostre país. De fet, Catalunya, com la resta de les comunitats autònomes, no ha quedat al marge dels canvis socials de les darreres dècades, així com tampoc ha quedat al marge de la situació d'infrafinançament crònic, que ha afectat de forma molt directa el mateix sistema sanitari.

Totes aquestes retallades de ja fa uns anys, juntament amb l'arribada d'una pandèmia sense precedents com va ser la covid-19, van evidenciar que calia potenciar i vetllar al màxim pel nostre sistema sanitari i, en definitiva, pel nostre sistema públic de salut.

I és que quan parlem de sistema públic de salut hem de fer esment, evidentment, dels i les professionals. Sabem que els professionals són l'element clau i imprescindible perquè el sistema funcioni i que la millora de les seves condicions laborals i retributives és un pas indefugible.

I, en aquest sentit, celebrem que el passat dia 11 de juliol s'aprovés l'increment de les retribucions de la jornada complementària del personal mèdic resident en formació de l'Institut Català de la Salut. Recordar que l'últim increment específic en qüestió d'augment de preu de guàrdies data de l'any 2006 en un govern tripartit. Una

mesura, conseller, que sabem que no és l'única i que va de la mà d'altres millores als professionals i les professionals i que ens agradaria que ens especifiqués més.

Estem davant d'un acord històric i que ha de representar un full de ruta per continuar millorant les condicions laborals dels residents. Conseller, celebrem que el seu lideratge estigui deixant empremta, sobretot pel que fa al diàleg continu amb diferents actors del món de la salut: la taula nacional, el fòrum de diàleg, etcètera.

Ja per acabar, conseller, ens agradaria que ens expliqués els termes de la millora de les retribucions per a la jornada complementària del personal mèdic resident en formació de l'ICS i les mesures que s'estan desenvolupant per donar resposta a les necessitats i demandes actuals.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Manel Balcells i Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Sí; gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Efectivament –i vostè ho deia–, la base del sistema nacional de salut són els seus professionals; professionals que necessitem que estiguin ben formats, ben valorats i ben remunerats.

I, en aquest sentit, hem d'anar fent passos avançant en aquesta línia. Lo de la millora de les anomenades «guàrdies», eh?, la jornada complementària dels residents de l'ICS era necessari i era de rebut. De fet, es va fer amb un acord de govern per avançar-nos a l'acord de l'ICS, al conveni de l'ICS, que està molt madur, però els residents s'incorporaven el dia 1 de juny. I, de fet, la millora, que és d'un 27,8 per cent en costos empresarials –net, allò, líquid a percebre, vint-i-tres per cent–; una millora molt substancial i que equipara, aquesta millora, la que ja es va produir en el conveni de la sanitat concertada, mal anomenada «Siscat», que Siscat és el sistema, eh?

En tot cas, això els equipara, comptat i debatut, pràcticament al mateix preu. Ens avancem a l'acord de l'ICS, i el que fa és millorar de forma substancial la remuneració; i no només això, sinó la regulació d'aquestes guàrdies en el sentit de la lliurança l'endemà –el descans de l'endemà– i la retribució de la part laboral de l'endemà i el nombre màxim, perquè les guàrdies, recordem-ho, són un element bàsic de la formació, també, dels metges i metgesses residents. Però no n'hi ha prou amb això.

I, referent als MIR, necessitem, ens cal –demanem, exigim– el traspàs de les competències dels MIR, de les infermeres residents i dels PIR, perquè, si no, no podem planificar; si no, no podem acreditar; si no, no podem desenvolupar les especialitats d'infermeria, no podem dimensionar les necessitats dels nostres especialistes, que necessitem per al nostre sistema. I això ens ho ha de traspasar l'Estat. Això ho hem de poder gestionar nosaltres. Aquest és un element clau per a la nostra ordenació.

Després tenim deures també, que és retenir aquests professionals, pagar-los cada vegada millor, valorar-los millor, incloure'ls en un sistema de desenvolupament professional incorporat a tot el sistema. Però ens calen les eines per poder gestionar el nostre sistema nacional de salut.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el procés d'oposicions.

Pregunta al Govern sobre el procés d'oposicions

310-00566/13

Formula la pregunta la senyora Glòria Freixa i Vilardell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, presidenta. En primer lloc, avui voldríem donar les gràcies i felicitar els excel·lents empleats públics d'aquest país per haver garantit que les oposicions de la Generalitat –aquesta vegada, sí– es duguessin a terme amb tota la normalitat. Agrair també la paciència i la resiliència que han tingut, doncs, tots els opositors, malgrat tots els inconvenients i els perjudicis personals que els ha ocasionat aquest retard.

Consellera, la indemnització promesa a tots els opositors damnificats per la seva mala gestió suposa 1.300.000 euros. El contracte amb Cegos ja suposa també un milió i mig d'euros i vagi sumant-hi els costos de la repetició de les proves i més enllà de les demandes que ja han anat arribant de tots aquells que han considerat que noranta euros no és una indemnització. Jo voldria saber si s'està valorant què significa això pel cost de les arques de la Generalitat o quantes coses, quantes necessitats dels ciutadans s'haurien pogut satisfer amb tots aquests diners.

En segon lloc, consellera, vostè també té assignada la gestió en matèria de transparència. La conselleria no va publicar els enunciats d'aquests exàmens. Desenes d'opositors van haver de fer servir el dret d'accés a la informació pública per poder obtenir una cosa que de normal ja tindrien. I en data límit, la conselleria va atorgar aquest accés. I la sorpresa ve aquí: que, en lloc de donar l'accés, quan reben aquest ofici a casa seva –els opositors–, en lloc de trobar les preguntes, que és el que suposa un dret d'accés, es troben un escrit d'una subdirectora dient-los que no es podrà donar aquest accés perquè..., estan custodiats en una notaria per donar fe a tot el tema del judici que tenen vostès amb l'empresa. I això, consellera, en matèria de transparència no s'aguanta per enlloc, perquè, quan es fa un dret d'accés a la informació pública i s'atorga, l'única cosa que s'ha de fer és donar-lo.

Per tant, consellera, ràpid i fàcil: qui, com i quan es pagarà aquesta gestió que tindrà uns costos enormes per a la Generalitat de Catalunya, a no ser que mirin cap a una altra banda i que fem la tàctica Rufián, que després d'haver perdut 400.000 vots en les darreres eleccions, fa la compareixença dient que ha sigut el millor resultat per a Esquerra Republicana de Catalunya. Qualsevol empresa privada hauria fet els deures i hauria fet pagar aquesta gestió.

Segon, consellera: el dret d'accés és el pilar del règim de transparència. Què ha fet la conselleria que el regeix...

La presidenta

Se li ha acabat el temps...

Glòria Freixa i Vilardell

Per vetllar perquè no s'incompleixi... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

...diputada. Per respondre té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Sí; gràcies, presidenta. Diputada, bé, en qualsevol cas, nosaltres, òbviament, hem de seguir el procediment que toca i és el que fem. De fet, varem tenir una reunió després del darrer Ple en el qual també va sortir aquesta qüestió i crec que varem donar resposta a tot el que ens va plantejar. Per tant, ara també ho farem i si convé que calgui que ens veiem, doncs ho farem.

En qualsevol cas, explicar que la resolució del contracte segueix el seu procediment i que ja tenim el dictamen de la Comissió Jurídica Assessora des del 4 de juliol. Per tant, estem seguint els procediments des de tots els punts de vista de forma correcta, també per al càlcul de la indemnització i la liquidació del contracte. En aquest sentit, la nova realització de les proves l'hem valorat entorn d'1 milió d'euros per a aquests 1.300 treballadors que efectivament van ajudar d'una forma excel·lent

—exemplar— a fer les proves i, de fet, fins i tot els sindicats ho van remarcar. També el tema de la responsabilitat patrimonial d'ofici, que en aquests moments puja 1,2 milions d'euros per aquests noranta euros per persona per danys morals. Els pagarem a l'octubre. Per tant, això també està en marxa. De fet, també esperem l'informe de la Comissió Jurídica Assessora i altres indemnitzacions que es puguin haver produït perquè algunes persones hagin hagut d'anul·lar alguns viatges o el que calgui.

En qualsevol cas, crec que estem seguint tot el que vàrem dir que seguiríem. De fet, també remarcar que les oposicions es van dur a terme amb absoluta tranquil·litat, fins i tot exemplaritat; aquests setanta-dos exàmens de la part de funció pública, però també remarcar tota la part de les gairebé quaranta mil persones de l'àmbit d'educació que també van fer els seus exàmens en aquests dos superdissabtes del mes de juliol i que el que hem fet fins ara és justament publicar les plantilles de les respostes, que això és el que realment els opositors valoren i que està previst que durant aquest proper mes de setembre tinguin ja les notes dels exàmens. Per tant, ho hem fet en un temps rècord des d'aquest punt de vista i alhora, evidentment, segona fase: valoració de mèrits. També ho farem en el temps i forma que toca.

Això voldrà dir que passarem del 35,5 per cent de temporalitat en què ens va deixar la seva gestió durant aquesta dècada de gestió de la funció pública a la Generalitat al vuit per cent. Després començarem el procés de promoció interna, tal com vam dir; és a dir, el concurs de trasllats també en virtut de la llei aprovada aquí al Parlament ens situarà la temporalitat a menys del cinc per cent i quan haguem pogut fer totes les oposicions previstes en l'oferta pública, ens situarem a menys del tres per cent de temporalitat. Aquest era l'objectiu, un objectiu ambiciós que haurem assolit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació del socorrisme.

Pregunta al Govern sobre la situació del socorrisme

310-00567/13

Formula la pregunta la senyora Jeannine Abella i Chica, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jeannine Abella i Chica

Presidenta; molt bon dia. L'any passat es va aprovar una moció aquí al Parlament on s'aixecava la moratòria de la inscripció al Registre oficial de l'esport per part dels socorristes. Junts per Catalunya, posant de manifest l'evident falta de socorristes i fent autocrítica, va votar en contra d'aixecar aquesta moratòria. Dèiem: no podem abocar els alcaldes i alcaldesses i les empreses de socorristes a incomplir la normativa exigint contractar aquests professionals quan a dia d'avui no existeixen. Ha passat un any i seguim igual. Tenint en compte que tots els socorristes han d'estar inscrits en un registre que depèn del seu departament, em pot dir quants socorristes necessitem a Catalunya i quants en tenim de disponibles avui en dia?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Sí; gràcies, presidenta. Diputada, bé, de fet, aquesta qüestió és una qüestió molt rellevant. Apuntar una dada: aquest estiu —juny, juliol—, s'han ofegat ja a les platges, a les piscines, divuit persones —una persona és excessiva. Per tant, en aquest sentit,

els departaments de Salut, d'Interior i Presidència, sobretot, treballem molt específicament en aquesta qüestió perquè evidentment s'han d'extremar les mesures, la prudència i fer tot el que calgui. Per tant, consciència dels perills, dels riscos que significa el bany a les platges i a les piscines. Per tant, estem fent una campanya de conscienciació per..., zero morts evitables per ofegament.

En aquest sentit, a curt termini treballem acompanyant el món local, efectivament. De fet, som qui té les competències d'instal·lacions esportives i també la gestió de les platges en aquest sentit. La Secretaria General de l'Esport, juntament amb la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme, hi treballem intensament. De fet, hem convalidat justament titulacions per evitar això que vostè apuntava. Amb dades de la federació i també de les que ens poden facilitar els ajuntaments: 850 persones a les platges fent tasques de socorrisme, gairebé cinc mil en les piscines públiques, dues-centes en parcs aquàtics. Al registre al que vostè es refereix hi ha deu mil persones registrades que poden donar garanties de professionalitat i, de fet, ho fan fent una tasca ingent. Evidentment, han de tenir les condicions laborals justes i dignes, però en qualsevol cas, creiem que, amb aquestes dades d'ofegaments, aquestes dades d'accidents, perquè n'hi ha moltíssims, doncs seria un contrasentit rebaixar requeriments professionals.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Sí, són dades molt similars a les que van oferir l'any passat. Tornen amb els deu mil inscrits al ROPEC, un registre que no s'actualitza des de la seva creació. I mentrestant, amb unes dades que diu que sí que hi ha prou socorristes, vaga indefinida a Barcelona perquè no se n'estan contractant prous, i no se'n contracten prous perquè no n'hi ha. Penso que a dia d'avui no ho saben, quants en tenen, de disponibles.

La moció a la que he fet referència també deia «presentar un estudi per conèixer les necessitats reals sobre la seguretat en platges i piscines». No hem vist aquest estudi.

També parlava d'implementar un pla d'inspeccions sobre qui tenia titulació i qui no durant l'any passat. Una servidora, quan va acabar l'estiu, va fer una pregunta escrita al seu departament: «Quantes inspeccions ha fet el departament?» La resposta: zero. Es van fer zero inspeccions. Així, com podem tenir informació sobre la situació real?

I, pel que fa a formació, 1.800 inscrits a un curs que dona titulació per exercir en aigües obertes. I les piscines? Doncs, el Departament d'Educació no va ser prou ràpid, i han estat els propis instituts els qui han hagut d'interpretar la norma. A uns se'ls hi deia que podien treballar en piscines i a altres no. Bé, en la mateixa línia que el desgavell de les oposicions.

Molts alcaldes tenen la tranquil·litat de tenir el servei contractat, però el cert és que si hi hagués un incident en molts casos s'adonarien de que no estan coberts. Faran alguna cosa per ajudar-los?

De veritat els hi preocupa la seguretat en platges i piscines? El que es veu des de fora és una passada de pilota entre Presidència, Interior, Salut, Educació. I, mentrestant, com vostè ha dit, dades de rècord en incidents i morts a les platges i piscines catalanes.

La solució passa per un canvi de normativa que reguli el salvament a platges i piscines i que professionalitzi els socorristes, posant en valor la bona feina que fan.

Consellera, pensen actuar o l'any que ve tornarem a veure a la premsa com la falta de socorristes posa en risc la temporada d'estiu?

La presidenta

Gràcies. Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies. Bé, nosaltres treballem en el curt, treballem en el mig... Vostè ho ha apuntat: estem en una diagnosi amb la Federació Catalana de Salvament i Socorisme, i justament ja tenim la diagnosi feta. Hi han participat Protecció Civil, Emergències Mèdiques, Mossos d'Esquadra, també Educació, també Territori, des del punt de vista de gestió, doncs, de les platges. Per tant, estem treballant, estem treballant intensament. Ens preocupa molt. De fet, amb els ajuntaments estem treballant i en aquest sentit no ens consten grans, diguem-ne, buits en municipis petits com vostè, doncs, l'any passat va d'alguna manera denunciar.

En aquest sentit, identifiquem ja millores que calen en instal·lacions, en material de salvament, en formació, però també en campanyes de conscienciació, molt important en aquest sentit.

Per tant, mesures clares ja les tenim sobre la taula per a estratègia «zero ofegaments», juntament amb ajuntaments, Govern, federació, també clubs i gestors esportius. I, en tot cas, també conjurant-nos amb la ciutadania.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta el Govern a respondre oralment en el Ple sobre la defensa del català davant les ingerències de l'Estat i els tribunals.

Pregunta al Govern sobre la defensa del català davant les ingerències de l'Estat i els tribunals

310-00568/13

Formula la pregunta el senyor Francesc Ten i Costa, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputades i diputats, felicitacions a les Annes i els Quims. Consellera, també a vostè, per molts anys.

Quin és i quin serà el capteniment del seu Govern, del seu departament, davant l'ofensiva de l'Estat i del TSJ en contra del model d'escola catalana?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació (Anna Simó i Castelló)

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputat Ten. Moltes gràcies per les felicitacions. I també de part del conseller Nadal.

És evident que estem en un context d'ingerències judicials que no paren i que pretenen eliminar el català de l'escola. Per això, des del Govern, com vostè sap molt bé, estem prenent mesures, sobretot per defensar aquells drets que estan més amenaçats davant d'un escenari que es podria produir si hi ha acord perquè un govern de dreta i ultradreta arribi al Govern espanyol.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Sí, consellera, ens ha arribat, evidentment, el decret sobre el règim lingüístic. Nosaltres l'havíem reclamat mantes vegades. Hem anat tard però finalment ha arribat. És una proposta millor que la que havia fet arribar el seu predecessor. I el treballarem i de ben segur que avançarem en aquest flanc.

Però a Junts per Catalunya estem..., ens preocupa, i molt, la voracitat i la determinació del TSJ, un d'aquests poders del *deep state*, profundament anticatalà, que el que vol és carregar-se els fonaments del model d'escola catalana.

Partits polítics com VOX i el PP, descaradament, però altres no han estat prou explícits a defensar-ho. Institucions i poders de l'Estat mostren certament una veritable obsessió per carregar-se la immersió lingüística, per carregar-se la vehicularitat del català, l'ensenyament del català i en català, que és la base sobre la qual s'ha construït aquesta societat catalana els darrers quaranta anys i sobre la qual la permanència de la nació i de la nostra identitat, doncs, ha pervingut.

Amb aquestes darreres sentències, a més a més, el TSJ ha obert el meló de la doble línia; una folia de model lingüístic –si s'hagués d'implantar– que no encaixa, ara com ara, ni amb la LEC ni amb l'Estatut, i que seria un xoc de legalitats que podria provocar perversament..., allò que tant hem defensat des de la societat catalana, que és la cohesió social i la cohesió lingüística a casa nostra. Hom té la sensació que el que, ras i curt, el TSJ sentència és per evitar que els funcionaris de l'Estat desplaçats a Catalunya no hagin d'aprendre, ni ells ni els seus fills, el català.

Què farà el seu Govern? S'ha d'articular alguna cosa superior que la defensa només jurídica. Creiem que cal treballar un pas més, un pas superior, més potent, una estratègia conjunta que defensi tota la catalanofonia, liderada des de Catalunya, liderada des del Parlament, amb aquest Govern, amb la societat civil, amb les entitats i la comunitat educativa.

Hi posarem recursos, consellera? Seguirà el mandat parlamentari que vam acordar en el darrer Ple sobre un consens polític, un front comú per defensar-nos d'aquests atacs de l'Estat espanyol a la llengua catalana?

Nosaltres tenim tota la voluntat política. L'hi té vostè? Com ho veu?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies per la pregunta. Diputat, assumeixo al cent per cent les seves paraules, me les faig meves, com se les fa aquest Govern.

El Tribunal Superior –ja ho sap– de Justícia de Catalunya fa política i fins i tot s'extralimita intentant assumir les funcions que té aquest Parlament i el Govern de la Generalitat.

Com sap, hem activat un recurs de cassació per a les últimes sentències davant del Tribunal Suprem i, com molt bé ha dit, seguim els tràmits del projecte de decret que desplegarà els usos lingüístics, que està en fase d'informació pública fins al 15 de setembre. S'ha estat treballant des del departament des dels últims mesos.

I dues coses, fent referència als mandats i als compromisos: el Govern de Catalunya, i, per tant, aquesta consellera, es referma en l'acord del 4 de gener de 2022, en què va dir, el Govern, que refermava el seu compromís en defensa del català, de les escoles, de la cohesió social a tots nivells i per totes les vies institucionals, polítiques i jurídiques que tinguin a la disposició.

I tinc ben clar i ben present el Ple monogràfic i el pacte que hem de fer plegats, i el treballarem junts, amb vostès, compto, i amb tota la comunitat educativa i el país.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la valoració del Departament de la Presidència amb relació a l'escenari polític després de les eleccions generals del 23 de juliol.

Pregunta al Govern sobre la valoració del Departament de la Presidència amb relació a l'escenari polític després de les eleccions generals del 23 de juliol

310-00573/13

Formula la pregunta la senyora Maria Dolors Sabater i Puig, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Maria Dolors Sabater i Puig

Sí; gràcies, presidenta. Bon dia. Consellera Vilagrà, sens dubte totes les organitzacions polítiques que representem l'independentisme hem de fer una profunda autocrítica, no només perquè, a punt de celebrar el sisè aniversari del referèndum de l'U d'Octubre, el conflicte amb l'Estat segueix estancat, continua estancat i generant repressió, sinó perquè en les recents eleccions al Congreso del Reino de España, la majoria independentista ens ha fet un vot d'esmena contundent.

I m'aturo un segon en aquest tema que he esmentat de la repressió, per què? Per recordar les esfereïdores xifres de més de quatre mil persones travessades per aquesta venjativa repressió: recentment Dani Gallardo, tot l'exili, Clara Ponsatí, tots els afectats per aquest muntatge del 23-S... Això està a la taula sense resoldre.

Vostès, que són el Govern i que han confiat en la taula de diàleg, una taula de diàleg que no ha servit per res, perquè ha exclòs explícitament, de forma explícita, parlar de dret d'autodeterminació i parlar-hi d'amnistia, tenen previst, consellera, algun canvi d'estratègia en la forma d'abordar el conflicte amb l'Estat?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Sí; gràcies, presidenta. Bé, doncs, demanava sobre la valoració. Evidentment, la valoració no pot ser positiva quan de vint-i-tres diputats independentistes hem passat a catorze. Per tant, Esquerra Republicana està fent les reflexions que toca. Però jo avui parlo en nom del Govern. Valorem també negativament l'abstenció diferencial a Catalunya. És evident que hi va haver un vot útil i un vot dual, doncs. I, per tant, que hem d'estudiar exactament què va passar. Però, en tot cas, és clar que Catalunya va decidir votar per aturar la drete i l'extrema drete.

I, en tot cas, i també li vull fer una reflexió, després de les eleccions municipals, després de les eleccions autonòmiques en el marc de Països Catalans, evidentment, els catalans i les catalanes vam veure les orelles al llop i com que la CUP i Esquerra tenim el marc de Països Catalans ben clar i ben present, és dramàtic, evidentment, el que passa al País Valencià, a les Illes, també a Aragó i a la Franja, però també a la Catalunya Nord. I ho veiem, perquè l'extrema drete també hi plana.

Per tant, Catalunya el que és és un bastió de llibertat, de drets socials, de drets nacionals, ben fermes, ben defensats. I, evidentment, plantarem cara, com vostès diuen i nosaltres també diem, i hem de treballar plegades, perquè plegades som molt més fortes que la censura.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Sí, consellera, la feina és evident, la feina que tenim per davant. Però vostè, precisament, ha comandat les negociacions amb l'Estat i la mateixa taula de diàleg i sap perfectament que el resultat ha sigut nefast.

En aquest marc posteleccions, de debò continuen posant com a condicions les infraestructures i la fiscalitat després de comprovar durant més de dos anys que és una estratègia fallida? I analitzant les conseqüències electorals que ha tingut –vostè

mateixa ara també ho reconeixia–, no es plantegen d'una vegada, d'una vegada per totes, exigir aquest referèndum i l'amnistia?

Perquè crec que ha quedat clar que regalar l'estabilitat a l'Estat del règim del 78 ha sigut un molt mal negoci per Catalunya, i, consellera, ni ha servit per avançar nacionalment ni socialment. I vostès ara tenen l'oportunitat de condicionar un canvi. Vostès ara poden abandonar l'estabilització del conflicte i avançar en el rupturisme.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Bé, no comparteixo la diagnosi ni l'anàlisi ni la seva opinió. Esquerra Republicana sempre defensa la independència a tot arreu i des de tots els governs... (*alguns aplaudiments*), però, en qualsevol cas, jo sempre li valoro les idees o la innovació política que la CUP ha portat a aquesta cambra. I, per tant, en aquest sentit, espero que no es quedin com a espectadors privilegiats del panorama polític, que és, doncs, molt difícil, i que, en tot cas, després de les eleccions municipals i aquestes darreres, li proposo treballar conjuntament. Li proposo treballar temes d'habitatge, per exemple –ja els hem donat la possibilitat d'interlocució en aquest nivell–, renda bàsica, agenda antirepressiva... Evidentment, recuperar els grups de treball que teníem.

Però, en tot cas, i no ho vull passar per alt, a l'Estat espanyol queda claríssim que no es pot governar contra Catalunya i a l'Estat espanyol queda clar que no es pot guanyar unes eleccions sense Catalunya. Per tant, l'independentisme és clau; torna a ser-ho. I el que volem fer nosaltres, òbviament, és utilitzar la nostra força, no per bloquejar, sinó per l'amnistia, per l'autodeterminació, que és el que sempre hem defensat, i també ho hem defensat en el marc de la taula. Hem obert camí; no és suficient, sempre ho hem explicat, hem de continuar-hi. Però, en qualsevol cas, qui pensava que la carpeta catalana estava tancada estava molt equivocat; està ben oberta i aquí és un avís a navegants.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre els projectes lingüístics als centres educatius

310-00569/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els projectes lingüístics als centres educatius. Formula la pregunta la senyora Esther Niubó Cidoncha, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Bon dia. Gràcies, presidenta. Consellera, fa pocs dies coneixíem la publicació del projecte de decret sobre el règim lingüístic del sistema educatiu, que, de fet, vostè mateix ens en informava; un text que ha de desplegar el títol II de la llei d'educació de Catalunya amb l'objectiu de regular l'ús i l'ensenyament de les llengües oficials, també de les estrangeres, i, sobretot, de concretar com s'han de fer aquests projectes educatius a les escoles, que són clau per poder garantir aquest assoliment oral i escrit del català, del castellà, de l'occità, aranès a l'Aran. I també reforçar una competència, almenys en una llengua estrangera, al final de l'escolarització obligatòria.

Doncs bé, aquest projecte concreta quina ha de ser la presència de les llengües oficials en aquests projectes i fixa que ha de ser amb criteris pedagògics adaptats a la realitat sociolingüística i també tenint en compte els resultats acadèmics de l'alumnat, la qual cosa és coherent amb la llei que fa un any vam aprovar i vam consensuar en aquest Parlament, de la qual penso que ens hem de sentir orgullosos i que, a més

a més, va aconseguir despolititzar la llengua, l'escola i preservar-la del conflicte lingüístic, que, a la mínima, veiem que alguns partits en comunitats autònomes ben properes, a la mínima que poden, tornen a atiar.

Doncs bé, ens sembla que és un projecte que va en la bona direcció, que efectivament millora versions anteriors que havíem viscut. Ens sembla que, evidentment, hi trobem matisos. No és el que haguéssim fet des del PSC, però sí que permet un marc estable i compartit que li volíem agrair.

Però, en tot cas, en aquest punt sí que li volíem demanar una mica de concreció. El text diu que els projectes lingüístics hauran d'incloure, doncs, l'anàlisi sociolingüística del centre, de l'entorn, els indicadors d'ús de les llengües, d'avaluació, l'aprenentatge del castellà i la seva utilització com a llengua d'ús curricular i educatiu de les llengües estrangeres, mesures també específiques per a l'alumnat nouvingut, i podrà incloure també programes d'aprenentatge intensiu del català en aquells contextos en què l'exposició és insuficient per a l'alumnat, per garantir precisament els objectius que s'han d'assolir en cada etapa, per igualtat d'oportunitats i per èxit educatiu.

Doncs bé, li volíem preguntar quina informació i quins indicadors posaran a disposició vostès, des del Govern als centres educatius, per tal que puguin elaborar aquests projectes lingüístics, que se'ls pugui facilitar aquesta feina. Per exemple, quines dades de la realitat sociolingüística tindran a disposició per poder analitzar bé les necessitats educatives del seu alumnat, i quan tenen previst aprovar definitivament aquest decret.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputada Niubó. D'entrada, agrair-li el suport al decret, tota la feina prèvia que s'ha estat fent aquests darrers mesos, també amb el seu grup parlamentari. Celebrem, doncs, que vegin el decret com una bona eina, que és, en definitiva, el que busca el Govern. I l'objectiu és dotar el sistema educatiu d'un instrument jurídic que desenvolupi els principis de la LEC. Com vostè sap, és una llei del 2009, i el títol segon encara no s'havia desplegat. I la idea també és incorporar-hi, i vostè hi feia referència, la normativa lingüística aprovada el 2022.

L'objectiu segon, o primer, de fet, és millorar la prestació del servei educatiu i enfortir el model d'escola catalana, la cohesió social al país i l'èxit educatiu de tot l'alumnat.

Precisament, i vostè hi feia referència, un dels principals punts del projecte de decret són els projectes lingüístics de centre: poder explicar el com, de quina manera s'han de fer els projectes; precisa com s'han d'elaborar, com s'han d'aprovar, com s'han d'avaluar i com s'han de revisar els projectes lingüístics de centre.

I com vostè ha dit, garanteix que tot l'alumnat assoleixi la competència en tres llengües, a més de l'aranès a l'Aran, i una tercera llengua estrangera.

Saben que el decret es troba en fase d'informació pública. Aquesta informació pública acabarà el 15 de setembre. Després, d'aquí seguirà tot el procediment habitual: modificació del projecte de decret un cop haguem pogut revisar totes les aportacions i veure quines s'hi han d'incorporar, després Consell Escolar de Catalunya, etcètera.

Esperem poder-lo aprovar a principis del 2024. Tot dependrà també d'aquest... Nosaltres hem volgut fer un procés garantista, sobretot d'informació pública, doblant el termini dedicat a la informació pública, atès que hi ha un mes d'agost pel mig.

En tot cas, responent a la pregunta que vostè em feia, nosaltres el que estem és preparant tota la informació sociolingüística per posar a l'abast dels centres. En el

decret també s'hi fixa que hi haurà una comissió de seguiment d'aquests plans i la inspecció educativa hi té un paper central, a l'hora també d'aportar les dades socio-lingüístiques. Hem de partir de les proves orals de competències que, com vostè sap, hem estat fent. Enguany s'ha fet la censal en català i la mostral en castellà i en anglès, per no fer-les totes de cop, per no posar més pressió al centre. Però se n'aniran... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera d'Educació i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre el sector turístic

310-00570/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el sector turístic. Formula la pregunta el senyor Òscar Ordeig i Molist, del Grup parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Conseller Torrent, Catalunya ha de ser referència internacional en polítiques de turisme. Des del Grup Socialistes, sempre hem contribuït a posar en valor la importància del sector turístic amb dades per a Catalunya, però amb la necessitat també d'avançar cap a un model més sostenible, més innovador, més responsable, més just i amb major valor afegit.

Creiem que és important que la majoria dels grups parlamentaris, dels grups polítics, però també la majoria de les organitzacions empresarials i sindicals, compartim una mateixa diagnosi sobre on som i, sobretot, els reptes de futur. Alguns obliden tot sovint la importància, en volum, en progrés, del sector turístic a Catalunya: catorze per cent del PIB, catorze per cent de l'ocupació i una balança de pagaments positiva que la fa imprescindible.

El Fons Monetari ha revisat a l'alça el creixement del país, gràcies bàsicament al sector turístic, i passem a ser un dels països que més creixerà del nostre entorn. Per tant, després d'uns anys complicats per la pandèmia, pels costos energètics, per la inflació, i després d'un any, de l'any passat, que va ser un molt bon any amb dades per al sector turístic, vivim uns moments de grans reptes, de grans canvis que cal afrontar.

Conseller, quin és el capteniment del Govern sobre la campanya turística d'estiu?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent i Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Començo acceptant-li la major, eh?, o comprant-li l'afirmació inicial. Efectivament, el turisme a Catalunya ha estat clau des d'un punt de vista socioeconòmic. De fet, Catalunya és una potència a nivell turístic. Ho ha estat durant el segle XX i volem que ho sigui durant el segle XXI. Però el segle XX i el segle XXI no són el mateix. Les condicions no són les mateixes, els valors no són els mateixos, els principis, tampoc, i, per tant, els objectius que hem de treballar també són lleugerament diferents.

I això és el que estem fent des del govern de la Generalitat de Catalunya, que ens hem fixat tres grans objectius per a aquest període polític, amb relació al turisme. El primer és recuperar l'activitat. Evident. Veníem de la pandèmia, veníem del tancament, per tant, havíem de recuperar aquesta activitat.

El segon objectiu, consolidar el sector. Per tant, no perdre llençols en aquesta greu bugada, diguem-ho així.

I, finalment, repensar el model, reestructurar-lo i enfocar aquells elements que s'han de modificar, que s'han de matisar per preparar-nos per, com deia, les exigències del segle XXI. En aquest marc, o en aquest panorama, evidentment, afrontem una campanya, la de l'estiu del 2023, en la que ja avanço, i per resumir-ho, que ens acostarem a unes xifres molt semblants a les que vam tenir el 2019, per tant, l'any previ a la pandèmia, que va ser un any de rècord. Però, més enllà de les xifres, que són importants, o no..., ho són, sobretot amb relació als objectius que ens hem marcat, aquests objectius de transformació, que segur que en podré parlar a la segona part de la intervenció.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist.

Òscar Ordeig i Molist

Moltes gràcies, conseller. Important que fem un treball conjunt en aquesta línia, que és el que ens preocupa a nosaltres; 2022 va ser un any molt bo; 2023 serà un any complex. L'augment dels tipus d'interès i la inflació han portat una reducció del consum, com sap, i, per tant, hi ha hagut una baixada dels dies d'estada mitjana, com també una baixada de la despesa per turista, per tant... I, a més a més, sumat a la competència d'altres destins i la saturació d'alguns destins de casa nostra que cal analitzar. Per tant, pot baixar la rendibilitat, i això ens preocupa, preocupa el sector.

Què li demanem, conseller, sobretot? Molt important: lideratge des de l'Administració pública, diàleg permanent amb el sector i amb les diferents administracions públiques implicades, avançar i concretar la millora de la sostenibilitat, la responsabilitat, la innovació, etcètera, que està contemplat al compromís nacional pel turisme responsable. Cal diversificar, desestacionalitzar; cal que el turisme s'estengui arreu del territori d'una manera justa i equilibrada; prioritzar la qualitat i no la quantitat; aprofitar, com s'està fent –i aquí també el volem felicitar–, els fons europeus de millora de la sostenibilitat turística –crec que anem en la bona línia conjuntament amb el Govern de l'Estat–, i obrir nous mercats que vagin més en la línia del que hem de defensar.

Gràcies, conseller. I, evidentment, seguim en aquesta línia.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Sense que serveixi de precedent, diputat, celebri el to, diguéssim, eh?, de la conversa, eh?, diguem-ho així. Segueixo explicant els objectius, perquè, certament, la valoració del 2023 va molt amb relació al que vulguem a mitjà i llarg termini, eh? Perquè veníem d'un 2022 amb gairebé 30 milions de viatges, 22.000 milions d'impacte econòmic de despesa d'aquests visitants; per tant, unes xifres molt bones, fruit de les circumstàncies, certament. I hem encarat un 23, que de moment tenim dades del juny, amb 6,3 milions de pernoctacions; per tant, unes dades, unes xifres molt bones que esperem que es consolidin en el que queda d'estiu, tot i les dificultats, evidentment: l'increment de tipus d'interès fa que les famílies tinguin menys disposició de recursos, la inflació. També les altes temperatures que s'estan produint, no només a casa nostra, sinó al nostre entorn, influeixen, i això em permet lligar amb el gran objectiu, el gran repte que tenim, que és el del canvi climàtic. Un model de turisme responsable és el model...

La presidenta

Gràcies...

El conseller d'Empresa i Treball

...és l'horitzó...

La presidenta

...conseller.

El conseller d'Empresa i Treball

...que segur que treballarem conjuntament.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la reordenació de l'atenció primària.

Pregunta al Govern sobre la reordenació de l'atenció primària

310-00571/13

Formula la pregunta la senyora Assumpta Escarp Gibert, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Assumpta Escarp Gibert

Bon dia, conseller. Tenim l'esperança que aquest estiu haguem dimensionat els serveis sanitaris per fer front tant a l'onada de calor com a l'increment de la demanda i de que tots i totes els professionals que s'hagin contractat disposin de la titulació necessària i adequada per al lloc de treball a desenvolupar. Amb aquesta esperança i el convenciment que així serà, avui volem preguntar sobre la governança a l'atenció primària.

En resposta a una interpellació, vostè va fer un parell de frases que ens van preocupar. Va parlar de canvis estructurals, però ens va dir: «No estem centralitzant més del que toca, i ens hem de dirigir a la primària sense estructures intermèdies.» Aquestes frases, que en el seu moment ens van preocupar..., crec que els fets d'ara ens donen la raó.

Les gerències territorials de l'ICS, que integren la primària amb l'hospital de referència i que vol dir una assistència integrada, governança des del territori propera al ciutadà i amb tots els sectors socials i sanitaris..., sembla que ara vostè ha decidit separar sense cap ordre la primària d'aquesta gerència i governar-la de forma centralitzada des del Departament de Salut. Trenca d'aquesta manera la coordinació i els programes conjunts dels diferents nivells assistencials. Esperem que no sigui així.

És així, conseller? En el seu moment ja estàvem centralitzats. Tornarem a això? Ens ho pot explicar?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. De fet, la seva pregunta és molt pertinent, perquè la reordenació de l'atenció primària necessita canvis també estructurals, i els canvis estructurals, que no és el que a la població pràcticament l'interessa, perquè són les eines per poder desenvolupar la feina, són absolutament necessaris per als objectius als quals estem abocats, no? I, en aquest sentit, la primària ha de funcionar com una unitat funcional de tota la primària, no només de l'ICS, sinó també del no ICS, i ha de tenir una direcció específica desvinculada del que és l'atenció hospitalària. I, per tant, els objectius vinculats a la primària, amb la seva accessibilitat, amb la seva permeabilitat després amb els hospitals, han d'estar centralitzats en una mateixa direcció. I, per això, no en tots els casos, sinó en algun cas de grans, com, per exemple, la Metropolitana Nord, estem separant el que és l'atenció hospitalària de

l'atenció primària perquè hi hagi una sola directriu a tot el sistema sanitari bàsicament orientat a la primària.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Assumpta Escarp i Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Conseller, estem convençuts que aquests canvis estructurals els farà amb diàleg i en el marc d'aquest debat general que tenim al voltant del pacte de salut. Possiblement la meua pregunta no és el que més preocupi el ciutadà, però sí que és veritat que les seves decisions acaben afectant el dia a dia de la salut dels nostres ciutadans. Vostè va dir que la primària s'ha d'entendre bé i de forma fluida amb l'hospital i l'hospital ha de ser generós i obert. Però, com es facilita tot això si separem la gestió conjunta?

Miri, conseller, les persones som úniques; som úniques i vivim en un territori, i al llarg de la nostra vida tindrem episodis complexos. La nostra atenció ha de ser integral i de base territorial; si no, no ens en sortirem. Com li deia, ja ho vam centralitzar en el seu moment i no ens en vam sortir. Vam anar a buscar lo que eren els governs territorials. Estaria bé, conseller, que ens ho expliqués, si fem una primària del segle XX o del segle XXI. Li demanem que ho faci sota criteris d'avaluació en salut, que mirem els resultats i les millores en salut, que ho fem amb diàleg, no sigui que intentant posar ordre generem un gran desordre.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Primària, segle XXI i per posar ordre per millorar, naturalment.

I això serà així i els resultats ens avalaran. En comissió, que ja està entrada la petició per a la Comissió de Salut per presentar els resultats, podrem veure que el pla d'accessibilitat comença a donar resultats. Aquest pla d'accessibilitat va ser dirigit directament des de la Direcció de Primària a tots els 374 equips d'atenció primària perquè tinguin la capacitat de l'autogestió que necessiten i demanen els professionals.

Però el canvi de veritat, el canvi estructural que ens permetrà fer aquest salt al segle XXI és la relació entre els hospitals i la primària. I no només els hospitals de l'ICS amb la primària de l'ICS, sinó el vuitanta per cent dels hospitals, que són no ICS, també amb la primària, que és ICS. Això vol dir un acord de veritat entre els hospitals i la primària per a la seva permeabilitat. Hi han indicacions precises del departament perquè els hospitals i la primària trobin aquest acord, que és imprescindible per tenir, entre altres coses, serveis d'àmbit territorial i tenir la capacitat d'accés a les consultes externes per part de la primària, que a dia d'avui en els hospitals només tenen un vint per cent de la seva capacitat.

Per tant, s'han de canviar moltes coses, evidentment, per millorar el sistema; que en això estem, i estic segur que els resultats ens avalaran, sobretot portats a través de l'Aquas, que, com sap, l'estem transformant i millorant.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mancances del model de prevenció i extinció d'incendis forestals.

Pregunta al Govern sobre les mancances del model de prevenció i extinció d'incendis forestals

310-00564/13

Formula la pregunta el senyor Matías Alonso Ruiz, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Un any més tenim un estiu molt calorós. Estem en plena temporada d'incendis forestals i malgrat que vostè ha dit públicament que l'actual model de prevenció i extinció d'incendis funciona, la realitat no és ben bé així. Hi ha mancances sistèmiques i des dels sindicats de bombers i des de les associacions de bombers voluntaris no es veuen les coses com les vol fer veure el seu departament.

Quines mesures pensa implementar amb caràcter d'urgència per posar remei a les mancances de materials i recursos humans que arrosseguen els Bombers de la Generalitat? Creu que el model actual garanteix la seguretat i els drets de tots els bombers, siguin professionals o voluntaris?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena García, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, presidenta. Diputat, doncs sí, crec que el sistema que tenim és un bon sistema. És un sistema que requereix molta més inversió en molts àmbits, particularment de mitjans tècnics i de mitjans humans. I en això estem. És per això que hem incrementat el pressupost de la direcció general de 60 a 90 milions, per poder fer més inversió. És per això que contractem cada any 250 nous bombers funcionaris. És per això que hem incrementat el nombre de bombers voluntaris incorporant cinquants nous bombers voluntaris entre l'any passat i els que s'incorporaran aquest any.

Sí, clar, clar. I anar-hi posant més recursos, més mitjans, dotant-lo de més capacitat perquè durant massa temps no van incorporar-se bombers, no van posar-se recursos ni mitjans i el que s'ha d'anar, doncs, és revertint aquesta situació i en això estem. Per tant, en fan falta més? Per descomptat. Ho estem fent? També.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Miri, conseller, el model no funciona i, si es manté l'actual política de recursos humans, potser serà inviable. Però sobretot és profundament injust i fins i tot podem considerar-lo il·legal. M'estic referint a la situació concreta dels bombers voluntaris. La situació que pateixen ve de molt lluny. Són molts anys de precarietat i de promeses incomplides per la Generalitat. Als bombers voluntaris se'ls demana molt, però massa sovint se'ls dona ben poc. Precarietat en tot, també pel que fa als equips tècnics disponibles, sovint obsolets i inoperatius.

El programa electoral d'Esquerra contemplava professionalitzar els bombers voluntaris, però des del seu departament no han millorat la problemàtica que pateixen aquests servidors públics i, fins i tot, sembla que estan disposats a empitjorar-la. El model mixt vigent a Catalunya no funciona encara que vostè digui que sí sempre que té ocasió.

El model ni funciona ni és homologable a d'altres als que sovint es refereixen. A França, per exemple, també hi ha bombers voluntaris, però regulats per llei i amb els seus drets i deures perfectament definits i reconeguts. No és el cas de Catalunya. Els bombers voluntaris fan tasques i funcions assimilables a les dels bombers funcionaris, però en condicions molt diferents. Si són treballadors públics, que ho són,

han de tenir contracte i seguretat social. L'Administració de la Generalitat ha de donar exemple. No pot ser un focus de precarietat laboral.

Posin fil a l'agulla d'una vegada i normalitzin la situació dels bombers voluntaris i assegurin els seus drets. Estan disposats a fer-ho? És la seva competència i la seva obligació. No juguin amb foc, conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé, vull..., diputat i presidenta, vull començar posant i afirmant que sí que tenim un sistema que funciona. Per això, en situacions tan difícils, tan complexes com la que va patir aquest país l'any passat i l'anterior, va tenir una resolució tan positiva, perquè tenim uns extraordinaris cossos de professionals i voluntaris, també d'Agents Rurals i també d'ADFs, que estan fent una feina magnífica al territori, que permet poder afrontar situacions complexes com les de l'any passat, l'anterior, i confiem que aquest no, però si es produeix també estarem en condicions de fer-ho.

Miri, hem posat, hem decidit i hem incorporat nous bombers voluntaris. Estem renovant tot el material del Cos de Bombers i també per als parcs i també per als bombers voluntaris. Estem dotant de més mitjans i de més possibilitats i de més recursos a tots ells, tant professionals com voluntaris, tant funcionaris com voluntaris. I a més a més, també estem adoptant i negociant millores amb el Consell de Bombers Voluntaris, millores per a la prestació voluntària que fan en el Cos de Bombers de la Generalitat.

Aquest és un model mixt que hem posat a debat i que debatrem en un grup de treball que s'ha creat en el Parlament de Catalunya, i en el marc d'aquest parlarem de totes aquestes qüestions, però millores n'hi han. I és un model que existeix; no és un invent d'aquí, no és un invent català. És quelcom que existeix a la immensa majoria de països europeus: bombers voluntaris i bombers funcionaris. Treballarem a la comissió les millores que siguin necessàries.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'establiment de nous peatges a carreteres i autovies.

Pregunta al Govern sobre l'establiment de nous peatges a carreteres i autovies

310-00563/13

Formula la pregunta el senyor Joan Garriga Domènech, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Joan Garriga Domènech

Gràcies, presidenta. Señora *consellera*, ¿van a seguir expoliando a los catalanes humildes con nuevos peajes en carreteras y autovías?

La presidenta

Per respondre té la paraula la senyora Ester Capella i Farré, consellera de Territori.

La consellera de Territori (Ester Capella i Farré)

Bon dia, presidenta. Gràcies, diputades i diputats.

A carreteres i autovies segur que no. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joan Garriga Domènech.

Joan Garriga Doménech

Señora *consellera*, ustedes se escudan en la Unión Europea, no contestan o justifican lo injustificable, y la Generalitat mantiene los peajes de la C-16, la C-32, en su paso por los túneles de Vallvidrera, la autopista de Montserrat, túneles del Cadí o la autopista de Pau Casals. Catalunya es una de las regiones de Europa con los peajes más caros. Algunos llegan a cuarenta céntimos por kilómetro y el de Vallvidrera puede costar a un trabajador hasta ciento sesenta euros al mes. Y este año, lejos de ayudarles, han subido los peajes una media del siete por ciento para que se forren sus amigos de las concesionarias y, encima, se plantean –porque se lo plantean– incrementar el número de peajes en carreteras, autovías y autopistas.

Desde VOX, mostramos un rechazo absoluto a implantar un sistema de pago por el uso de carreteras, porque para eso pagamos impuestos, para que la Administración mejore nuestras infraestructuras. Ya pagamos muchos impuestos. Señora *consellera*, le exigimos que se comprometa a rescatar los peajes existentes y a no cobrar por circular por nuestras carreteras. Y, como mínimo –como mínimo–, le pedimos que apruebe las bonificaciones que desde VOX hemos propuesto en este Parlament, para que las familias y los trabajadores puedan circular por nuestra región sin costes adicionales.

No solo tienen el Gobierno más caro de la historia, sino que pretenden seguir sangrando a los catalanes por circular por carreteras ya pagadas. Bruselas y ustedes están encantados aplicando la frase aquella de «quien contamina paga». Ustedes quieren penalizar a los que circulan por la carretera porque los consideran unos delincuentes. A los transportistas, a los que se desplazan para ir a trabajar, para visitar a sus familiares o a los que van de turismo o simplemente quieren disfrutar de nuestra geografía. Con su sistema de pagos por circular, solo podrán circular los ricos y marginan a los más humildes. No les basta con limitar la libertad de pensamiento, la libertad educativa; también quieren limitar la libertad de movimiento. Y pasarán a la historia por ser unos liberticidas y por arruinar a los catalanes con sus impuestos.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Després del *batiburrillo* que ha fet vostè, barrejant naps i cols, i sentir-li parlar de llibertat, de veritat que hauria de... En fi, és igual, ho deixo córrer i no li diré el que penso. Però intentaré posar ordre al que vostè..., al desordre que té vostè i al caos mental que té vostè. Carreteres i autovies, evidentment, no tenen peatges. Quan vostè parla dels peatges que encara es paguen a Catalunya, li parlaré d'aquells peatges que hem pagat anys i panys perquè d'altres circulessin per autovies quan eren realment autopistes que pagàvem cada un dels catalans i catalanes que viuen en aquest país.

Quan vostès parlen d'aquesta llibertat, llibertat per contaminar, llibertat de ciment a tot arreu i carreteres per tot arreu, miri, nosaltres parlem d'ordenar el territori, de pensar i equilibrar el territori, de pensar en les persones que viuen al territori. Nosaltres parlem d'infraestructures que vertebrin un país sencer, que qualsevol persona que viu a qualsevol indret del nostre país, de la Catalunya sencera, pugui tenir accés a tots els drets, igual que visqui al Pirineu que visqui a la part sud del Principat. Això és el que nosaltres estem fent i pel que estem treballant.

Per tant, l'infrafinançament de Catalunya... No li he sentit parlar a vostè del dèficit estructural que patim en infraestructures i en el que ens correspon, el que paguem i el que rebem, el que executa l'Estat aquí, cada cèntim d'euro, que és sempre una quarta part del que correspon i el que executa a qualsevol indret de l'Estat. Li poso un exemple: aquí s'executa el trenta-cinc per cent del pressupostat i a Madrid, per exemple, més d'un cent-vuitanta per cent. Vostès, d'aquesta desigualtat no en parlen mai.

Vostès neguen drets; nosaltres volem garantir drets. El dret a la mobilitat, perquè és un dret fonamental, en qualsevol part del país en el que visquis. El dret a l'habitatge, efectivament. Per això també diem que el Departament de Territori és el departament més social –amb permís del conseller Campuzano– d'aquest Govern. El Govern de Catalunya, al costat de les persones i per a la Catalunya sencera.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures adoptades per a protegir les famílies vulnerables davant la pobresa energètica.

Pregunta al Govern sobre les mesures adoptades per a protegir les famílies vulnerables davant la pobresa energètica

310-00577/13

Formula la pregunta la senyora Jessica González Herrera, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jessica González Herrera

Bon dia, conseller. Dos fets i dues preguntes. A Catalunya fa dos anys i mig que tenim un conveni entre el Govern de la Generalitat i Endesa que, d'una banda, comportava part de la condonació del deute amb relació a famílies en situació de vulnerabilitat i l'altra part del deute seria assumida per la Generalitat i altres administracions. Això va suposar un abans i un després per a les famílies catalanes que patien assetjament directament per part d'Endesa.

A més, un dels assoliments d'aquest conveni era que incorporava l'alternativa que famílies que vivien en situació d'ocupació..., i això es tractava dels comptadors solidaris. Aquest fet suposava un reconeixement explícit dels drets energètics de famílies que, pel context econòmic o per la situació del mercat de lloguer, es veuen abocades a ocupar un habitatge i que, per poder-se connectar a la xarxa ho havien de fer irregularment, posant en risc les seves vides pròpies i també la de les veïnes. Més de dos anys després de l'entrada en vigor d'aquest acord, només trenta-cinc famílies disposen d'aquesta eina.

Segon fet. Estem en ple estiu, amb onades de calor i, des de l'Aliança contra la Pobresa Energètica i el moviment per defensa del dret a l'habitatge, denunciem, des de fa mesos, que a Catalunya, arreu de Catalunya, tenim municipis on tenim els Mossos d'Esquadra acompanyant a desconectar de la xarxa famílies amb una acreditada situació de vulnerabilitat per part dels serveis socials dels municipis, inclòs també Barcelona. I això es fa sense coordinació amb el Departament de Drets Socials i amb ple coneixement del conseller Elena.

Primera pregunta, conseller: per què tenim els Mossos d'Esquadra, que haurien d'estar vetllant per la seguretat de les veïnes, pràcticament fent de Desokupa amb una empresa privada com Endesa quan aquesta està vulnerant la Llei 24/2015?

I, segona, quina és l'estratègia del Govern per garantir el compliment del conveni en el marc dels comptadors solidaris? I no em parli, conseller, dels bons solidaris que s'estan fent des de fa pocs dies –es van anunciar des d'Acció Climàtica–, perquè una qüestió és garantir que les famílies tinguin les eines per pagar –a més a més, en situació d'inflació– i, una altra, que el Govern de la Generalitat ha de fer complir a les empreses que estan vulnerant les lleis.

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora diputada. Efectivament, aquesta qüestió ens ocupa i ens preocupa. En aquests moments estem també conversant amb Endesa per procedir a continuar condonant el deute a les famílies. Hem obert les converses també amb Naturgy, que fins ara no se li havia exigít també la condonació dels deutes. Al setembre es posa en marxa una oficina tècnica del Departament de Drets Socials –per primera vegada– per gestionar aquesta política. No menyspreï el bo tèrmic. El Departament d'Acció Climàtica aquest any passarà de gastar 26 milions d'euros a 39 milions d'euros, amb més de cent mil persones beneficiàries. Estem posant en marxa una campanya perquè el bo social arribi a més persones a Catalunya –el bo elèctric– i està creixent de manera significativa. I estem desenvolupant un pla finançat pels fons Next Generation –preventiu– en l'àmbit de la pobresa energètica. Per tant, el Govern està fent feina de manera molt rellevant.

Vostè em planteja la problemàtica dels comptadors temporals, i la problemàtica dels comptadors temporals en aquells edificis on viuen persones que no tenen ni títol de propietat ni títol de lloguer, on sovint apareixen problemes de seguretat. Si la companyia elèctrica acaba efectuant aquest tall sovint és perquè estem dient que hi ha un risc d'incendi en aquell edifici i això ens obliga a treballar conjuntament amb la companyia elèctrica amb protocols per garantir la seguretat de les persones.

I, en aquest sentit, el Govern ha traslladat al Comitè d'Ètica dels Serveis Socials de la Generalitat una qüestió amb relació a aquesta qüestió..., entre el dret establert a la llei de la pobresa energètica i el que diu la normativa en matèria de seguretat. Esperem que el comitè d'ètica de la Generalitat aquest setembre ens faci una proposta de solució a aquest conflicte. I, en paral·lel, estem treballant amb Mossos d'Esquadra en un protocol conjunt per prevenir aquest tipus de situacions.

Aquí hi ha molta feina a fer que ens demana compromís a fons amb les administracions locals; sense el compromís conjunt amb les administracions locals, el problema de la pobresa energètica serà difícilment abordable.

I, senyora diputada, li aconsello –i esperant que vostès puguin tornar a governar– que recordi que el bo social que ens cal és el de Portugal. El bo elèctric, tal com avui està configurat a l'Estat espanyol no és una bona eina per lluitar contra la pobresa energètica. Aquí la convido que hi treballem plegats per tindre un bo elèctric com el de Portugal.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Conseller, no menyspreo el bo social. La qüestió és: els Bombers han acreditat que no existeixen situacions de risc i, tot i així, s'han produït no només desnonaments, sinó també aquests talls. I la Generalitat només paguem Endesa o també li exigim que compleixi la llei? Aquest conveni ha ampliat i ens ha donat un marc per exigir a les empreses. No només demanem...

La presidenta

Perdó, sí, és que ja havia tancat. Em pensava que no repreguntava. Li deixo dos segons.

Jessica González Herrera

Només paguem a Endesa o també li exigim el compliment de la llei? No és suficient el que s'està fent: obrir converses dos anys i mig després de que s'ha tancat un conveni, quan clarament no s'està fent la feina que s'havia de fer.

La presidenta

Conseller, si vol, també avui té un regal de deu segons. *(Rialles.)*

El conseller de Drets Socials

No pateixi, senyora González; ens n'ocuparem, però haurem de fer-ho conjuntament amb els ajuntaments i equilibrant entre el principi de seguretat. Si hi ha un incendi en un edifici ocupat, tots plegats en seríem responsables.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la política lingüística en l'àmbit educatiu.

Pregunta al Govern sobre la política lingüística en l'àmbit educatiu

310-00565/13

Formula la pregunta a la senyora Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Señora Simó, ¿va a cumplir usted con las sentencias judiciales que obligan que el castellano o que fijan que el castellano debe ser junto al catalán lengua vehicular de la escuela?

La presidenta

Per respondre té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Bon dia, diputada Roldán. És evident que en matèria de llengua no ens posarem mai d'acord, tampoc amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Nosaltres el que fem és complir lleis educatives, cosa que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya no està fent complir.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Señora Simó, usted fue nombrada *consellera* de Educación hace apenas un mes, tras la destitución de González-Cambray, y yo en aquel momento le dije que, bueno, que usted tenía una ardua tarea por delante, porque el departamento está peor que nunca. Es verdad que Cambray le había facilitado el trabajo, pues, haciéndolo peor que mal, poniéndose en contra a toda la comunidad educativa con sus polémicas y su arrogancia.

En aquel momento usted nos pidió un voto de confianza. Pues bien, hoy desde aquí le digo, *consellera*, que se le ha acabado el margen. Hace unos días el Govern anunciaba un nuevo decreto de usos lingüísticos aplicable en la escuela catalana, un nuevo decreto que tiene como objeto, pues, seguir ahondando en una de sus opciones favoritas: erradicar el castellano en las aulas, y estamos viviendo episodios que dan absoluta vergüenza y que les retratan a la perfección. No le voy a citar los centros, pero usted sabe perfectamente de qué le estoy hablando, *consellera*.

Además de los comisarios lingüísticos y de ese espionaje sin permiso de los padres que lleva a cabo Plataforma per la Llengua, resulta que vemos que hay centros donde las actividades extraescolares en castellano están prohibidas, no así las que se imparten, por ejemplo, en inglés o alemán. Es curioso el tema, *consellera*. Y centros donde prohíben a la profesora de castellano que entre en las aulas para evitar que los alumnos hablen en este idioma.

¿De verdad usted cree que estos son los mejores valores para transmitir a los niños, señora Simó? Mire, si los padres denuncian estos atropellos, y además con razón, a ustedes les da igual. Desobedecer las sentencias del Tribunal Superior de Justicia, como me acaba de decir hace un momento, a ustedes les da igual. Perjudicar

el aprendizaje de los niños con necesidades especiales les da igual. Y mermar las posibilidades de nuestros alumnos colocándolos a la cola de Europa en comprensión lectora, a ustedes les da igual. ¿Por qué? Pues, porque esto no va de educación. Esto va de ideología, va de arrinconar el castellano a toda costa mientras acusan a los demás de «*enemics de la llengua*». Pero ¿sabe qué le digo, *consellera*? Que los peores enemigos del catalán son ustedes, porque con su obsesión y sus imposiciones están consiguiendo hacer del catalán una lengua antipática, cada vez menos usada, especialmente entre los más jóvenes. Es lo que tiene el nacionalismo, señora Simó, que destroza todo lo que toca.

La presidenta

Per respondre té la paraula la consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyora Roldán. No sé de quin nacionalisme em parla. Deu ser el seu, no pas el meu. (*Aplaudiments.*) En tot cas, nosaltres treballem per garantir l'estabilitat jurídica als centres, treballem per la igualtat d'oportunitats i la cohesió social en aquest país. I vostès s'entesten a polititzar *sempre* la llengua i a atacar-la constantment aquí i a tot el domini lingüístic. No m'assenyali, senyora Roldán, que és molt lleig, és molt lleig.

Jo, sap el que veig? I sap el que em molesta? Aquesta involució lingüística allà on vostès manen, a tot arreu, anorreant drets lingüístics a tot el País Valencià. De l'ajut d'aquests que tenen a sota i que avui m'interpellaran sobre aquesta qüestió. Sí, sí. Vostès són els que van parlar d'«*españolizar a los niños catalanes*» amb el senyor Wert. Per cert que nosaltres vam aconseguir de fer fora i que no hi tornin a entrar, vostès, també dependrà de nosaltres, al Govern de l'Estat. I de Catalunya, de pes, hi ha de dependre que no tornin vostès al Govern de l'Estat a fer lleis orgàniques per *españolizar niños catalanes*. Qui *españoliza*? Qui és nacionalista, aquí? Vostès, evidentment. Sap què és el que no farem? Sap què és el que no farem nosaltres? Doncs nosaltres no dividirem els alumnes en centres diferents per raó de la seva llengua familiar, com vostès fan. Nosaltres no preveiem que les famílies escullin llengua d'escolarització perquè això condemna part de l'alumnat a no conèixer ni saber parlar català. Nosaltres no condemnarem els alumnes de llengua familiar diferent del català a desconèixer-la i a perdre oportunitats de futur i de coneixement del país on viuen. No farem això perquè, per nosaltres, l'alumnat està al centre i és el que ens importa. Això és el que no farem.

I, per acabar, li he de dir, combatrem amb tots els arguments del món la falsa acusació d'imposició lingüística, de supremacisme, que només els supremacistes ens fan, i que ens fan des de la talaia d'una constitució espanyola que només exigeix el deure de conèixer el castellà i cap de les altres llengües. I ho fan, i ho fan també imposant una llei darrere l'altra, amb només el castellà com a obligació. I avui ho vull reconèixer i ho vull dir, perquè avui el també diputat d'aquí Francesc Ferrer i Gironès hauria fet anys. Ell, que tant i tant va lluitar per evidenciar aquest doble raser de l'Estat espanyol que tan sols ens deixa a la intempèrie, incomplint també els mandats europeus que l'Estat espanyol va ratificar sobre la immersió lingüística.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem ara a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els resultats electorals d'Esquerra Republicana de Catalunya i del moviment independentista en general

317-00324/13

I la primera pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política la formula el senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias. ¿Cómo valora los resultados electorales de su partido y del movimiento independentista en general?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, em sento molt orgullós d'un país, Catalunya, que ha aturat a la dreta i a l'extrema dreta a Catalunya i a l'Estat espanyol. Davant d'un context a tot Europa on la dreta i la ultradreta avancen, Catalunya l'ha frenada, l'ha frenada amb un resultat clar a Catalunya i, també, amb aquests resultats, l'ha frenada en el conjunt de l'Estat espanyol.

I, evidentment, doncs, per part de l'independentisme, són uns resultats que, pel que fa al vot obtingut pels partits independentistes, i també per Esquerra Republicana, no em fa res acceptar que són millorables. Fins i tot puc dir: «Són dolents», no són els que ens agradaria i treballarem, evidentment, per millorar. Però sobretot el que farem és que la confiança rebuda pels ciutadans a les urnes serveixi, no només per impedir que la dreta i la ultradreta formin govern a l'Estat espanyol, sinó perquè Catalunya avanci cap a la resolució del conflicte polític, avanci en termes de democràcia, en termes de garantia de drets i llibertats, en matèria antirepressiva i, sobretot, també perquè són les millors eines per avançar en termes de benestar, creació de llocs de treball, en definitiva, defensa del país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias. Bien, en la última sesión de control tras las elecciones del 28-M le recordaba su tendencia a burlarse de los malos resultados ajenos. Otra cosa que solía hacer usted en estos momentos era pedirme que reflexionara. «Reflexione», lo decía muy a menudo. Yo, la verdad es que he reflexionado mucho estos años, se lo recomiendo porque va a tener que reflexionar *vostè* bastante para encontrar una explicación lógica al hecho de que once años después del proceso separatista, de su inicio, en septiembre de 2012, resulta que nos encontramos que el Partido Popular de Cataluña ha obtenido más votos en Cataluña que ustedes y que Junts per Catalunya. El pasado 30 de mayo decía usted que proponía un frente democrático para frenar la catalanofobia del PP. El 2 de julio hizo un nuevo paso de escalada verbal para decir que ese frente tenía que frenar a los enemigos de Cataluña, entre los que incluía al PP. Yo me pregunto: si nosotros somos catalanófobos y enemigos de Cataluña, pero nos han votado más catalanes que a usted, ¿eso en qué le convierte a usted? Me gustaría que respondiera a esa pregunta.

Creo sinceramente –y cambiando de tema–, señor Salvador Illa, que tenemos una oportunidad histórica para acabar con el proceso, ahora que reciben menos apoyo electoral que nunca. Y eso pasaría por dos pasos. Primero es quitarles la influencia en Madrid en lugar de darles de nuevo la llave. Y lo segundo sería mandarlos aquí a la oposición. El primer paso pasaría por apoyar una investidura de Alberto

Núñez Feijóo y, el segundo, por trabajar para ser capaces de construir una alternativa no nacionalista en Cataluña. Y lo reconozco, probablemente liderada por usted porque, si se fija, por primera vez dan los números. Porque si se cree usted, señor Salvador Illa, que Esquerra y Junts le van a regalar la presidencia de la Generalitat, es que no ha entendido nada. Porque usted ya ganó unas elecciones autonómicas y ha vuelto a obtener un gran resultado en estas. Enhorabuena. Pero mucho me temo que va a preferir usted seguir siendo rehén de Pedro Sánchez para que le utilice de moneda de cambio con los nacionalistas para mantenerse él en el poder. Y mucho me temo, por desgracia, que el constitucionalismo catalán va a perder una gran oportunidad de lograr por primera vez un gobierno en Cataluña no nacionalista. Reflexione sobre ello, señor Salvador Illa.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, senyor diputat, miri, aquest Govern seguirem treballant. Seguirem treballant, el Govern de Catalunya, en defensa dels drets, de les llibertats de la ciutadania d'aquest país, de la prosperitat, de la creació de llocs de treball de qualitat i, evidentment, seguirem treballant per avançar cap als nostres objectius, que són la independència de Catalunya i, en el camí cap a la independència de Catalunya, evidentment, això passa pel reconeixement de l'exercici del dret a l'autodeterminació i per la fi de la repressió.

Vostè, aparentment, sembla molt satisfet dels resultats electorals a Catalunya, però just després es comença a queixar dels efectes d'aquests resultats electorals. Nosaltres exercirem la responsabilitat que ens ha donat la ciutadania a tot arreu. Ho farem, ho fem, al Parlament de Catalunya, ho fem al Govern de Catalunya i estic convençut que l'independentisme també ho farà al Congrés dels Diputats, malgrat el que li pesi a vostè.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió de presentar el projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2024 en el primer ple ordinari del pròxim període de sessions

317-00322/13

Formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, este es el último Pleno del periodo de sesiones. El próximo Pleno ordinario será entre los días 3 y 5 de octubre. Es en ese momento cuando el Govern tendrá que presentar los presupuestos. En los últimos doce años nunca los hemos tenido puntuales.

¿Tendremos este año el proyecto de ley de presupuestos cuando corresponde?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, nosaltres estem treballant en l'escenari pressupostari del que serà l'any 2024, un escenari pressupostari en què el que volem és ob-

tenir el màxim de recursos per posar-los al servei de la ciutadania de Catalunya, per posar-los al servei de les polítiques de salut, de les polítiques educatives, de les polítiques econòmiques i de treballs, de les polítiques socials en tot el seu sentit més ampli, en polítiques culturals; en definitiva..., puc enumerar el conjunt de departaments del Govern, però en definitiva de tot el que està fent aquest Govern.

Com vostè sap, el vuitanta-cinc per cent dels ingressos del pressupost de la Generalitat de Catalunya provenen del sistema de finançament, la informació de la qual ens l'ha de fer arribar el Govern de l'Estat, el Ministeri d'Hisenda, abans de finalitzar aquest mes de juliol. Per tant, en funció d'aquest element..., marcarà el que serà l'elaboració dels propis pressupostos, perquè els volem fer ben ajustats. La voluntat d'aquest Govern, evidentment, és que puguem tenir uns pressupostos el 2024 treballant a ple rendiment des del primer dia.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Le veo poco convencido, señor *president*. Después de las elecciones del domingo, la política catalana y la política española van a volver a enturbiarse por la competencia entre Esquerra y Junts por el espacio independentista. Pero el sainete de la formación del Gobierno de España no puede ser la excusa para desentenderse una vez más de los problemas reales de los catalanes.

Las familias con hijos que viven de sus salarios y los autónomos viven en Cataluña asfixiados por los altos impuestos y, además, se enfrentan estos días a pagos de *casals d'estiu*, a gastos de comienzo de curso y muchos tienen que acortar sus vacaciones o incluso renunciar a ellas. Desearían ser atendidos sin esperas en los hospitales o que sus mayores tengan una residencia o un cuidador. Necesitan un *govern* que piense en sus problemas. Pero a ustedes lo que les preocupa ahora es la batalla por el espacio independentista y el campo de batalla se ha trasladado a Madrid con la negociación para investir a Sánchez.

Esquerra va a anteponer la agenda independentista a pactos que mejoren la vida de los catalanes. Y lo mismo va a hacer Junts. Ustedes, señores de Esquerra y Junts, a pesar de ser minoría, se arrojan la representación de Cataluña, pero no nos representan realmente a todos. Solamente representan a un independentismo cada vez más mermado al que quieren cada vez más conflictivo. Los catalanes, y ahora el resto de españoles, nos hemos acostumbrado a las políticas de conflicto y a la inestabilidad, y esto debería acabar.

El objetivo, tanto de una negociación para pactar gobiernos como de unos presupuestos anuales, ha de ser la mejora de la vida de los ciudadanos, como ha hecho Ciudadans, Ciudadanos, allí donde ha gobernado, y como seguiremos haciendo en este Parlament y en los ayuntamientos. Somos radicales en la moderación y también en la denuncia de la política improductiva, como la suya, señor Aragonès. Abandonen el postureo y el conflicto permanente que busca alimentar...

La presidenta

Gràcies, diputat...

Carlos Carrizosa Torres

...su espacio político y hacer política... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor Carrizosa, qui sempre està parlant dels independentistes és vostè; és vostè en l'oportunitat que té aquí de formular-me preguntes i sotmetre'm jo mateix al control parlamentari. Vostè dedica la major part del temps a parlar de nosaltres, del nostre plantejament independentista i no a formular propostes alternatives en aquests àmbits que vostè diu que són tan importants, però que tot seguit, després de dir que són molt importants, mai desenvolupa, mai concreta, mai fa propostes. I ho acaba de demostrar ara mateix. M'ha preguntat pels pressupostos i després s'ha queixat de que no parléssim dels pressupostos, vostè, no parlant-ne. Per tant, vostè és realment una contradicció en si mateix.

Les coses que interessin a la gent, que vostè sempre reclama que en parlin, quan és l'hora de parlar-ne, vostès tornen a treure altres qüestions que són molt i molt rellevants. I miri, la millor manera de treballar pel benestar, per les llibertats i per la qualitat de vida a Catalunya és que Catalunya tingui totes les eines, tots els recursos i tota la capacitat de decisió. I això és la independència de Catalunya. Per tant, per aconseguir la millor qualitat de vida, les millors eines i el millor camí per a la ciutadania d'aquest país, seguirem defensant tenir tota la capacitat de decisió, tenir tota la responsabilitat en aquest Parlament, per tant, defensant la independència de Catalunya. Sí, ho seguirem defensant aquí i a tot arreu.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els resultats de les eleccions generals del 23 de juliol

317-00327/13

Formula la pregunta la senyora Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. President, nosaltres també volem saber quina és la valoració que fa vostè dels resultats a Catalunya de les últimes eleccions generals.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, com és obvi, uns resultats electorals no tenen només una única lectura. N'hi ha moltes. La primera l'he dit abans. Catalunya ha aturat la dreta. L'ha aturat a Catalunya i, aturant-la a Catalunya, l'ha aturat a l'Estat. I en un context global en què a Europa veiem com avança la dreta i la ultradreta, això diu molt del nostre país i també dels valors, dels consensos, que són amplis.

Segon element a tenir en compte: és veritat que s'ha produït, doncs, una concentració d'una part important d'aquesta voluntat d'aturar la dreta en algunes forces polítiques. El Partit Socialista ha obtingut dinou diputats. Vostès n'han obtingut set. El conjunt de l'independentisme, catorze, set i set, i, per tant, aquest també, amb relació a les anteriors eleccions, és un missatge, és un resultat que estic convençut que les formacions polítiques, cadascú la nostra, analitzarem, i tots treballarem per millorar el nostre espai. La qüestió és què fer a partir d'ara. I crec que la millor opció a què hauríem d'optar a partir d'ara és sumar els dos missatges que hi han hagut.

Evidentment, a Catalunya hi ha un ampli rebuig a la possibilitat d'un govern de la dreta i la ultradreta, i, per tant, cal treballar en aquest sentit. Però és evident que treballar per a això passa també per resoldre el conflicte de fons entre Catalunya i l'Estat. Nosaltres aquí hem fet propostes al respecte.

Passa també per mostrar la utilitat que pot tenir una alternativa a la dreta i la ultradreta per als ciutadans del país, en termes de benestar, en termes de progrés econòmic, però també en termes de la resolució del conflicte polític, d'acabar amb la repressió i d'obrir camins, doncs, basats en l'exercici de la democràcia a casa nostra.

Nosaltres hem defensat l'amnistia i l'autodeterminació, i, per tant, més que mai, avui, Catalunya, que és la que ha aturat la dreta i l'extrema dreta, és també la principal qüestió que s'ha d'abordar. S'haurà d'abordar amb calma, amb discreció, però també amb tota l'exigència mútua necessària.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí, gràcies, president. Estem d'acord en moltes de les coses que ha dit, però jo crec que també és important començar pel principi. Va començar aquesta campanya electoral vostè llançant un missatge absolutament derrotista que ens condemnava a tindre un govern del Partit Popular i de VOX com si fos una profecia autocomplerta.

De fet, el mateix dia 29 de maig, que era el dia que es convocaven les eleccions, vostè pràcticament ja les donava per perdudes, i, de fet, va arribar a dir davant d'un govern de l'Estat compost pels partits que més han atacat Catalunya...

És a dir, vostè estava fent el senyor Abascal vicepresident abans d'hora, però sort que tenim els catalans i les catalanes que no les van donar per perdudes, i sort també que aquest país, Catalunya, en les grans ocasions, sempre està a l'altura, i, a més, ha assumit el seu paper per marcar el rumb d'Espanya. Un rumb que és plurinacional, que és progressista i que també és a favor de reeditar un govern de coalició.

Ha anat de poc, això és cert. Ha anat de poc que no tingam a l'Estat un govern que vol arrasar amb tot el que Catalunya representa: la llengua, l'autogovern, les inversions, el teixit productiu, la nostra diversitat. Però hem demostrat que Catalunya i Espanya som molt millors que ells, molt millors que el Partit Popular i que VOX.

I, a més, Catalunya ha dit clarament que vol més i millor, també, govern progressista. Però això jo sí que voldria fer una crida a totes les forces catalanistes d'aquest Parlament. No ens podem permetre regalar una segona oportunitat a la dreta i a l'extrema dreta. No ens podem permetre regalar una segona oportunitat a tots aquells que volen arrasar Catalunya.

I és cert que ara comencen les negociacions, que han de ser responsables, prudents, generoses. Saben que nosaltres sempre estem disposades a negociar. Ho fem al Parlament, ho fem també a Madrid, i sempre pensant en el bé del país.

I, a més, estic convençuda que aniran bé. I aniran bé, perquè estic convençuda que totes les forces catalanistes d'aquest Parlament i d'aquest país saben el que és avui estar del costat bo de la història, i també tenen un ferm compromís antifeixista, igual que ha demostrat el nostre país i igual que també han anunciat ja el Partit Nacionalista Basc i Bildu.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, venen setmanes de treball, de negociacions i també de coratge. Hi haurà d'haver coratge polític. I a qui li correspon, fonamentalment, el coratge polític és qui pot tenir l'oportunitat de tenir la presidència del Govern espanyol. Per tant, tocarà fer els primers passos, tocarà també explicar quines propostes tenen sobre la taula.

Jo m'he sotmès a una investidura en aquest Parlament. Va ser llarg, per cert, el procés, i vaig fer propostes. Per tant, correspon ara a Pedro Sánchez també fer propostes.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si entén els resultats electorals com una esmena a la política d'Esquerra Republicana de Catalunya

317-00328/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta la senyora Laia Estrada Cañón, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Laia Estrada Cañón

President. S'ha dit i s'ha repetit. És evident que els resultats de les eleccions espanyoles no han estat bons per a l'independentisme. Encara menys per a la seva formació i per a la nostra. Nosaltres llegim aquests resultats amb moltíssima preocupació i veiem de nou un toc d'atenció claríssim. I, a més a més, nosaltres entenem que són o s'han d'entendre com una esmena al nostre paper.

Vostè, president, entén la pèrdua de 400.000 vots a la seva formació com una esmena al que estan fent vostè i el seu partit?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, ho he mencionat abans. Aquests resultats tenen diferents lectures. Pel que fa als vots obtinguts per les formacions independentistes, no podem estar contents; al contrari. Són uns resultats dolents, perquè molts ciutadans que havien confiat en aquestes candidatures l'any 2019, han optat per altres o s'han quedat a casa, entenent que aquestes altres podien expressar millor les seves preocupacions en aquesta conjuntura concreta.

I, davant d'això, el que necessitem és treballar més plegats davant d'aquestes circumstàncies, construir escenaris per poder avançar en aquella part d'objectius que compartim, que són molts. I crec que si ara jo entrés en una dinàmica de retrets, no contribuiria a aquest objectiu, i, per tant, no hi entraré.

Evidentment, cada formació política haurà de portar a terme el que són, doncs, les seves reflexions, primer internes i després compartir-les amb la ciutadania. I el Govern de Catalunya seguirem treballant per avançar en els grans objectius d'amnistia i d'autodeterminació, i, sobretot, de benestar, de drets i llibertats per al conjunt de la ciutadania, de generació de llocs de treball de qualitat.

I, en aquest sentit, ens agradaria comptar amb vostès. Crec que no soc ningú per fer consells, però ens agradaria comptar amb vostès. Ens agradaria que vostès veiesin que poden comptar-hi, també, i que són importants, i aquest seria un primer pas imprescindible.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula a la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Miri, no es tracta de fer retrets. Jo li recordo que vostè ha perdut el suport dels dos partits que li van proporcionar la investidura, i que reiteradament s'ha negat a sotmetre's a una qüestió de confiança, malgrat que era un compromís que vostè tenia

amb el país i malgrat que vostè ha canviat no només les seves aliances, sinó fins i tot el seu programa.

Recordem que avui Esquerra Republicana no només governa amb el suport del PSC i dels Comuns, sinó que governa amb el programa del PSC, cosa que li està aplanant el camí a la Generalitat al PSC. Això és mèrit de vostès.

I no ens mal interpreti, naltros celebrem que l'extrema dreta i la dreta no governin enlloc. Però no enganyem la gent, perquè nosaltres hem estat alimentant també aquesta idea que ve el llop. I la realitat és que, governi qui governi a La Moncloa, hi ha una certesa que és la irreformabilitat de l'Estat espanyol. Quan es tracta de defensar la unitat del *reino* i els interessos de les grans empreses, tots hi posen el mateix ímpetu. I vostè sap perfectament que la independència dels Països Catalans és l'única alternativa i l'única possibilitat realista que tenim per poder-ho canviar tot i que la gent, la majoria de la gent, gaudeixi de vides dignes. I, per tant, és hora de reprendre d'una vegada per totes el conflicte amb l'Estat, i això s'ha de fer des d'aquí; s'ha de fer des d'aquí i, per descomptat, s'ha de fer no facilitant l'estabilitat a Madrid.

La gent està totalment disconforme amb el fet que s'està desaprofitant l'oportunitat que tenim aquesta legislatura i la majoria independentista i d'esquerres que tenim en aquest Parlament, amb la que podríem estar disputant la legitimitat a l'Estat espanyol precisament per governar i per legislar en favor de la gent en un moment especialment cru, i ens demanen contínuament que col·laborem. Però vostès no fan res realment per defensar l'habitatge, per defensar el territori, per defensar els serveis públics, per defensar, en definitiva, vides dignes. Quan comencin a fer això i plantin cara a l'Estat espanyol ens tindran al seu costat. De moment, ens continuaran tenint de cara, perquè no ens podem permetre continuar malbaratant aquesta legislatura com s'està fent.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Diputada, jo estic convençut que la ciutadania que comparteix amb vostè i amb mi allò que tenim en comú respecte als objectius de la independència, d'una major justícia social al nostre país, el que espera de nosaltres és que, en tot allò que sigui possible, ens posem d'acord i treballem conjuntament.

El que, vaja..., crec que a vegades hi ha esdeveniments polítics que a tots ens demanen una certa prudència. I, per tant, jo no diré el que pensa la gent del que ha de fer el seu partit –no ho diré–; tampoc m'ho deixaré dir del meu, perquè crec que els resultats de diumenge ens obliguen a tots a reflexionar. A tots –a tots. El que sí que crec és que si treballem conjuntament segur que avancem més. Si entenem que els adversaris no són aquells que compartim bona part de projecte polític, sinó que són els qui defensen posicions oposades, estic convençut que avançarem més, i aquest serà el meu compromís.

Jo no faré...

La presidenta

Gràcies, president.

El president de la Generalitat

...ni entraré en cap dinàmica que pugui trencar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el garantiment de la llibertat dels catalans, especialment en l'elecció de la llengua en el sistema educatiu

317-00323/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿va a trabajar de una vez por todas por garantizar la libertad de todos los catalanes?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Treballem tant, per garantir la llibertat de tots els catalans i catalanes, que el que volem és que puguin votar en llibertat que aquest país sigui lliure. Imagini's si treballem tant per això.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, su Gobierno será recordado como el Gobierno que más ha trabajado en contra de la libertad de todos los catalanes; será recordado por cómo ha apuntalado los privilegios de las elites separatistas y por cómo ha trabajado por abandonar a los más débiles. Su Gobierno, señor Aragonès, ha eliminado la libertad política permitiendo constantes ataques electorales contra actos políticos y mesas informativas. Ustedes han trabajado abiertamente para suprimir la libertad en las calles, condenando a miles de barrios a la inseguridad y a la degradación. Y ustedes han trabajado abiertamente por destruir la libertad lingüística, pasando por encima de tribunales, de la Constitución y del deseo de miles y miles de familias.

Su doble obsesión, señor Aragonès, por un lado, de expulsar el español de las aulas y, por otro, de señalar a todo aquel que levanta la voz contra sus imposiciones ha logrado acabar, en primer lugar, con la libertad, la calidad educativa y con algo tan fundamental como el poder de decisión de los padres para escoger la educación que quieren para sus hijos. Esa obsesión le ha llevado a anunciar recientemente que va exigir el C2 de catalán a profesores, expulsando a grandes profesionales y expulsando talento de Cataluña al resto de España, como si no hubiera suficientes alumnos desatendidos en Cataluña, ¿verdad, señor Aragonès?; como si nuestro sistema educativo en Cataluña no estuviera en profunda decadencia, ¿verdad, señor Aragonès? Su guerra contra la educación es un ataque más contra la gente más humilde. Han roto una vez más lo que debería ser el principal ascensor social para las clases medias y las familias trabajadoras.

Señor Aragonès, se lo he dicho en numerosas ocasiones, pero tengo el deber y la obligación de volvérselo a repetir: si usted tuviera un mínimo de decencia, cuidaría la educación, garantizaría la libertad de todos los catalanes, permitiendo que escogieran la lengua que quisieran para sus hijos, y, sin ninguna duda, defendería los dos idiomas que representan a todos los catalanes. Y, por supuesto, dejaría de protagonizar tantos ataques contra las clases medias y las familias trabajadoras en forma de inmigración ilegal, impuestos abusivos o condenarlos a la falta de precariedad sin empleos estables ni salarios dignos.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé; en primer lloc, celebri que l'extrema dreta al Parlament no faci el que fa als mítings de Badalona, que és, quan no està d'acord amb el que diu algú, baixar i intentar participar amb una actitud absolutament agressiva. (*Aplaudiments.*) Bé, com a mínim aquí mantenen les formes.

Uns s'esperaven un nou passeig triomfal, com 1939. El que passa és que aquesta vegada hem tingut l'oportunitat d'utilitzar les urnes, i Catalunya ha dit clarament que no passarien, i no han passat. I, per tant, ara ens dona una oportunitat de construir un escenari en positiu, un escenari que ha d'abordar la resolució del conflicte polític amb l'Estat, que ha d'abordar, evidentment, que Catalunya pugui tenir aquelles eines, sí, per millorar l'educació del país; sí, per millorar la salut pública del nostre país; sí, per millorar les infraestructures del nostre país. I, evidentment, aprofitarem aquesta oportunitat per molt que a alguns els hi piqui. Doncs si els pica, escolti'm, que es rasquin i que, evidentment, doncs vegin que quan es tracta de les urnes Catalunya guanya i l'extrema dreta perd.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si cal una estratègia independentista compartida per a fer front comú a Madrid a favor del dret d'autodeterminació

317-00325/13

Formula la pregunta el senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta Erra, president Aragonès, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. President, els resultats de les eleccions de diumenge constaten que l'independentisme ha perdut vots i escons respecte a les darreres eleccions al Congrés dels Diputats. Tot això passa després de quatre anys en què el seu partit ha seguit sol una estratègia concreta d'aliances a Madrid, una estratègia que no ha estat compartida pel conjunt de l'independentisme, i fins i tot va suposar la sortida de Junts per Catalunya del Govern. No s'ha estat capaç de fer valer el cinquanta-dos per cent d'aquest Parlament a favor de la independència –per cert, el cinquanta-dos per cent que va permetre la seva investidura. Certament, el context d'espanyolització de la campanya ha inflat els resultats dels partits que més mal han fet a l'autogovern de Catalunya i a les llibertats dels catalans i de les catalanes.

Ara bé, les circumstàncies ens han situat en una posició excepcional. Els resultats de les eleccions de diumenge ens donen una posició de força, una oportunitat que Junts per Catalunya no defugirem, una oportunitat per desbloquejar el conflicte polític entre l'Estat espanyol i Catalunya. Un conflicte polític requereix una solució política i un acord polític. Des de Junts per Catalunya ho tenim molt clar: serem fidels als nostres compromisos, ens devem als nostres votants i al conjunt dels ciutadans de Catalunya. Junts no farem tripijocs estranys d'amagatotis i contra natura com els que s'han fet a l'Ajuntament de Barcelona.

Ens vam presentar a les eleccions per defensar Catalunya, no per salvar l'Estat espanyol ni la seva governabilitat. Entenem que aquest ha de ser el plantejament del conjunt de l'independentisme. Tanmateix, hem d'esperar a veure si a l'altra banda tenen voluntat o no d'obrir una negociació política. Únicament depèn de Pedro Sánchez i del PSOE; el mateix Pedro Sánchez que un dia... «el president Puigdemont és

una anècdota» i l'endemà de les eleccions, que dona una posició clau, ens envia la fiscalia.

President, fa temps que ho diem: l'estratègia del fals diàleg d'aquests últims quatre anys i dels acords tancats en fals, com l'oficialitat del català a Europa, no han funcionat. Per això, avui ens interessa saber si pensa fer valer el cinquanta-dos per cent d'aquest Parlament i si pensa, com va dir, que cal una estratègia compartida per fer front comú independentista a Madrid per respectar el dret d'autodeterminació de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, li diré el mateix que li vaig dir a la sessió plenària després de les darreres eleccions municipals: que el missatge és que ens hem d'entendre, que cal posar-se d'acord per aprofitar l'oportunitat, per aprofitar l'oportunitat per avançar cap a la resolució del conflicte polític.

Vostè ho ha dit, és un conflicte polític; sí. Els conflictes polítics es resolen des de la política; sí. I això implica negociació; sí. És el que hem intentat fer en aquests darrers quatre anys, amb encerts i segurament també amb errors, evidentment. Que ho farem millor si ho fem conjuntament; sí. I, de la mateixa manera, dic: si encetem una dinàmica que pugui sonar a retrets, segur que serà molt més difícil aconseguir aquest front comú que vostè diu que vol tirar endavant, i que jo dic «som-hi». Si entrem en aquesta dinàmica serà tot molt més difícil. Per tant, posem-ho fàcil. I, per tant, jo no entraré ni faré cap esment que pugui suposar un impediment a aquest treball compartit que hem de fer. Podria fer-ho si pensés en termes de partit, però la meva obligació com a president de Catalunya és pensar en termes de país.

I Catalunya té una oportunitat, i té l'oportunitat que han donat els resultats electorals, que han parat la dreta i l'extrema dreta, però també és veritat que per a l'independentisme no són bons. Però les circumstàncies ens donen una segona oportunitat; esperem que no sigui la darrera, però aprofitem-la com si fos la darrera. I, per tant, treballem conjuntament. Fem-ho des de la màxima exigència. Fem-ho també fent una lectura el més acurada possible de què és el que van expressar els catalans a les urnes aquest diumenge. I segurament seran lectures diverses que hem de mirar que siguin complementàries i no contradictòries.

Per tant, aprofitem-ho, sí; treballem conjuntament, sí; posem-nos-hi com més aviat millor. Per part meva, no quedarà, en la voluntat d'avançar cap a la resolució del conflicte polític amb l'Estat. Tenim, sumats, catorze diputats al Congrés que són decisius. Tan decisius són uns set com els altres set, però només ho seran si els catorze actuen conjuntament. I, per tant, aquest és el camí que els convido a treballar conjuntament. I, per part meva, hi trobaran totes les facilitats i voluntat d'acord.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els resultats de les eleccions generals del 23 de juliol

317-00329/13

Formula la pregunta el senyor Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, presidenta. President, avui no podem fer res més que valorar els resultats electorals de diumenge. En primer lloc, i, si volen, de manera destacada, des d'Esquerra reconeixem que aquests resultats no són els que ens esperàvem ni els que desitjàvem, evidentment. Els entomem convençuts que no hem sabut donar resposta als neguits de la gent que ens havia fet confiança i amb el compromís que ens hi deixarem la pell per tornar a guanyar, assumint responsabilitats i debats i maldant per posar el nostre projecte polític al servei d'aquest país. Davant l'auge de les forces reaccionàries, calia i cal una resposta contundent, i sabíem que això comportaria una polarització electoral en clau espanyola. Però, una vegada més, Catalunya i Euskal Herria han respost. El mapa electoral deixa ben clar que la gran majoria de catalans i catalanes i de bascos i basques rebutgen de forma clara la dreta extrema i l'extrema dreta; aquest és el segon missatge de les urnes. Però n'hi ha un de tercer: l'electorat ha donat a l'independentisme la força no només per aturar governs reaccionaris, sinó també per fer-ho en clau antirepressiva i autodeterminista. Sabem que els de diumenge no són uns bons resultats per al conjunt de l'independentisme català, però alhora és evident que avui som decisius, i això és una oportunitat que hem de saber aprofitar.

Nosaltres hem rebut aquests tres missatges i els tenim molt presents. Per això creiem imprescindible una reflexió dins l'independentisme de manera individual al si de cada organització, però també de manera col·lectiva. I això passa necessàriament per bastir un projecte que generi il·lusió i esperança, un projecte que ha de ser de suma, obert, plural i democràtic. No podem fallar a la ciutadania els dies que vindran. Tenim la responsabilitat, una vegada més, d'estar a l'alçada. És cert que hem de fer un mur contra el feixisme, però aquest mur també ha de respondre als anhels de l'independentisme. Fem valdre, doncs, tots els vots que tenim i siguem decisius, valents i útils. Posem-nos al servei d'aquest país.

Per tot això, per nosaltres, fer de la defensa de Catalunya, de les llibertats i de la justícia social pilars centrals de tot el que vindrà és indispensable. I per això ens comprometem a treballar en una proposta del conjunt de l'independentisme des de la generositat i la pluralitat; una proposta radicalment democràtica, que ha de passar, com sempre hem defensat, per l'amnistia i l'autodeterminació.

President, quina valoració en fa, dels resultats d'aquest diumenge?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, coincideixo, doncs, amb la seva intervenció, com no pot ser d'una altra manera. (*Veus de fons.*) Bé, no; podria ser d'una altra manera. (*Rialles.*) Però hi coincideixo. I crec que és cert que la lectura dels resultats d'aquest diumenge..., és obligat que ens ho mirem des de diferents prismes. I, per tant, ho reitero, Catalunya ha parat la dreta i l'extrema dreta, a Catalunya i a l'Estat. Sense els resultats de Catalunya, i vostè hi afegia Euskal Herria, i té raó, doncs, probablement, l'escenari seria molt diferent; de ben ho segur, ho seria. Per tant, aquesta és la primera qüestió que hem de tenir present.

La segona és que, pel que fa a l'independentisme, els resultats no són bons, però alhora la conjuntura, els resultats de la resta, ens situa en una posició d'oportunitat i responsabilitat alhora; d'oportunitat per tot el que pot servir per avançar en la resolució del conflicte polític i de responsabilitat també perquè el moment és important. Però és cert, alhora també, que qui té la major quota de responsabilitat és a qui la composició final del Congrés dels Diputats li dona l'oportunitat de liderar el Govern, i aquest és Pedro Sánchez i el Partit Socialista. I, per tant, correspon també formu-

lar al Partit Socialista quines propostes té, quins són els camins, els fulls de ruta que posa sobre la taula per tal de poder rebre els suports.

En tot cas, Catalunya ho ha d'aprofitar, i Catalunya ho ha d'aprofitar per moltes raons. La primera és per avançar en la resolució del conflicte polític, però després hi han moltes altres qüestions que també necessàriament hem d'atendre: en l'àmbit de la sanitat, en l'àmbit de l'educació, del finançament dels serveis públics, en l'àmbit de les infraestructures. Perquè hem de defensar-ho tot; hem de defensar la resolució del conflicte polític –i nosaltres aquí proposem referèndum i amnistia–, i hem de defensar també totes aquelles altres qüestions que són tan importants que a nosaltres ens fan comprometre amb la independència del país com a millor mitjà per poder-les atendre amb tota la responsabilitat.

Per tant, hem d'aprofitar aquesta oportunitat i l'aprofitarem molt més si tots aquells que som indispensables actuem conjuntament, i, com a mínim, ho fem aquells que tenim més elements compartits, i, per tant, hi ha catorze diputats independentistes catalans que podem treballar en aquesta línia.

I jo espero que el Ple d'avui, doncs, assenyali clarament...

La presidenta

Gràcies, president...

El president de la Generalitat

...que el camí és el treball conjunt.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment de l'acord pressupostari

317-00326/13

Formula la pregunta el senyor Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Senyora presidenta... Senyor president, des que el passat 3 d'abril es van convocar eleccions municipals i el 29 de maig eleccions generals, hem estat gairebé quatre mesos immersos en dos processos electorals molt rellevants. Això és democràcia. Tots, tothom, ciutadans i dirigents polítics, n'hem tret, n'estem traient conclusions. És lògic de fer-ho un cop la ciutadania ha parlat votant.

N'hi ha una, de conclusió, que em sembla prou clara i que crec que és un mandat de la ciutadania: els acords, l'aval a la política d'acords. La política és acordar; si ho volen amb més precisió, la política útil implica, en una societat plural, arribar a acords.

Vull refermar el compromís del meu grup parlamentari a seguir treballant en aquesta línia, a persistir en aquesta política d'acords.

I els acords, naturalment, s'han de complir. Sé que pot haver-hi circumstàncies extraordinàries que obliguin a demores o alteracions. Serveixi l'exemple recent de la pandèmia per tota explicació. Però, de normal, els acords s'han de complir.

Per això, senyor Aragonès, és tan important que un dels acords més rellevants assolit en aquest Parlament, el de pressupostos d'enguany, es compleixi.

Jo crec que m'equivocaria molt i cometria una certa injustícia si li preguntés sobre la seva voluntat de complir aquest acord, perquè mai ho he posat en dubte.

Faig, doncs, més que una pregunta, un prec, i el prec és, deixi-m'ho expressar en un llenguatge més col·loquial, de posar la sisena marxa al cotxe pressupostari i donar compliment íntegre a l'acord assolit.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, vostè, doncs, deia que hem estat des de principis d'abril immersos en processos electorals. Certament, per una part molt rellevant d'aquest Parlament ha estat així, però el Govern ha continuat treballant, com és la seva obligació i com és la nostra voluntat. I el Govern de Catalunya ha continuat treballant en el desplegament, evidentment, de la llei de pressupostos, continuant fent front a una sequera que avui encara és persistent al país i que, malgrat que han millorat una mica les perspectives, no hem de deixar tenir un ull posat en la situació de la sequera. Hem seguit treballant en aspectes relatius a la seguretat, en l'àmbit d'infraestructures, en l'àmbit de les polítiques educatives, sanitàries, culturals, etcètera. Per tant, el Govern ha seguit treballant al cent per cent.

I, evidentment, nosaltres no només tenim la voluntat, sinó el compromís, de complir tots els acords, perquè és la millor manera d'exigir que els acords que altres convenen amb nosaltres els compleixin. Per tant, treballarem en aquesta línia.

Hi ha aspectes de l'acord de pressupostos que s'ha avançat moltíssim. Hi ha aspectes que encara no s'ha pogut avançar prou. En coneix, doncs, bé les causes perquè l'hi he pogut explicar personalment, fruit de circumstàncies no volgudes pel Govern de Catalunya. Seguirem treballant en aquest sentit.

Evidentment, els resultats de les eleccions de diumenge també situen, doncs, oportunitats, però també riscos. I és el moment del coratge, de la valentia. I és el moment també de que hi hagin propostes sobre la taula. I en aquest cas, doncs, també propostes per part del seu partit, que va treure un bon resultat a Catalunya. El vaig felicitar i no tinc cap problema en tornar-ho a fer. Però alhora també això comporta una gran responsabilitat per donar resposta al que la ciutadania de Catalunya ha expressat a les urnes el passat diumenge.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

El passat 6 de juliol vam fer una primera reunió de seguiment pressupostari. Bé, seguint amb el símil del cotxe, hauríem de passar de la tercera, jo crec que anem amb tercera, a la sisena marxa. Hi ha reptes molt importants: inversions en l'àrea de mobilitat, tot el que té a veure amb les energies renovables, l'increment de plantilles, inversions o increment de tarifes del sector social i inversions en sequera, infraestructures necessàries per generar prosperitat. Molta feina a fer. Estic segur que entre tots ho podrem fer.

I acabo amb dos desitjos. Un primer desig, que tots sapiguem estar a l'alçada de les nostres responsabilitats, a l'alçada de la situació –ho dic arran del comentari que ha fet vostè arran les darreres eleccions generals– i un segon desig de que, malgrat que queda molta feina per fer, tinguem tots, totes les diputades i tots els diputats, un merescut descans aquest estiu.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Senyor diputat, el Govern està treballant, miri's només el desplegament de tot l'àmbit d'autoritzacions de renovables, en què hi ha hagut un salt significatiu.

Permeti'm també..., no soc de donar consells, eh?, però més que un cotxe de marques hem de parlar ja de cotxe elèctric, i, per tant, potser canviem les metàfores. En tot cas... (*Remor de veus.*) Sí, però llavors..., però no té ni primera ni segona ni sisena, eh?

Llavors, però, el que vull dir és: tenim oportunitats per davant que requeriran molta valentia i coratge polític. I n'hi haurà d'haver. I si no n'hi ha, realment, el que es va expressar a les urnes aquest passat diumenge pot quedar en no res. I seria una llàstima.

Gràcies.

La presidenta

Acabada la sessió de control, els faig avinent una proposta d'alteració de l'ordre del dia... (*Remor de veus.*) Un moment, que els ha d'informar d'uns temes.

D'acord amb l'article 83.3 del Reglament, els proposo la següent alteració de l'ordre del dia atès que el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya ha sol·licitat que la moció sobre el Corredor Mediterrani, punt 25 de l'ordre del dia, es pugui substanciar dijous a la tarda.

Per tant, els proposo, doncs, que aquesta moció sobre el Corredor Mediterrani se substanciï com a darrera de les mocions de la tarda i que la moció sobre el projecte de llei de memòria democràtica, punt 31 de l'ordre del dia, sigui substanciada en el seu lloc com a darrera de les mocions del migdia. És a dir, intercanviarem el punt 25 pel punt 31. Ambdós grups parlamentaris ja han estat informats i hi han donat la seva conformitat.

Es pot aprovar per assentiment aquesta modificació? (*Pausa.*)

Doncs queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

També, que me n'he oblidat a l'inici del Ple, donar la benvinguda a tres nous diputats que avui s'incorporen a la cambra, que són la Yolanda López Fernández, l'Ernesto Carrión Sablich i la Georgina Ebrí Rodríguez. Molt benvinguts, doncs, a la cambra parlamentària. (*Aplaudiments.*)

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

I malauradament he de comunicar-los dos nous feminicidis. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, el passat 22 de juny la Franci va morir assassinada a l'Hospitalet de Llobregat, i el 2 de juliol la Kirsty moria a Salou.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquests crims i reitero el compromís del Parlament amb l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i de vetllar pel seu record.

I d'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, aprovat pel Grup de Treball en Equitat de Gènere, la Mesa convoca un minut de silenci en suspendre la sessió del Ple avui al migdia davant de la façana del Palau del Parlament.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, els informo que, en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 1.931 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Projecte de llei d'elaboració de disposicions normatives (debat de totalitat)

200-00016/13

I acabada aquesta informació, passem, ara sí, al següent ordre del dia, que és el tercer punt, que és el debat de totalitat del projecte de llei d'elaboració de disposicions normatives. (*Remor de veus.*)

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà aquesta iniciativa legislativa –un cop hagin, a poc a poc, abandonat l'hemicicle, i en silenci– la consellera de Presidència, que tindrà la paraula, la senyora Laura Vilagrà i Pons.

(*Pausa.*)

Doncs quan vulgui, consellera.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats. Agilitzar, escurçar la tramitació de les normes per donar resposta a la ciutadania, aquest és l'objectiu de l'avantprojecte de llei d'elaboració de disposicions normatives que el Govern va aprovar i que avui portem, presentem al Parlament. Ens acompanyen diverses persones del departament que van ajudar en aquesta tramitació, en aquesta elaboració, i els hi agraeixo la feina.

De fet, quan analitzem les tendències globals que poden tenir incidència en el nostre país, veiem que les persones expertes ens identifiquen diferents reptes i oportunitats que ens trobarem en els propers anys a l'hora d'elaborar polítiques públiques, i veiem fenòmens com ara, evidentment, l'escalfament global, canvis tecnològics, augment dels ciberatacs, els entorns laborals canviant, la major influència de nous models de governança, l'envelliment de la població, l'avenç de la biotecnologia, o moltes altres qüestions, com ara pandèmies globals, doncs, que són evidents, que les tenim com una amenaça.

Moltes d'aquestes tendències, ja ho intuïen, però ens determinen que cada cop el món s'accelera. I aquesta és una realitat palpable i, sobretot, que té conseqüències directes en la vida de la ciutadania. En definitiva, el món gira més ràpid, cada vegada més ràpid, i les realitats socials, ambientals, tecnològiques..., doncs cal que hi donem resposta des d'un punt de vista de l'Administració pública, tant per entomar noves realitats com també per afrontar-les amb els nous valors que la societat d'avui ens determina.

Des de l'Administració pública, quan analitzem totes les tendències i canvis de paradigma en molts àmbits, ens adonem que hem de regular noves realitats, però que sovint les eines que tenim són poc eficaces, són feixugues, poc àgils o excessivament lentes.

Per això, des del Govern hi volem posar el nostre gra de sorra amb aquest projecte que simplificarà els procediments i donarem una resposta normativa als reptes que els hi deia –econòmics, tecnològics, ambientals, socials...–, perquè puguem fer-ho de forma més ràpida. Escurçar tràmits per fer la vida més fàcil a la ciutadania amb relació a l'Administració. I ho farem amb la part que ens pertoca, que és l'elaboració de disposicions normatives en la fase del Govern, no en la fase del Parlament.

L'esperit d'aquest projecte de llei s'inscriu en un marc més ampli, que és el de la millora de la qualitat normativa, però també en regular millor per ser més eficients, per alliberar recursos d'un creixement que ha de ser sostenible. De fet, el que volem justament és que els servidors i les servidores públiques tinguin, doncs, posin el coneixement a les feines de qualitat per servir la ciutadania i no en aquelles tasques burocràtiques o repetitives.

Aquesta tendència, doncs, es concreta, entre d'altres, en promoure l'avaluació de l'impacte de les normes –ens sembla molt rellevant fer-ho–, en la simplificació de l'ordenament jurídic o la reducció de les càrregues administratives que imposen

a empreses, ciutadania, entitats. De fet, aquesta norma va de millora de la qualitat democràtica, de bon govern, però també d'enfortir els valors de la transparència, retiment de comptes, participació ciutadana.

Aquesta nova llei, de fet, actualitza el procediment d'elaboració de normes, que bàsicament són projectes de llei, decrets legislatius, decrets llei, decrets o ordres. Per a l'elaboració d'aquest projecte de llei ja ens hem reunit amb els grups parlamentaris, en algunes ocasions també amb els sectors implicats, però especialment vull reconèixer la feina de la Comissió Jurídica Assessora, del CTEESC o de persones de l'acadèmia que ja ens han fet arribar les seves consideracions, així com la fase de participació de la societat civil en el tràmit d'audiència.

Concretament, quatre objectius: el primer, unificar la regulació del procediment d'elaboració de normes. Actualment el que trobem és dispersió i, per tant, el que es tracta és, doncs, fer-ho en una sola legislació. D'una banda, un procediment ordinari de tramitació d'avantprojectes de llei i de projectes de disposicions reglamentàries. També s'inclou un procediment ordinari simplificat i un procediment especial. En aquest cas, per a l'elaboració de disposicions amb força de llei que pugui aprovar el Govern, en el projecte de llei de pressupostos i de mesures complementàries, en el procediment de consolidació, en els procediments de derogació, en les disposicions reglamentàries organitzatives o en l'aprovació de bases reguladores de subvencions amb vocació de permanència.

El segon objectiu, simplificar la tramitació sense perdre garanties. Es regula el procediment ordinari amb una configuració més àgil, sense perdre garanties, com els deia, per tant, escurçant el termini del període de tramitació. Com ho farem? Doncs fent la gestió simultània dels tràmits d'informació i audiència i el de sol·licitud de dictàmens, de tal manera que si algú no ha emès el dictamen que correspon, això no atura la tramitació. No només es preveu la simplificació dels requeriments procedimentals en determinats supòsits, sinó que també s'inclouen previsions en simplificació documental, que contribueix a facilitar aquesta tramitació.

L'objectiu és que, per exemple, un projecte de llei té una durada d'elaboració d'unes vint-i-nou setmanes en aquests moments de mitjana i el volem situar a catorze. O bé un decret té en aquests moments trenta-set setmanes d'elaboració de mitjana i el volem situar en dotze, entre dotze i vint-i-dues setmanes. I ho fem només, doncs, requerint dues memòries, la memòria justificativa i d'avaluació i la memòria dinàmica. Aquesta memòria dinàmica inclou alegacions i observacions presentades, els treballs preparatoris, propostes i informes, juntament amb les valoracions. Creiem que així aquesta simplificació guanya eficiència, d'una banda, i per l'altra, redueix l'ús dels decrets lleis que crec que ho compartim tots en aquesta cambra.

Tercer objectiu, racionalitzar la programació normativa i millorar l'avaluació de l'impacte. La llei estableix per primera vegada l'aprovació periòdica de la relació d'iniciatives normatives. Per tant, per aconseguir més previsibilitat i més seguretat jurídica de cara a la ciutadania. A la vegada, finalitzada la vigència de la progressió..., de la programació normativa –perdoneu– elaborarem un informe valoratiu d'aquesta execució per tal de retre comptes; una bona programació afavoreix que es pugui dur a terme una avaluació de l'impacte de les opcions de forma rigorosa abans de l'elaboració pròpiament del text de la proposta.

En aquest sentit, es configura la planificació, la programació d'iniciatives normatives més enllà del que tradicionalment fèiem fins ara, que era una agenda legislativa, que era més una llista de desitjos de futures normes que no pas sovint una realitat. Aquest exercici ja l'hem dut a terme en el pla de govern i en el pla normatiu, i és una eina que s'ha valorat positivament per a la planificació i per al retiment de comptes.

Per altra banda, valors que impregnen aquests canvis que plantejem: valors republicans com els de l'ètica, integritat, responsabilitat i exemplaritat, evidentment, en el marc del principi de transparència, perquè volem que tothom sàpiga en tot moment quin és l'estat d'execució de tota l'acció política. Una bona regulació de la

programació implica determinar en un moment inicial el grau d'avaluació que cal realitzar en relació amb les determinades alternatives possibles davant una problemàtica, i, per altra banda, preveu la facilitació de la participació ciutadana perquè s'impliqui en la resolució d'aquest problema de política pública.

També es preveu potenciar l'avaluació amb la designació de responsables tècnics a cada departament. Igualment, estan previstes unes pautes específiques d'anàlisi d'impactes econòmics, socials, ambientals. Ens sembla molt rellevant treballar d'aquesta manera per finalment prioritzar l'impacte especialment positiu que hem de tenir sobre els col·lectius més vulnerables.

I, finalment, el quart objectiu està relacionat amb afavorir la participació ciutadana de qualitat. L'hem incorporat, aquesta nova regulació, amb una consulta pública prèvia com a mitjà de participació, per facilitar que la ciutadania pugui opinar sobre l'abast i sobre les prioritats en la matèria de noves iniciatives. També preveu els canals més idonis de participació i aquells en els que no cal aquesta consulta.

La norma contempla la difusió també de les disposicions normatives en tramitació a través de la web del portal jurídic, que és a través del qual es difon el dret vigent a Catalunya, de manera que la ciutadania –i tothom, diguem-ne, entitats, empreses–, d'acord amb els principis de transparència, pot seguir en tot moment l'estat de tràmit de la norma. En aquesta línia, també enfoquem aquestes normes perquè es redactin d'una forma clara, simple, precisa, entenedora, ordenada. És allò que diem «llenguatge fàcil», perquè tothom pugui entendre el que estem tramitant.

Aquestes són, doncs, a grans trets, les línies importants d'aquest projecte de llei que inicia la tramitació. Esperem que amb les seves propostes, les aportacions que ens venen també dels sectors implicats i, evidentment, de la consulta pública, puguem millorar aquest text. És una oportunitat de simplificar, d'agilitzar els tràmits del procés d'elaboració de normes sense perdre garanties i amb més participació i transparència. Esperem que ajudi, doncs, a millorar l'eficiència de les administracions públiques i la confiança entre aquesta i la ciutadania.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. A continuació, atès que no s'hi ha presentat cap esmena a la totalitat, obrirem el torn de posicionament per a tots els grups parlamentaris per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus. Té la paraula per començar, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Oscar Aparicio Pedrosa.

Oscar Aparicio Pedrosa

Bé, gràcies, presidenta; bon dia, president, consellers, consellera Vilagrà, diputats, diputades. Si al darrer Ple vaig acabar acomiadant en Juan Luis i en Rubén, dos companys que marxaven, permeti'm que comenci, doncs, donant la benvinguda a dos companys que venen, la Georgina i l'Ernesto, que de ben segur farem molt bona feina tots plegats. Moltes gràcies.

En tot cas, ja per centrar-me en aquest projecte de llei d'elaboració de disposicions normatives del Govern, tal com ha dit la consellera, fa un pas per regular en una única norma les pautes de com ha de ser l'elaboració de les disposicions normatives per part del Govern i de l'Administració de la Generalitat. Nosaltres creiem que era una llei necessària. Les últimes disposicions tant de l'Estat central com, fins i tot, la doctrina constitucional fan que en aquests moments hi hagi una dispersió, quan no fins i tot una discrepància normativa i, per tant, calia una regulació en això, res a dir-hi. Així li vam manifestar també al secretari quan ens va presentar aquesta llei.

Però nosaltres..., és veritat que hi ha un parell de qüestions d'aquesta llei que creiem que són..., o no són correctes o, en tot cas, caldria o repensar o reinterpretar. I no els hi sobtarà, perquè ho he fet en aquest faristol en diverses ocasions. Nosaltres sa-

bem que..., i creiem –hi creiem fermament– que el sistema parlamentari..., la tasca del Parlament, hauria de ser doble, per una part, control al govern i, per l'altra part també, legislar.

I a mi em sembla que el Govern de mica en mica està menystenint una miqueta aquestes tasques. I m'explico: en l'aspecte de legislar, creiem que el principal defecte que té aquesta proposta de llei és que no aborda l'aspecte nuclear que hauria de regular i és en quin àmbit material, és a dir, quines normes hauria d'elaborar el Govern. Regulem com s'han de fer els procediments, els principis que vostè ha dit, però no establim res sobre quin és l'objecte de la iniciativa legislativa del Govern i els diferents departaments de la Generalitat.

I, per desgràcia, en aquesta legislatura hem tingut algun exemple d'una certa –deixi'm-ho dir així– doncs, actitud obstruccionista per part del Govern quan hi ha hagut proposicions de llei per part del grup parlamentari, doncs, en aquest cas, el que represento. Per tant, creiem fermament que cal que en aquesta norma es defineixi clarament un sistema en què es detalli la iniciativa legislativa del Govern, que s'emmarqui i que sigui per suplir, en tot cas, una inacció parlamentària, però no com em sembla, en aquests moments, que és ara..., que és per substituir aquesta iniciativa parlamentària.

Com li deia, el segon punt que nosaltres també ens preocupa és que sota –diguem-ho així– alguna de les excuses que vostè ha dit, dels principis de claredat, simplificació, el que estem fent és traspasar tota l'activitat o el contingut de la llei al reglament. A la proposta de llei es posa com a fita aquesta norma, la simplificació i fins i tot es diu en el preàmbul i el llegiré perquè crec que és significatiu i diu: «La mateixa llei és un exemple de breuetat, concisió i claredat, propiciant que sigui la normativa de desenvolupament la que incorpori una regulació més detallada de determinats aspectes.» Simplicitat que, al nostre entendre, no ha de voler dir indefinició o rebaixar a rang de reglament les determinacions que, en molts casos, han de realitzar-se per normes amb rang de llei. Per tant, creiem que és important una determinació d'aquests principis i conceptes que establim a la proposta de llei; una llei simple no ha de ser una llei amb poca qualitat legislativa o que vagi en detriment de la seguretat jurídica o de l'equilibri entre poders del país.

Més enllà d'aquestes dues qüestions, entenem que hi ha altres aspectes a millorar. Com que tinc poc temps, els citaré només o en faré un esment sense desenvolupar quins són, però creiem que no està ben resolt el que vostè ha explicat del tràmit de participació ciutadana regulat a les consultes prèvies, que entenem que no pot ser un únic tràmit de penjar-ho a la web, sinó que de veritat hem de garantir la difusió i la participació ciutadana.

Per altra banda, també no considerem que sigui encertat posar un termini de dos anys per al desenvolupament normatiu o reglamentari en cas que la llei en qüestió no hagi fixat algun altre termini. Entenem que si, a més, s'està dotant, com he dit abans, de major preponderància al reglament, el que no podem fer és fer una llei i establir un termini de dos anys per desenvolupar-la reglamentàriament.

Nosaltres creiem que cal destacar com a criteris positius, és evident que hi ha..., que es fan procediments legislatius més àgils i, per tant, en això res a dir i, per tant, el nostre suport ha estat en aquesta normativa per aquest tema. El tema de la claredat de la norma, com dic nosaltres, també ens hi trobarà, i ho trobem que és un encert, doncs, fer aquelles normes que siguin més comprensibles per al comú, per al ciutadà mitjà.

Per tant, ja l'hi dic, nosaltres veiem aquestes debilitats, que creiem que van en detriment de la iniciativa legislativa del Parlament i de la funció de control del Parlament i tant de bo m'equivoqui. Però com deia el periodista Lyn Nofziger: «Cada vegada estem en un executiu més fort i amb més competències. El problema és que no només són competència les pròpies, sinó també les que s'arroga.» Nosaltres creiem que, com a Parlament, com a poder legislatiu, no podem ni hem d'avaluar cap

progressiva substitució d'un poder per l'altre. No oblidéssim pas que la sobirania del poble recau en el Parlament, no en el Govern.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, conselleres, diputats, diputades, avui comença la tramitació del projecte de llei que precisament s'obre sobre l'elaboració de disposicions normatives; una llei que, en aquest cas –com explicaven– pretén actualitzar l'elaboració d'aquestes amb millors garanties de transparència, participació ciutadana i simplificació burocràtica.

La consellera parlava dels objectius que pretén assolir aquesta proposta, objectius que en aquest cas parlen d'unificar, de poder unificar una normativa, i ho veiem amb les derogacions que hi han al darrere, que n'hi han de diverses lleis que afecten justament aquesta nova normativa; de simplificar, en aquest cas sense perdre les garanties i també, per tant, avaluar l'impacte d'aquesta llei.

Nosaltres creiem realment que els objectius d'aquesta proposta són tots, en aquest cas, molt molt necessaris i, per tant, la nostra posició és de no presentar, en aquest cas, l'esmena a la totalitat, com ha sigut evident, i a més a més, hi hauríem estat en contra, perquè creiem justament que el que hem de fer és treballar per modernitzar, agilitzar i apostar per un bon govern, també, de la branca executiva de les institucions.

És el moment realment d'apostar per la modernització. Jo crec que tots plegats estem molt cansats de parlar de les complicacions en la burocràcia a l'hora d'afrontar qualsevol canvi, qualsevol modernització, portar a la pràctica les necessitats que palpem del conjunt de la societat, com fer-les efectives en accions de govern. I moltes vegades ens trobem amb les dificultats, amb la lentitud que ens ha portat, doncs, en molts casos, fins i tot a tractar que una forma ha sigut sempre el decret llei per poder anar, doncs, més ràpid. Hem d'aconseguir que aquesta fórmula realment ens serveixi per poder escurçar terminis, escurçar tràmits en la gestació d'aquests projectes i poder-los entrar en el Parlament amb la màxima diligència possible.

Els objectius són ambiciosos i a la vegada, òbviament, són molt necessaris. Estem parlant d'aquesta simplificació, però mantenint les garanties. I aquí és on moltes vegades ens xoquen determinats interessos. Hi ha la rapidesa, l'obvietat, a vegades, quan parles amb determinats sectors, que voldries fer, doncs, un canvi normatiu. Et dirien: «Això ho hauríem de poder fer en quinze dies. Això ho hauríem de poder fer, doncs, en un mes; hauria de poder estar arreglat, perquè és obvi», no? L'obvietat, a vegades, diguem-ne, ha d'estar sempre complementada per la transparència, per la voluntat de participació, per l'escolta activa de tothom. Però això en cap cas no ha de ser un fre.

I, per tant, celebrem, diguem-ne, que es contemplin també la juxtaposició dels terminis; per tant, que puguem treballar de forma paral·lela diversos terminis en l'elaboració legislativa. I això creiem que és un pas que ens pot portar, com deia la consellera, a avançar aquestes setmanes que realment són molt necessàries quan treballem.

Com deia, la transparència és un repte que vol dir fer-ho, fer-ho bé, però que no sigui un fre o una excusa per aturar determinades tramitacions o determinats procediments. I, per tant, aquí ens hi hem de conjurar tots perquè tothom tingui molt clar quina és la seva responsabilitat, quina és la forma de participar i de poder-ho fer d'una forma, com dèiem, efectiva i real.

Un altre aspecte que no passa per alt i que creiem que és molt interessant és la millora de l'avaluació de l'impacte de la normativa, el que acaba sent l'avaluació del conjunt de les polítiques públiques, una tasca que tenen els governs. I des de

Junts..., és fonamental que l'avaluació de les polítiques públiques sigui un dels pilars d'aquesta llei.

Legislar per legislar no sempre és sa. Cal detectar les modificacions, les mancances, els forats. I a partir d'aquí hem d'actuar sempre amb els dos criteris principals que defineixen l'avaluació, que ha de ser l'eficiència i l'eficàcia. I aquí és on hem d'aconseguir treballar tots plegats. I també, en aquesta tramitació, en aquesta manera ràpida que volem d'aplicar la creació de legislació, crec que hi haurà un segon punt en el qual també al Parlament n'hauem de parlar, perquè també, quan determinades normatives entren al Parlament, a vegades cauen en un forat, que es queden a vegades encallades molt i molt de temps. I tots sabem que hi han mecanismes parlamentaris per aturar determinades reformes legislatives, que creiem que això també ho haurem de poder solucionar i ho haurem de poder afrontar.

Celebrem, doncs, per exemple, que hi ha una part en la qual es tracta que, quan s'acaba la legislatura, si el nou govern, el secretari general –en aquest cas, el departament– ho veu bé, pot continuar la reforma legislativa tal com estava prevista. Són temes que també haurem de poder pensar en aquesta cambra, de veure com això pot afrontar la realitat del que fem com a legisladors d'aquest país.

Per tant, hem de pensar, repensar i fer-ho bé. Hem de cridar tots plegats, crec, al consens també en aquesta norma. I, per això, doncs, la predisposició de Junts per Catalunya a l'hora de poder-ho treballar, de poder-ho millorar, de fer les esmenes necessàries perquè aquest consens sigui una realitat que ens ajudi a tots plegats a fer-ho i a fer-ho millor.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidenta. Señoras consejeras... En el actual modelo de organización territorial del Estado, en el que se reconoce potestad legislativa a los parlamentos autonómicos, normas como esta, impulsadas por el Gobierno regional, a nosotros nos parece que apuntan en la dirección correcta.

La reforma que se introduce a partir de este proyecto de ley pretende simplificar los procedimientos normativos, unifica la regulación en esta materia, actualmente dispersa en varias normas, otorga *más* participación a la ciudadanía por medio de la figura de la consulta previa, aunque su regulación es bastante inespecífica, lo que puede convertirla en una modificación de cara a la galería, pero sin efecto real. Se amplían los trámites de audiencia pública en los procedimientos normativos, se establece la obligación legal de desplegar reglamentariamente las leyes en el plazo de un año, en el caso de que las disposiciones normativas no incorporen un plazo concreto para hacerlo, lo cual supone una mejora evidente –hay que pensar que en Cataluña hay leyes que llevan sin desplegar una década. Y se señala otra cosa muy interesante, que el proyecto de ley de acompañamiento de los presupuestos de la Generalitat, al tener naturaleza instrumental, solo podrá contener disposiciones de carácter económico, financiero y tributario, es decir que tengan conexión directa con el proyecto de ley de presupuestos o que afecten de manera directa a los ingresos y gastos del ejercicio presupuestario.

Y esto lo digo porque es significativo. Todos los partidos que han gobernado, de un signo o de otro, a nivel nacional o a nivel autonómico, han utilizado la ley de acompañamiento para modificar todo tipo de leyes, sin vinculación ninguna con la materia. Así, a nivel, por ejemplo, nacional, cuestiones referentes a televisiones privadas, tasas judiciales, sector eléctrico, plan hidrológico nacional, ley de tráfico, leyes procesales, el código de comercio, la ley general de sanidad, entre otras muchas,

han sido modificadas por leyes de acompañamiento. Vamos, un despropósito desde el punto de vista de lo que es un sistema normativo coherente.

Dicho esto, hemos de indicar que la disparidad legislativa y la hipertrofia normativa que generan las comunidades autónomas, con diecisiete sistemas normativos distintos, es absurda e insostenible. El estado autonómico es caro e ineficaz. La descentralización política desarrollada por el estado autonómico, lejos de acercar las administraciones a los ciudadanos, ha creado nuevos centralismos que han usado su capacidad para legislar siempre en beneficio de las élites autonómicas y en perjuicio de los españoles.

Las comunidades autónomas han permitido la consolidación de un modelo injusto, que lastra la igualdad, la prosperidad y el bienestar de los españoles y que, lejos de acercar las administraciones a los ciudadanos, lo que han hecho es levantar barreras artificiales entre españoles, desarrollar diecisiete sistemas normativos distintos, con millones de páginas de legislación, muchas veces contradictorias entre sí, y también imponer un caos administrativo contrario a la solidaridad nacional entre personas y territorios.

Por eso, VOX ha defendido siempre la necesidad de un estado unitario, administrativamente descentralizado, que sea capaz de promover la igualdad y la solidaridad entre todos los españoles, independientemente del lugar en el que residan y que, mientras eso no se logre, no se logre ese objetivo, se proceda a la devolución inmediata de las competencias en educación, sanidad, seguridad y justicia. Porque la justicia –y es una pena que no esté la *consellera* Ubasart– es el mejor ejemplo de la ineficacia y la perversidad del estado autonómico.

Fíjense, las comunidades autónomas, en vez de ponerse de acuerdo para implementar y financiar un solo sistema informático común a todas ellas, que permitiera la digitalización y modernización de la Administración de justicia en toda España, con un superprograma de gestión procesal, a lo que se han dedicado cada una de ellas es a desarrollar su propio sistema informático, incompatible con el de las demás regiones. Es el más claro ejemplo de ineficacia y sobre coste del sistema autonómico. Hemos gastado diez veces más dinero para conseguir no un sistema diez veces mejor, sino un sistema diez veces peor. Miren, en Andalucía, Adriano; en Canarias, Atlante; en Valencia, Cicerone; en Galicia, Minerva; en Madrid, Libra; en el País Vasco, Justizia.eus; en Cataluña, Temis 2 y E-justicia.cat; en Navarra, Avantius; en Cantabria, Vereda, y en el resto de las comunidades autónomas, Minerva. Repitémoslo: hemos gastado diez veces más el dinero necesario para conseguir no un sistema diez veces mejor, un sistema absolutamente ineficaz y disfuncional. Hemos pagado diez veces lo que se podría haber pagado una sola vez. Y no solo eso, no hemos obtenido lo que necesitábamos, sino que ahora encima necesitamos organismos de coordinación y armonización, es decir, más sueldos y más cargos para intentar que todos esos temas informáticos judiciales sean homologables entre sí. Vamos, un despropósito.

En definitiva, con este proyecto de ley se da un pequeño paso en materia de simplificación normativa, y lo aplaudimos, pero, desde luego, seguimos cargando a las espaldas con la gran losa de un estado autonómico ineficaz y caro.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, consellera. Nosaltres no hem presentat esmena a la totalitat i valorem positivament pel traç gruixut l'exercici normatiu que s'ha fet amb aquesta llei, en tant que aconseguix realment reduir el temps i la burocràcia per tal d'elaborar disposicions normatives sense retallar la participa-

ció i, per tant, aquesta resposta a necessitats socials, a necessitats de la població es dota d'una eina útil. Però sí que volem fer algunes alertes i consideracions al respecte, més enllà de dir també, i crec que ho ha dit també un altre diputat, que aquest escurçar tràmits per fer la vida més fàcil que deia la consellera tant de bo el poguéssim allargar a molts més àmbits, perquè crec que en aquesta cambra parlamentària no hi ha ponència de llei en la que, quan escoltem els compareixents, no sigui l'excessiva burocratització de la vida el que es posa contínuament en alerta.

Algunes consideracions. Nosaltres, en aquest projecte de llei d'elaboració de disposicions normatives, ens fixem, volem donar importància a aquesta clarificació dels tràmits normatius com a exercici de transparència amb la ciutadania, el dels procediments de consulta pública i de foment de la participació ciutadana en aquesta elaboració de textos normatius, i també la necessitat de recollir les reivindicacions i els sentirs de la societat organitzada i mobilitzada a l'hora d'entomar l'elaboració normativa, més enllà de les aportacions rebudes pels canals formals establerts. De fet, el projecte de llei preveu, tant amb relació a la consulta prèvia com amb relació al tràmit d'audiència, la possible excepció d'aquestes fases de procediment quan concorrin raons greus d'interès públic que ho justifiquin.

Nosaltres ens preguntem quí i en base a què establirà quines són aquestes raons greus. En aquest sentit, l'Oficina Antifrau de Catalunya, a través de les seves aportacions al present projecte de llei, recomanava definir de la manera més acurada possible les disposicions no subjectes a aquest tràmit i les raons greus d'interès públic que poden fomentar prescindir-ne. I la concreció d'aquest concepte jurídic indeterminat que no ha quedat resolt és també, des del nostre punt de vista, un element important en el camí cap a la màxima transparència i cap a preservar els espais de participació de la ciutadania en l'elaboració de les normes. En la mateixa línia, amb relació al tràmit d'audiència, també l'Oficina Antifrau aconsellava concretar l'obligació de motivar per què es dona audiència a unes persones o entitats i no a unes altres. I, en aquest sentit, i més enllà de l'àmbit concret en què es desplega aquest projecte de llei, cal que les audiències en aquest tipus de procediment vagin de la mà de la sensibilitat necessària per part del Govern i de tots els grups parlamentaris per recollir el sentir de la societat organitzada i mobilitzada, que sovint opta per altres vies per fer arribar la seva opinió sobre diverses matèries. Malgrat formalitzar aquests altres canals –en realitat no és matèria d'aquesta llei, o sigui, no s'ocupa aquesta llei d'aquesta formalització–, és evident que de manera massa habitual s'obvien formes més que legítimes de fer arribar punts de vista que haurien de ser recollits en les normes que pretenen donar resposta a situacions que afecten el conjunt de la població. I nosaltres volíem aprofitar que avui hi havia aquest debat per denunciar aquest fet en un context com l'actual. És a dir, hem de trobar la manera de que s'obrin els canals de participació més enllà dels que estrictament s'usen, els que estan actualment reglamentats.

I encara més enllà, les consultes prèvies i les audiències no poden ser purs tràmits per complir l'expedient, sinó que han d'esdevenir elements troncats dels processos d'elaboració de normes que pretenguin recollir veritablement el que la ciutadania, les entitats, les associacions i d'altres espais populars traslladen. I aquesta ens sembla una part troncal –i se m'acaba ja el temps– i només volia acabar dient que justament en l'àmbit de la seva conselleria tenim dues iniciatives legislatives populars (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que van entrar en aquest Parlament ja fa molts anys que no s'han desenvolupat i que també hauríem de posar en la mateixa línia d'accelerar processos legislatius...

La presidenta

Gràcies, diputada.

Maria Dolors Sabater i Puig

...perquè això s'arreglés.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passo la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'en Comú Podem, al senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, gràcies. Bon dia. És cert que els procediments existents tenen una relació encara dispersa i en determinats casos no han incorporat qüestions relacionades amb la tramitació digital i també que necessitem simplificar els procediments per guanyar en eficiència. Crec que és cert i per això valorem positivament que es presenti aquest projecte de llei, però entenem que per abordar aquestes qüestions cal fer-ho amb una regulació detallada que no ens faci perdre drets de control i participació pública, ni menystenir o devaluar les funcions del legislatiu.

Estableix aquest projecte de llei, entre altres coses, les exempcions a la consulta prèvia. I ho fa amb un redactat que no entra en contradicció amb el que tenim regulat fins ara, aquest caràcter extraordinari i la urgència com a requisits imprescindibles que ho poden justificar. I, en tot cas, també sabem que, quan es fa via decret llei, sempre queda com a salvaguarda el control posterior del propi Parlament, que ha de garantir-ne el fet causant de l'excepció.

Però, en qualsevol cas, el que volem és alertar sobre aquestes tramitacions d'urgència, ja que sabem que moltes vegades esdevenen una certa via de normalitat, apel·lant l'article que deixa oberta l'excepcionalitat per part del Govern. Potser s'hauria d'especificar, molt clarament o més clarament, quins són aquells supòsits en els quals es pot obviar la tramitació ordinària per tal d'evitar aquest ús indiscriminat que massa vegades es fa. Creiem que cal delimitar clarament quines normes han de ser objecte també d'avaluació d'impacte *ex ante* i disposar dels recursos necessaris per part de l'Administració per tal d'efectuar aquesta tasca d'avaluació prèvia.

Perquè estem massa acostumats a que determinades regles poden quedar sense efectivitat pràctica, atesa la impossibilitat de donar-hi compliment per la manca material o personal de recursos que ho facin possible. Està bé que regulem l'avaluació de l'impacte, però necessitem els recursos que ho facin possible. Si no, podem regular-ho, però no servirà de res. També necessitem reduir el nombre de normes disperses que dificulten la certesa o generen inestabilitat en l'ordenament, generant així inseguretat jurídica al ciutadà. Per això creiem que es fa necessària també una avaluació retrospectiva de la legislació existent que permeti detectar i superar aquesta realitat.

Sens dubte, cal també disposar d'una avaluació *ex post* de tota nova norma aprovada per conèixer el seu grau d'adequació als objectius i necessitats declarades. Si sigui via ordinària o especial, cal –entenem– garantir una participació efectiva de la societat civil i per això és imprescindible que s'estableixi clarament la necessitat de consulta amb les organitzacions, entitats, grups d'interès, etcètera, dels sectors als que pot afectar la norma a elaborar, de tal forma que les seves opinions i contribucions puguin ser escoltades i tingudes en compte.

I cal fer, sense que sigui requerida, la identificació personal dels qui, des de la societat civil organitzada i sense ànim de lucre, aportin exigències i recomanacions per a les institucions i les polítiques públiques. S'han de poder registrar també grups informals sense que hagin d'exposar les seves dades personals –nom, cognom, adreça...– quan no tinguin una seu específica. Creiem que és important fer-ho d'aquesta manera perquè, si no, a vegades també limitem que es puguin fer aquestes aportacions.

Pel que fa als terminis per fer alegacions, aquests entenem que han de ser raonables i proporcionals a la disposició objecte d'informació pública i que el mes d'agost no es pot considerar mes hàbil pel que fa al còmput de terminis. I caldria establir també un sistema d'alertes a les entitats registrades. Entenem també que, en cap cas, la participació efectiva no pot ser un tràmit potestatiu, sinó que ha de ser un tràmit

obligatori en el procediment legislatiu. I aquestes aportacions, opinions, han de quedar reflectides en l'avantprojecte de llei en qüestió.

Pel que fa al tràmit d'audiència públic, aquest ha de ser un tràmit obligatori i, per tant, caldria definir, de la manera més acurada possible, les disposicions no subjectes a aquest tràmit i les raons greus d'interès públic que poden fonamentar prescindir-ne. De la mateixa manera, és aconsellable concretar l'obligació de motivar per què es dona audiència a unes persones o entitats i no a unes altres.

I, per últim, considerem també que cal adoptar les mesures necessàries perquè la normativa que ha de regular el procediment d'elaboració, normes reglamentàries i avantprojectes incorpori en la seva tramitació les recomanacions efectuades pel Comitè dels Drets dels Infants de Ginebra i per això ha d'incorporar la valoració d'interès superior de l'infant –individualment o com a col·lectiu– i l'avaluació (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de l'impacte de la norma en els drets dels infants. Hem d'incorporar, per tant, la participació d'infants i adolescents en el procediment.

La presidenta

Gràcies, diputat. Se li ha acabat el temps.

Joan Carles Gallego i Herrera

Per tant, aquestes són les qüestions que, en el tràmit de llei, podem, intentarem, millorar.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Passo ara la paraula al Grup Parlamentari de Ciutadans, al senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, diputadas. Examinamos hoy el proyecto de ley de elaboración de disposiciones normativas, y este se justifica –y nosotros coincidimos– por la dispersión que existe en la regulación de este tipo de normas para la elaboración de otras disposiciones, y así llega a derogar incluso la Ley 26 de 2010, sobre procedimiento de elaboración de las disposiciones reglamentarias en el ámbito competencial de la Administración de la Generalitat, y modifica grandemente y amplía lo dispuesto en la Ley 13 de 2008, de la Presidencia de la Generalitat y del Govern.

La intención –yo creo que en esta línea realmente va el articulado– es adecuar la normativa sobre transparencia, simplificar el procedimiento y adecuarlo a la tramitación electrónica y digital. Por lo tanto, la actualización, y bienvenida sea. Esa voluntad de simplificación, ese querer haber hecho..., en este proyecto se ha intentado que sea un proyecto de ley breve, conciso y claro. Intenta también mejorar la participación de la ciudadanía. Es verdad que, a fuerza de concisión, es a veces un poco inespecífica y que quizás precisaría mayor concreción en alguno de sus aspectos. Se regula la participación ciudadana, la regulación de la consulta previa, la programación periódica de iniciativas normativas, dando algo de orden a la elaboración de las disposiciones. También se prevé una evaluación del impacto normativo, sobre todo en los colectivos más vulnerables.

Y echamos en falta quizá algunos aspectos, un poco más de concreción, en la cuestión de la regulación de los *lobbies* que pueden actuar para influir en la elaboración de las normas –así se ha llevado a cabo un cuidadoso examen en el Parlamento de Cataluña de la intervención de los *lobbies* en el proceso legislativo–; aquí quizás podría haber mayor concreción. También mayor concreción en la cuestión de los mecanismos de control en materia sensibles en relación con la prevención de la corrupción y la aparición de conductas fraudulentas. Por ejemplo, todas aquellas leyes,

aquelles disposicions que inciden en los ámbitos de la contratación pública, de los conflictos de interés y las incompatibilidades, del acceso a la función pública.

En fin, toda esta actualización nos parece encomiable, pero hay que tener en cuenta lo siguiente. Primero, que hay que tener interés en cumplir las propias normas. Segundo, que hay que dejar atrás ciertas corruptelas, que yo creo que esta ley, por muy bonita que sea..., pues va a continuar en Cataluña ocurriendo lo que viene ocurriendo, que es que, por ejemplo, se abusa por parte del Gobierno de en vez de presentar con todo su expediente un proyecto de ley, frecuentemente se han estado presentando proposiciones de ley por los grupos que dan apoyo al Gobierno. Y así, en la legislatura XI se han presentado dieciocho proposiciones de ley, en la XII, trece, y en la XIII, diez proposiciones de ley para orillar el camino más arduo y más garantista de los proyectos de ley.

Y lo mismo en cuanto a los decretos ley. Se han presentado en la XI legislatura veintiséis leyes y doce decretos ley, en la XII, treinta y dos leyes, ochenta decretos ley, y en la XIII, doce leyes y cuarenta y seis decretos ley.

Por lo tanto, existe esta forma poco respetuosa con la propia elaboración del procedimiento legislativo y con las atribuciones del Parlamento, y luego hay otro gran defecto que se sigue cometiendo, por muy bonitas que sean las leyes que hacemos aquí, que es que no se respeta, a sabiendas, en este Parlamento y por parte del Gobierno de la Generalitat el marco constitucional y normativo. Y así ha sido en las leyes de vivienda, la ley de VTC, en las leyes y decretos para erradicar el castellano contra las sentencias del Tribunal Constitucional, Tribunal Supremo y Tribunal Superior de Justicia de Cataluña.

Y, por lo tanto, habría que concluir que lo primero que hay que hacer es legislar sin sectarismo y por el bien común. Lo segundo, respetar las normas del juego, que son las normas de la democracia, y si toda la modernización y buenas intenciones que introducimos en los textos legislativos las cumplieran ustedes, tendríamos un país verdaderamente de primera.

Por esto, esta proposición de ley, aunque mejorable, no merecía enmienda a la totalidad. Y lo que creemos que sí que merece una enmienda a la totalidad es esta forma de gobernar, que ignora, precisamente, los procedimientos garantistas de elaboración de las leyes.

La presidenta

I ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Jordi Orobitg i Solé.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies. Gràcies, presidenta. Conselleres, diputades, diputats, permetin-me que saludi el secretari del Govern, que ens acompanya avui, així com altres membres, en aquest cas, dels diferents departaments que han treballat en l'elaboració d'aquesta norma.

Una norma que, tret d'alguna reticència que algun dels portaveus ha expressat, no han estat els majoritaris, es limita a abordar la iniciativa legislativa del Govern, que, de fet, preveu l'Estatut d'autonomia. I, per tant, no veiem que això entri en col·lisió amb el dret d'aquest Parlament a promoure quantes iniciatives legislatives li semblin més adients.

I aquesta iniciativa legislativa ho és amb relació, doncs, a un àmbit molt delicat, molt sensible, com és aquell..., doncs, precisament, d'aquells instruments legislatius que han de servir per regular, en definitiva, per gestionar la vida quotidiana de tots els nostres ciutadans, i que ho han de fer de la millor manera, responnent de forma àgil i de la millor manera, doncs, a les necessitats ciutadanes, cada vegada més canviants, cada vegada més dinàmiques, com bé ha expressat la consellera, però que alhora han de ponderar també un principi elemental bàsic en qualsevol ordenament jurídic, com és el de la seguretat jurídica, que és quelcom fonamental.

Els ciutadans han de saber a què aténir-se en les seves relacions amb les administracions públiques. Per tant, els àmbits que s'aborden, el de la simplificació, el de la planificació, el de la participació, el de la transparència, la reducció de terminis i l'harmonització, creiem que delimiten, acoten el terreny de joc d'aquesta iniciativa, dels canvis que pretenen introduir.

I, per nosaltres, gaudeixen..., en aquest cas, aquesta iniciativa gaudeix d'un plus de «lloabilitat» –si és que existeix aquest adjectiu–, doncs, pel treball previ que s'ha fet per part del Govern de parlar amb els grups parlamentaris, d'explicar-los quin era l'objectiu, quina era la voluntat, i que, per tant, s'hagin pogut salvar aquestes lògiques reticències, que, lògicament, doncs, una cambra legislativa, que és aquella que ostenta, no?, la sobirania popular i vol promoure amb el major abast possible, doncs, tots els instruments legislatius que regula la via ordinària..., doncs té aquestes, lògicament, reticències a totes aquelles iniciatives que promou el Govern.

Per nosaltres, ens sembla remarcable, com he dit abans, un aspecte fonamental que és el de reducció de terminis. Jo crec que ningú els ha explicat, però jo crec que són molt importants. Estem parlant que un projecte de llei, el tràmit d'un projecte de llei, passa de vint-i-nou setmanes a catorze. És a dir, reduïm al cinquanta per cent els terminis. I pel que respecta als decrets, estem parlant de trenta-set a dotze setmanes. Per tant, estem reduint, doncs, dos terços aquesta tramitació.

Tot això sense obviar la participació, per la via de la consulta pública prèvia; la transparència, per la publicació íntegra dels expedients en tràmit al Portal Jurídic de la Generalitat de Catalunya, i amb elements de control que, des del nostre punt de vista, són importants, perquè el Govern mateix, amb aquesta iniciativa legislativa, encotilla la possibilitat d'utilitzar mecanismes extraordinaris, que són aquells que la majoria de les vegades, lògicament, desperten la preocupació dels grups parlamentaris.

Per tant, per nosaltres, és fonamental, és nuclear des del punt de vista de la bondat i la voluntat de transparència d'aquest Govern, doncs el fet que els decrets lleis hagin de comptar amb aquest informe del Gabinet Jurídic justificatiu, no només de la necessitat extraordinària i urgent, sinó també de la pròpia congruència del text amb aquesta necessitat extraordinària i urgent.

També acotar procediments ordinaris simplificats amb una reducció també dels terminis, doncs, per a aquells supòsits que aquesta obligació legal esdevé d'una altra normativa superior o prevalent. En aquest cas, estem parlant de transposicions de directives comunitàries o propis terminis que marca, en aquest cas, la legislació de l'Estat.

També resulta per nosaltres lloable, doncs, el fet d'emmarcar que la llei de mesures, la llei d'acompanyament als pressupostos, el text que es promogui, en aquest cas, ha de tenir vinculació efectiva amb els pressupostos, amb les seves partides d'ingressos i despeses. I, per tant, intentar –esperem que ens en sortim–, doncs, evitar les temptacions dels grups parlamentaris d'incloure tota mena d'esmenes de campanar –si se'm permet aquesta expressió– amb relació a la llei de mesures. I també, doncs, lògicament, una clàusula d'harmonització, perquè aquesta dispersió normativa de les regulacions de les iniciatives legislatives per part del Govern, doncs, estiguin integrades en una única norma que sigui comprensible, i que, per tant, tots sapiguem a què aténir-nos.

Respecte als *lobbies*, hi ha hagut una referència als *lobbies* per part d'uns portaveus, dir-li que tenim coneixement, des del nostre grup parlamentari, que hi ha una iniciativa pròpia, en aquest cas en relació a aquest assumpte, per part del Govern per regular-los, i que, per tant, aquesta condició estaria més que salvada.

I pel que fa a la iniciativa i la tramitació en aquest Parlament d'aquesta iniciativa del Govern, esperem que responguem a la seva voluntat d'agilitat i que no torni en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat i atès que no hi han esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa legislativa pot continuar la seva tramitació.

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, per a incorporar el crim d'ecocidi al Tribunal Penal Internacional (debat de totalitat)

270-00003/13

Passem ara al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat de la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, per incorporar el crim d'ecocidi al Tribunal Penal Internacional.

D'acord amb l'article 176 del Reglament, intervindrà, en primer lloc, el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar per presentar aquesta iniciativa legislativa. A continuació, intervindrà la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament. El temps d'intervenció serà de set minuts per a tots els grups parlamentaris, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus.

Té la paraula, doncs, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el senyor Dani Cornellà Detrell... *(Remor de veus i pausa llarga.)*

Dos minuts, si de cas, que anem bé d'hora i estaven a punt d'entrar les entitats i ara sembla que ja estan pujant. Vol dir que en mig minut tornem a iniciar..., veig que ara ja entren. Per això el diputat començarà un cop siguin a dins la sala. *(Remor de veus.)*

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tothom. Consellers, conselleres, diputats i diputades, primer de tot, donar la benvinguda a les entitats impulsores que avui ens acompanyen aquí i a les més de setanta entitats que han signat el manifest «Prou ecocidis! Aturem la impunitat corporativa, protegem la justícia climàtica i ambiental». Gràcies per la paciència, perquè ens trobem avui aquí al cap de més d'un any de registrar aquesta proposta, i finalment es debatrà avui en aquest Ple.

També gràcies a la campanya internacional «Stop ecocidi» per la feina feta a d'altres països i l'acompanyament que ens ha fet en aquest procés per arribar avui aquí. I també, de manera molt especial, gràcies a en Joan Buades, que el tenim aquí present, que avui ens acompanya, que va ser l'impulsor d'aquesta iniciativa. Moltes gràcies, Joan.

Avui aquí al Parlament de Catalunya, portem aquesta proposta perquè arribi al Congrés de l'Estat espanyol, perquè arribi una veu clara que defensi aquesta proposició de llei de modificació de la Llei 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, per incorporar-hi el crim d'ecocidi i donar suport a incorporar-lo al Tribunal Penal Internacional; una proposta que assenyala responsabilitats penals directes als responsables públics o privats del crim d'ecocidi.

El terme «ecocidi» captura la totalitat de les amenaces a la sostenibilitat de la vida en el planeta, el canvi climàtic, la destrucció dels ecosistemes, l'extermini d'espècies, la contaminació de l'aire, la terra i l'aigua.

És impossible evitar l'ecocidi deixant que les corporacions mantinguin el control dels processos industrials que estan arruïnant el nostre món. Això ho escriu David Whyte en el seu llibre *Ecocidio*, un dels referents acadèmics internacionals en l'estudi de l'ecocidi i a qui també volem agrair tota l'ajuda que ens ha donat per tirar endavant aquesta proposta.

Vivim una crisi climàtica i ecològica sense precedents, provocada per l'activitat humana, especialment a partir de la revolució industrial, i accelerada en les darreres cinc dècades de màxima expansió del neoliberalisme i la globalització.

Tots els governs i empreses són plenament conscients de la situació límit on estan portant el planeta, posant en risc el nostre futur i el de tots els éssers vius, destruint tots els ecosistemes que sostenen la vida al planeta.

A Catalunya, als Països Catalans, no estem exempts d'empreses que destrueixen impunement els ecosistemes només pels seus beneficis, i tampoc estem exempts de casos evidents d'ecocidis: la planta Castor de Florentino, l'abocador de Vacamorta, el runam salí de Sallent, la contaminació de rius, de l'aire, del sòl, entre d'altres.

A l'Estat espanyol estan assecant el parc de Doñana, la crisi del mar Menor o el cas del Prestige, però també infinitats d'ecocidis al sud global, com el cas de Repsol, on va vessar milers de barrils de cru a les costes del Perú ara fa més d'un any.

Per cert, podreu trobar l'Atles de Justícia Ambiental, que recull nous casos de danys socioambientals o d'ecocidis diversos arreu del món –una especial abraçada a Joan Martínez Alíer, un dels impulsors d'aquest important projecte.

Avui aquí podem iniciar el camí per ampliar la democràcia i la justícia ambiental i climàtica, protegint la vida i atorgant-li els drets que es mereix. Podem acabar amb la impunitat d'empreses i directrius que fins ara han defugit de totes les seves responsabilitats i també els responsables públics que validen i impulsen projectes contraris al clima o a la biodiversitat, al nord i al sud global.

Adoptar l'ecocidi com a crim internacional és reconèixer que danyar greument el medi ambient és un delictes flagrant contra totes nosaltres, i que és danyar el futur de les properes generacions.

Aquí cal recordar que a les Illes la gent del GOB van impulsar i aconseguir aprovar una ILP de Llei de benestar per a les generacions presents i futures de les Illes Balears, popularment coneguda com «avui per demà», amb l'objectiu de garantir la sostenibilitat de la vida i el benestar de les futures generacions davant els reptes ecològics, climàtics i socials als que haurem de fer front; una llei molt engrescadora que tant de bo també es porti a debat en aquest Parlament de Catalunya un cop s'aprovi la proposta d'avui.

Cal garantir la seguretat de la nostra generació, però sobretot de les futures. És responsabilitat d'aquest Parlament preservar els espais naturals i serveis ecosistèmics que sustenten les nostres vides. És responsabilitat nostra legislar perquè la petjada ecològica del sistema econòmic no comporti cap més destrucció o greus danys irreparables. El fet que el Parlament de Catalunya tiri endavant aquesta ponència de llei i s'acabi aprovant farà possible que per primera vegada el Congrés de l'Estat espanyol hagi de votar a favor o en contra de modificar el Codi penal per incorporar aquest delictes –fins ara només s'havien debatut propostes no de llei en comissions–; si l'aproven, la proposta del Parlament de Catalunya suposarà posar la vida al centre i, si no l'aproven, tothom tindrà clar que Catalunya som pioners en la defensa del territori i de la justícia ambiental i climàtica, que som un país on prioritzem protegir la vida al planeta posant-nos al costat de l'avantguarda ecologista.

Per acabar, una salutació i una forta abraçada a totes les entitats i plataformes que lluiten per la justícia climàtica, social i ambiental dels Països Catalans i d'arreu. Sou les imprescindibles per garantir la protecció de la terra i la vida. Prou ecocidis.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per posicionar-se, té la paraula la senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera, deixin-me també donar la benvinguda i agraïment per totes les informacions que en el seu moment ara ja fa –ho ha dit el diputat Cornellà– més d'un any ens varen fer arribar les diferents enti-

tats ecologistes i la plataforma Stop Ecocidio. Benvinguts a aquest debat, efectivament més tard del que haguéssim volgut, però en tot cas avui podem fer-lo.

I, efectivament, tal com algunes de les seves informacions ens indiquen, Polly Higgins, advocada i activista ambiental sueca, va demanar ja fa més d'una dècada –concretament l'any 2010– que l'ecocidi fos incorporat com a delictes internacionals. Va ser llavors quan va presentar una proposta com a esmena de l'Estatut de Roma, el tractat fundacional del Tribunal Penal Internacional, amb l'objectiu de reconèixer l'ecocidi com el cinquè crim internacional, juntament amb el genocidi, els crims contra la humanitat, els crims de guerra i el delictes d'agressió.

Aquesta proposta que avui ens presenten ja en fa esment –així que no insistiré en aquesta qüestió– d'altres iniciatives de tribunals d'altres països, d'informes i de ciutadans de diversos estats que han insistit aquests últims anys en aquesta mateixa direcció. L'ús excessiu de pesticides i químics, la mineria destructiva, els vessaments de petroli o la desforestació massiva són causes de diferents ecocidis.

A més a més, l'ecocidi ha adquirit un paper protagonista aquests últims anys, perquè també està causat per la contaminació de l'aire i de l'aigua i pel canvi climàtic causat per les persones.

En primer lloc, vull subratllar que al grup que represento, el Grup Socialistes i Units per Avançar, és especialment important incorporar el crim de l'ecocidi al Tribunal Penal Internacional, i fer-ho per mitjà del procés adequat per tenir èxit, que és amb lleialtat a les altres institucions estatals i europees, perquè ara més que mai adquireix un protagonisme –com els deia– principal, inusitat, a causa del canvi climàtic que patim, cada vegada més evident i que ens colpeja amb especial cruïra.

Els dies que hem passat de sequera, que hem patit i continuem patint, són un exemple últim d'això que els estic dient. De fet, avui tenim dues notícies. Una, el malaurat rècord de temperatures al Mediterrani. Un article titulat «El Mediterrani bull» i l'actualització dels pantans de les conques internes, que es tornen a situar més a prop del vint-i-vuit que del vint-i-nou per cent, ens recorden que aquests no són fets esporàdics ni conjunturals, sinó que han vingut acompanyats del canvi climàtic.

Incorporar el crim d'ecocidi al Tribunal Penal Internacional, per tant, ara és més important que mai, perquè el planeta està patint grans destruccions ecològiques a causa també –com els deia– del canvi climàtic. D'aquesta descripció dels fets se'n desprèn que les persones haurem de ser cada vegada més prudents, que haurem d'utilitzar cada vegada més la tecnologia, haurem d'afinar en els nostres objectius de producció perquè el medi és més fràgil a causa d'aquest canvi climàtic. I, per tant, avui és necessari ser més curós que mai i tenir la màxima diligència en els nostres comportaments, en especial els econòmics, i també, per descomptat, els polítics.

Aquestes últimes dècades, d'altra banda, hi ha hagut una col·laboració cada vegada més gran de baix a dalt. O, dit d'una altra manera, des del món municipal, les administracions superiors, el Parlament, el Congrés espanyol, les institucions europees i fins i tot les internacionals. Alguns dels problemes que tenim ho exigia. La guerra, per exemple, a les fronteres d'Europa, exigeix que el Vell Continent tingui un paper clau en la geopolítica mundial. I amenaces com el canvi climàtic fan més evident que la col·laboració és absolutament clau. El problema no és de Catalunya, ni d'Espanya, ni dels Estats Units, ni de França, ni d'Austràlia. El problema és de les persones. El problema no és nacional, és un problema internacional, i la gradació de sobirania és absoluta en el món actual. Ajuntaments, consells comarcals, diputacions, Parlament, Congrés espanyol, organismes europeus, institucions internacionals com el Tribunal Penal Internacional sorgit de l'Estatut de Roma.

Aquesta col·laboració de baix a dalt és clau per tenir èxit en causes com aquesta, que no es poden resoldre amb disputes nacionalistes, sinó únicament amb abraçada fraternal entre humans de tot el món, amb cultures, llengües, valors molt diferents, però humans, en definitiva.

La pandèmia, per exemple, ja ens va atacar com a humans i hauria estat estúpid combatre-la de manera parcial, com a nació o com un estat. El canvi climàtic opera de la mateixa manera. Mirin, un gironí, Eudald Carbonell, ha escrit que aquests problemes globals exigeixen una resposta global. «El poder de la humanitat» –va dir– «està en la capacitat crítica i la socialització de la tecnologia, un pensament tecnològic i humanista amb fonament il·lustrat o racional.» Jo hi estic d'acord. Es desprèn de molts textos que van en la mateixa línia que també s'exigeix la fraternitat entre els éssers humans, actuar de manera cooperativa, i no els uns contra els altres.

Hem llegit aquesta proposta, que va precisament en aquesta línia, i per tant, nosaltres –tot i que no hi hagi votació, senyor Cornella– hi donem suport, ja que demana precisament aquesta col·laboració de totes les institucions, perquè el crim d'ecocidi formi part dels crims que combat el Tribunal Penal Internacional.

Hi donarem suport, per tant, per les dues raons que he intentat explicar-los en aquesta intervenció. La primera, perquè és més important que mai que aquest crim contra la humanitat antic i que ha causat molt dolor, ho sigui ara en el Tribunal Penal Internacional, quan la crisi climàtica ens posarà a tots encara en una situació més difícil en els propers anys. I la segona, i també important, perquè es vegi que hi ha institucions i administracions globals encarregades de defensar els valors que compartim els éssers humans. Entenc que, a més, empenyen a tenir un dia una democràcia internacional. Per tot això, el nostre grup parlamentari hi donarà suport.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta. Conselleres, gràcies a les entitats per ser-hi. Diputades, diputats, avui debatem una proposta de proposició de llei presentada per la CUP per tal d'incloure el delictes d'ecocidi al Codi penal espanyol i també el Tribunal Penal Internacional de la Haia a través de modificar el seu estatut fundacional, que és l'Estatut de Roma. D'aquesta manera, l'ecocidi passaria a ser el cinquè delictes contemplat juntament amb els de genocidi, guerra, agressió i lesa humanitat, i té tot el sentit que així sigui, perquè acaba provocant la pèrdua de milers de vides humanes.

Però què és l'ecocidi? Si anem a la seva arrel etimològica, veurem que vol dir «matar la casa», «matar l'hàbitat», i és un terme que s'utilitza ja des dels anys seixanta. No estem parlant de delictes ambientals puntuals, sinó de gran escala, sovint transnacionals, i per tant, no tenen un marc legal que permeti combatre'ls. Han de ser forçosament globals, vol dir que els hem de perseguir, que no sigui possible que es traslladin a altres llocs del planeta on no hi hagi una regulació ambiental adequada. I des d'un punt de vista moral, l'autor ha de saber, o ha de ser possible que sàpiga que hi ha una gran probabilitat de que causin un dany irreparable en el planeta.

L'organització civil que ho lidera, que és Stop Ecocide, va aconseguir consensuar una definició jurídicament viable i potent, que és la següent: «Ecocidi és tot acte il·legal o derivat d'un defecte greu de previsió de precaució comès sabent que és altament probable que causi un dany greu, extens i durador al medi.»

Posem alguns exemples. La contaminació causada per les extraccions de petroli de Shell a Nigèria o de Chevron Texaco a l'Equador, l'enfonsament del petrolier Erica a la Bretanya, l'explosió de la plataforma petrolífera al golf de Mèxic anomenada Deepwater Horizon, certs productes d'alta toxicitat de Monsanto, el vessament de pesticides a Bhopal, a l'Índia.

Però aquí m'agradaria fer un parèntesi, i és que al llarg de la història s'han fet bestieses amb els plaguicides i que cal perseguir-ho? És així, i tant. Ara bé, posar-nos a l'extrem de criminalitzar tota la química que s'aplica a l'agricultura, doncs tampoc, perquè malauradament..., hi ha estudis que demostren que, malauradament,

si fóssim cent per cent ecològics només podríem alimentar, en aquest moment, escassament el cinquanta per cent de la població. El que cal és agricultura de precisió, regs eficients, control, mesura, equilibri. La sostenibilitat social i ambiental, aquest binomi vindrà donat només si aconseguim fer convergir el sistema convencional i el sistema ecològic. Això, o bé reduir-nos la població mundial a la meitat. Tanco aquest parèntesi.

Més exemples d'ecocidi serien la desforestació massiva de l'Amazones, el desastre nuclear de Fukushima, o bé el vessament del Prestige a Espanya, dos mil quilòmetres de costa totalment contaminats i només es va condemnar el capità del vaixell, a cap dels responsables públics i polítics que durant les hores prèvies van gestionar aquells tristament recordats com «*hिलillos de plastilina*».

Tots aquests casos s'han allargat anys amb processos judicials molt complexos, causant malalties, morts i danys molt greus al medi. I d'això va l'ecocidi, això és el que defineix l'ecocidi. I alerta, que impedir o retardar la transició energètica també ho acaba sent considerat; i hi ha precedents: el 2015, la Fundació Urgenda neerlandesa va aconseguir amb èxit demandar el govern del seu país per inacció davant del canvi climàtic. Es tracta, per tant, de posar la protecció del planeta sota la jurisdicció del Tribunal Penal Internacional, i és molt important que aquest pugui condemnar no només persones físiques, sinó també persones jurídiques, perquè realment sigui útil.

Diverses organitzacions, països, personalitats ja han fet moltes accions per poder incloure aquest delictes en el Tribunal Penal Internacional. Una vintena de països l'han inclòs ja en el seu propi Codi penal. La Unió Europea hi ha donat suport en diverses ocasions i, per tant, l'únic que falta és voluntat política. I aquí és on som nosaltres. Només així aconseguirem dissuadir aquests actes i poder reparar-ne els danys.

Junts per Catalunya, al desembre del 2020, ja vam presentar a la Comissió d'Exteriors del Congreso de los Diputados una proposta de resolució que en els termes bàsics, doncs, anava encaminada com la que avui aquí debatem. Vam defensar un text treballat per en Pep Puig, que és un referent en la transició energètica i en l'ecologisme del nostre país. Es va aprovar, evidentment, amb les corresponents rebaixes del Grup Socialistes, en què en cada punt..., cada punt era ferm i concret, però vostès per aprovar-lo van obligar que diguéssiu «*estudiar la posibilidad de...*».

Llavors, doncs, almenys des d'aquí, el que reclamem és que el Gobierno de España publiqui aquest suposat estudi. Ja sabem que, evidentment, podem assegurar-nos i esperar asseguts, perquè España, quan es tracta de complir, doncs, malament rai, només compleix quan es tracta d'incomplir.

Per tant, nosaltres, com a Junts per Catalunya, estem a favor del que es proposa avui aquí, de fet, ho he dit, ho vam liderar nosaltres en el seu dia a Madrid. I, en tot cas, després, en el tràmit parlamentari, ja introduïrem les esmenes o els matisos que considerem que es poden millorar.

I no vull deixar de dir que si ja fóssim un país independent, Catalunya, doncs, d'aquí a unes setmanes, en un proper Ple, estaríem aprovant això que avui presentem; ho estaríem incorporant al nostre propi Codi penal català i estaríem demanant la sol·licitud d'inclusió al Tribunal Penal Internacional. I ja hauríem acabat aquí. Ara bé, el que ens toca fer, evidentment, és ara anar a demanar permís i anar a demanar, doncs, que hi estigui d'acord també l'Estat repressor espanyol, un *estado* espanyol, que també, deixin-m'ho dir, en aquests moments des de Junts per Catalunya el tenim totalment lligat de mans i peus.

Per tant, moltes gràcies. Visca Catalunya lliure! Al vostre costat, president Puigdemont, de tots els exiliats, dels milers de represaliats. I avui més que mai amb tu, Dani Gallardo.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Passo la paraula ara, per part del Grup Parlamentari VOX, al senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Estoy de acuerdo con el diputado de Junts: *Visca Catalunya lliure*, pero de separatistas.

Mire, vamos a ver, esta propuesta de la CUP tiene por objeto que el Parlament presente a la Mesa del Congreso de los Diputados una proposición de ley de modificación del Código penal para incorporar el delito de ecocidio como delito contra la comunidad internacional. Pero lo primero que hay que decir es que se trata de una propuesta redundante, innecesaria e inútil, como la CUP misma, que afortunadamente ya ha desaparecido del Congreso de los Diputados y de otras tantas instituciones, como del Ayuntamiento de Tarragona. Y decimos que se trata de una propuesta redundante e innecesaria, porque la Comisión de Transición Ecológica del Congreso de los Diputados ya aprobó en mayo del 2022, a instancias de Podemos, una propuesta en los mismos términos que la plantea la CUP, una propuesta para que España impulse incluir el ecocidio en los delitos que puede juzgar la Corte Penal Internacional.

Y así lo dice el diario sesiones de 9 de junio de 2022. La Comisión de Transición Ecológica y Reto Demográfico, en su sesión de 11 de mayo de 2022, aprobó la proposición no de ley relativa a impulsar la inclusión del ecocidio como delito internacional, presentada, como digo, por Podemos. Por tanto, además de inútil, resulta que jurídicamente, la verdad es que es un dislate auténtico, por tres razones: la propuesta es un atentado contra el principio de tipicidad penal; la redacción del tipo penal que se propone es ambigua, inconcreta y, desde luego, supone lo que se conoce como un tipo penal abierto vedado en derecho penal. El Tribunal Constitucional tiene reconocido en multiplicidad de sentencias la exigencia de que la seguridad jurídica obligue al legislador y debe perseguir siempre la claridad y no la confusión normativa. Debe procurar que acerca de la materia sobre la que se legisla sepan los operadores jurídicos y los ciudadanos a qué deben atenerse. Y su propuesta, desde luego, es todo lo contrario.

En segundo lugar, incurre en la doble tipificación penal de los mismos hechos: el Código penal, en su título decimosexto, ya regula los delitos relativos al medio ambiente en dos capítulos. Y con la doble tipificación se infringe el principio *non bis in idem* y también, como digo, el de seguridad jurídica, antes indicado. Estamos ante una propuesta que no ha sido ni meditada ni estudiada jurídicamente.

La propuesta tampoco establece algo tan básico como las penas a imponer, porque la CUP considera en el tipo básico delito de ecocidio, el artículo 1.1 de su propuesta, no se establece ni siquiera si la pena ha de ser de prisión o de multa, ni siquiera la horquilla de las penas.

Por contra, para lo que en la propuesta se denomina «casos extremos», se fija la prisión permanente revisable. Pero en este caso se quiebra además el principio de proporcionalidad. El buen legislador debe preservar la proporcionalidad entre la pena y el delito y, en este caso, la propuesta de la CUP al no establecer ni horquilla de penas y fijando la prisión permanente revisable para todos los supuestos extremos, desde luego, está quebrantando ese principio de proporcionalidad de las penas de forma manifiesta.

En definitiva, su fanatismo climático les lleva a presentar una propuesta redundante e innecesaria, inconcreta, jurídicamente muy deficiente, con tipos penales abiertos que no concretan ni siquiera las conductas penadas y que busca castigar penalmente con prisión permanente revisable incluso a aquellos que se atreven a criticar o a desviarse –lo dicen textualmente–, de los objetivos climáticos del acuerdo de París. Ustedes ya no se conforman con generar terror climático, con arruinar al

campo y a la industria y a colocar a sus amiguetes en chiringuitos ecológicos, sino que ahora lo que querrían es meter también en la cárcel a todos nuestros agricultores, a todos nuestros ganaderos y a quienes en España cuestionan cualquier agenda globalista o cualquier acuerdo supranacional que asfixie a nuestro campo y a nuestra industria.

Si defiendes la soberanía energética y la soberanía alimentaria en España, a la cárcel. Si te opones a que los políticos desalmados de la izquierda más radical y el separatismo te fríen a impuestos, tasas y peajes climáticos, a la cárcel. Si te opones a que en España se derriben centrales térmicas, cuando la gente pasa frío en invierno y paga las facturas más altas de luz y gas, mientras que otros países como China, India o Marruecos abren centrales térmicas cada día, a la cárcel. Si eres pobre y te opones a las prohibiciones y restricciones de movilidad que te impiden trabajar con tu actual vehículo y no te puedes permitir el lujo de comprarte un coche eléctrico, a la cárcel. Desde luego, todo lo contrario a lo que en VOX defendemos, porque creemos que lo lógico y lo sensato es beneficiar y apostar por el cuidado de nuestra naturaleza haciéndolo compatible con las necesidades más inmediatas de los ciudadanos, especialmente con los que menos tienen y que siempre acaban pagando el pato de su apocalipsis climático.

Desde luego, en trámite parlamentario, votaremos en contra de esta propuesta.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Yolanda López Fernández.

Yolanda López Fernández

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Salutació als grups..., *ecologistas que nos acompañan*. Avui el Grup Parlamentari de la CUP ens porta una proposta per presentar a la Mesa del Congrés instant el Govern de l'Estat a modificar el Codi penal i que inclogui el delictes d'ecocidi; una proposta amb què En Comú Podem estem d'acord, i hi estem tan d'acord que al novembre del 2021 el nostre grup parlamentari en el Congrés dels Diputats *registró una propuesta, eso sí, no de ley...*, no de llei, per a la modificació de l'Estatut de Roma que inclogués la figura de l'ecocidi en el cinquè delictes com a crim greu i que tingui jurisdicció en la Corte Penal Internacional i que es reformés la llei estatal per introduir el delictes d'ecocidi a la legislació penal espanyola, quedant aquesta proposta no de llei aprovada al juny del 2022 amb el vot a favor del PSOE, d'Unidas Podemos - En Comú Podem, d'Esquerra Republicana, del Grup Plural, l'abstenció del Partit Popular i de Ciutadans i el vot en contra de VOX.

I és que l'ecocidi com a delictes és qualsevol acte il·lícit o arbitrari perpetrat sabent que hi ha una probabilitat substancial que causi danys greus i que siguin extensos i duradors al medi ambient –*duraderos*– en el medi ambient. Encara que a mi m'agrada molt més i crec que és més clarificadora de la gravetat dels delictes mediambientals la definició que fa Maite Pombo, directora de la campanya «Stop ecocidio», en el que el defineix com «*matar el propio hogar*». I això és el que ha passat a la Manga del Mar Menor, a Múrcia, a Doñana, amb el trencament en la balsa minera d'Aznalcóllar, i en un cas molt proper aquí a Catalunya, i concretament a la meua terra, a Tarragona, com és l'abocament dels residus tòxics al riu Ebre per l'empresa Erquimia, del grup Ercros, a Flix; delictes que han costat molt barats i molt poc als causants i molt cars a la natura. O el que pot haver ocorregut a la platja de la Pineda, a Vila-seca, presumptament amb els abocaments al mar per part de l'empresa Iqoxe, i que el punt 4, que planteja la proposta..., aquesta proposta podria aplicar-se i així poguessin..., pagar el delictes els responsables d'un abocament que s'ha fet durant anys i que ha danyat el *frágil ecosistema* d'aquesta part del Mediterrani.

Els governs tenen l'obligació de posar lleis que defensin la natura –o tenien l'obligació de posar lleis que defensin la natura–, d'exercir d'advocat de la natura, i aquí sempre ens trobaran a nosaltres. Per això vam ser el grup que vam prendre la iniciativa en registrar-la com a PNL al Congrés i recolzarem aquesta proposta de la CUP. Sí que volíem matisar que si aquesta proposició es tramita hauríem de garantir la seguretat *jurídica* i fer un redactat que no deixi marge de dubte a l'hora d'establir la tipificació del delictes com el subjecte responsable i la causalitat, perquè ens podem trobar que al final no es pugui establir qui és el subjecte penalment responsable, com ja hem vist en alguns casos.

És una evidència que en aquestes últimes eleccions generals el negacionisme climàtic de VOX i PP ha estat derrotat a les urnes. Ara no és el moment de quedar-nos com estem, sinó d'avançar si volem que propostes com aquestes surtin endavant. Senyors de Junts, senyors d'Esquerra, no li donin una segona oportunitat a Abascal com a president.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Joan García González.

Joan García González

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Cornella –diputat Cornella–, consellera, diputats, diputades, bé, era complicat posicionar-se davant una proposició de llei de la CUP sobre aquest tema, bàsicament, almenys per nosaltres, perquè, tot i que hi estem d'acord... –i així ho hem defensat a les institucions europees, el nostre grup liberal al Parlament Europeu, i hi han alguns països, com França, on precisament, encara que no se n'ha parlat, aquest delictes ja és al Codi penal i, de fet, ho va aprovar Macron, que forma part de la nostra família liberal europea–, tot i que estem d'acord amb el concepte, no estem d'acord o no creiem que la seva proposta sigui adequada, o almenys sigui la més correcta o la més útil, per posar o arribar als objectius que nosaltres ens marquem. Òbviament, era lògic que no coincidíssim –només faltaria, segurament–, però crec que, en aquest cas, en el fons, nosaltres almenys sí que podem, doncs, coincidir-hi.

També ens alegrem molt de que entenguin, doncs, aquest concepte de que propostes com aquestes s'han de portar al Congrés dels Diputats. Crec que és important que entenguem que l'ecocidi i el seu efecte directament no té fronteres polítiques, no en té. Al final, creiem que inclús el marc més adequat –i en això també hi coincidim– doncs és l'internacional, i sobretot la Unió Europea. La Unió Europea està treballant en directives sobre aquest tema, també impulsades pels liberals a Brussel·les i a Estrasburg. Però crec que tenim moltes coses o molt a fer a Espanya. Crec que és important, i en això també, doncs, podem coincidir-hi.

Al final, a mi, o a nosaltres el que més ens preocupa és què entén la CUP per «ecocidi», perquè vostès això no ho han explicat; és a dir, han posat una sèrie d'exemples, però al final acabem tement-nos que igual fer una casa a la Costa Daurada és per vostès també un ecocidi, o fomentar el turisme és ecocidi. No ho tenim clar, i, per tant, tenim molts dubtes sobre si el populisme implementat d'aquesta proposició de llei, doncs, és o no adequat. Tenim una mica –i crec que ho podem entendre– doncs, de por. Per nosaltres està clar quin és el concepte bàsic d'aquesta definició, o de l'«ecocidi», amb desastres doncs que hem viscut i que n'hem parlat molts, d'internacionals, com el desastre nuclear que van patir al seu moment a Txernòbil; de fet, pràcticament les grans..., els països que han admès dins de la seva legislació penal aquest delictes ara mateix són pràcticament exrepúbliques de la Unió Soviètica; pràcticament totes, menys Vietnam, doncs, són repúbliques, i totes tenen, evidentment, una explicació molt clara: hi han hagut, durant el període soviètic, autèntics crims precisament contra el medi ambient. I només hem de recordar el mar d'Aral, sense anar més lluny, i també a Vietnam durant la guerra que van patir du-

rant molts anys. Per tant, hi ha tota una sèrie de fets que estan molt relacionats precisament amb aquests delictes.

Per nosaltres el concepte i a què es dedica és evident. Hem parlat de l'*Exxon Valdez* també; s'ha parlat d'altres conceptes, com el que hem patit a Espanya durant molts anys a Doñana. També alguns dels efectes que s'estan fent i s'estan portant a terme durant molt de temps, com ha sigut el que està passant o el que també hem denunciat durant moltes vegades al mar Menor, a Múrcia. Hi ha una sèrie de conceptes que per nosaltres són claus a l'hora d'implementar-lo.

Per tant, vostès parlen que s'ha de canviar i s'ha d'introduir aquest concepte dins de l'Estatut de Roma, dins de la Cort Penal Internacional. Nosaltres hi estem d'acord, creiem que s'ha de fer, però tenim en compte que no és una última instància judicial, doncs, aquest acord realment, sinó que, al final, el que acaba dirimint són més conflictes entre països que conflictes personals. Per tant, hem de treballar també en directives i hem de treballar en altres iniciatives que no han de ser penals, no només han de ser penals. I crec que a nivell també europeu s'estan treballant algunes d'elles, tot i que moltes d'elles estan molt poc avançades, com l'etiqueta europea de sostenibilitat, per exemple, o com treballem amb els consumidors perquè tinguin..., o siguin conscients de quins efectes tenen algunes polítiques d'algunes empreses –això és cert– sobre els productes que, finalment, doncs, s'acaben consumint.

Per tant, nosaltres, amb totes aquestes propostes de prevenció, propostes prèvies, hi estarem i hi estem d'acord. Creiem que el marc més adequat, legislatiu, és el francès –també ho veiem com una fórmula on es podria treballar. I en aquest cas, doncs, la proposta que es fa no és la nostra, i espero que quan es faci aquesta tramitació doncs puguem introduir aquest accent diferent dins d'aquesta visió que vostès ens han portat. I algunes coses que són importants: és molt important parlar de l'equilibri; és molt important, evidentment, portar aquests debats aquí al Parlament. Però també doncs, si volem ser els primers, diguéssim, en tipificar l'ecocidi, a Catalunya, també hem de ser els primers en altres temes, com, per exemple, les renovables; o sigui que, al final, moltes vegades ataquem algunes iniciatives i no ataquem unes altres.

I bàsicament ja està. Només fer-li un petit comentari al senyor Vergés. Jo crec que vostè pot portar, i crec que el seu grup podrà portar a aprovació, si vol..., en aquestes negociacions que té amb el senyor Pedro Sánchez segurament pot posar aquest punt en lloc de posar altres punts que semblen més importants per vostès com a condició, aprovació al Codi penal d'aquesta proposició com a condició per aprovar o per donar suport al Govern del senyor Sánchez. Ho tenen fàcil, en uns mesos ho tindrien. Veritat que no ho farà? Doncs no siguem llavors hipòcrites, a vegades, quan parlem des d'aquí, i siguem realistes sobre les iniciatives.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Passo la paraula ara, per part del Grup Mixt, al diputat, al senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, debatimos hoy esta propuesta de la CUP, que en última instancia lo que pretende es que, en caso de aprobarse, se traslade a la Mesa del Congreso esta iniciativa para que se tramite una proposición de ley que modifique el Código penal y se incluya este nuevo delito de ecocidio. ¿Y por qué? Bueno, pues parece porque lo quiere la CUP así –y algún otro grupo parlamentario– en esta cámara, pero la verdad es que todo es un poco más complejo.

Sí, es cierto; he de decirles, que algo han mejorado, porque ustedes, con esta iniciativa, tal y como la plantean, empiezan a entender que el Parlament de Catalunya no puede aprobar todo aquello que desee cualquier grupo parlamentario en un momento dado. Hay un reparto de competencias y, en este caso, una iniciativa del contenido como la que ustedes presentan se aprueba en las Cortes Generales. Digo esto,

que es una obviedad, porque en otros tiempos ustedes hubiesen querido modificar directamente el Código penal aquí en el Parlament de Catalunya. Por eso digo que parece que es un avance si ustedes empiezan a asumir la realidad jurídica de este país.

Dicho esto, he de decirle que el procedimiento que ustedes han escogido es un poco tortuoso y rocambolesco. Y, en este sentido –y lo he comentado anteriormente–, lo que vienen ustedes a proponer es que, si finalmente se aprueba esta iniciativa en el Parlament de Catalunya, se inste a la Mesa del Congreso para que se tramite una proposición de ley que modifique el Código penal para incluir este nuevo delito de ecocidio.

Y he de decirles que el procedimiento es un poco rocambolesco, porque hasta antes de ayer ustedes tenían representación en el Congreso y podían haber promovido esta iniciativa allí, que, además, insisto, desde el punto de vista competencial, es donde tocaba tramitar esta iniciativa, porque es una ley orgánica la que modifica el Código penal. Pero ustedes prefieren traerla aquí, y prefieren traerla aquí porque saben que, en el Parlament de Catalunya, con las actuales mayorías, se puede aprobar ya casi cualquier cosa. Otra cosa es en las Cortes, pero aquí en el Parlament, lamentablemente, estamos acostumbrados a que se modifique prácticamente ya cualquier cosa.

Pero, más allá del procedimiento y lo rocambolesco de este, tampoco vemos que la inclusión del delito de ecocidio, tal y como ustedes lo plantean, pues sea conveniente. Porque realmente nuestro ordenamiento jurídico ya prevé la protección del medio ambiente. Y lo prevé desde el punto de vista administrativo, pero también lo prevé desde el punto de vista penal para las infracciones más graves. Y recordemos que el derecho penal ha de cumplir el principio de intervención mínima o de *ultima ratio* y que solamente al derecho penal se tiene que recurrir para sancionar las conductas más graves. Y nuestro ordenamiento jurídico así ya lo prevé. Por tanto, no vemos necesario la introducción de este tipo penal de «ecocidio» en el Código penal, al menos tal como ustedes lo plantean.

De hecho, en su propia exposición de motivos, ya se ve que este tipo penal, pues no es un tipo que se contemple en los códigos penales de los países de nuestro entorno. Pero más allá del procedimiento, más allá que tampoco es un tipo que lo contemplen los países de nuestro entorno, tampoco nos queda claro realmente en qué consistiría su delito de ecocidio, porque la definición es tan ambigua que prácticamente abarcaría un número indeterminado de conductas que podrían incluirse en él; conductas penadas además, algunas de ellas con prisión permanente revisable para las más graves, pero tampoco se establece ni gradación en el tipo, no se distingue entre conductas dolosas o imprudentes para poder establecer horquillas en las penas. Vemos mucha indefinición y abrir una ponencia legislativa en el Congreso de los Diputados para debatir la aprobación de un delito tal y como ustedes lo plantean, pues sinceramente nosotros no lo vemos. Pero sobre todo no lo vemos porque, insisto, el bien jurídico que entendemos que ustedes quieren proteger, que es el medio ambiente, nuestro ordenamiento jurídico ya lo protege. Insisto también, desde el punto de vista administrativo y desde el punto de vista de derecho penal para las infracciones más graves.

A lo mejor ustedes pretenden además otra cosa, que es criminalizar conductas que desde su punto de vista deberían ser penadas desde el punto de vista del Código penal. Nosotros no lo vemos así. Insisto, nuestro ordenamiento jurídico ya prevé la sanción de las conductas que atenten contra el medio ambiente desde el punto de vista administrativo, desde el punto de vista penal. Y así, tal y como ustedes lo plantean, nosotros no lo compartimos.

Si durante la tramitación parlamentaria ustedes definen algo más, en qué consiste ese delito de ecocidio, pues quizás podríamos replantear nuestra postura, pero tal y como está así descrita, nosotros no lo vamos a apoyar.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. I per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula el senyor Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Bon dia, presidenta. Consellera, secretària, que em sembla que he estat l'únic en saludar-la i està aquí present. També benvingut el públic que ens acompanya.

Diputats i diputades, jo vull començar la meua intervenció amb dues consideracions. La primera, al senyor Serrano, que acaba d'intervenir. Simplement dir-li que, si no li sembla bé la proposta de la CUP, ho expliqui bé, com ho ha fet a la part final, respecte al contingut, no respecte a la forma, perquè justament el que ens presenten avui és esgotar totes les vies autonòmiques i estatutàries de les quals disposem. Si tinguéssim un estat –abans algú en parlava– ho fariem d'una altra manera, però diria que no estem incomplint res ni estem fent res. Ho podríem haver presentat a Madrid. També es pot presentar aquí, complint l'Estatut i fent una proposta dins del marc autonòmic, que a vostès tant els hi agrada.

I la segona consideració, al diputat de VOX, amb el qual jo, a diferència d'ell, seré respectuós i educat en la intervenció de la resta. Però vostè ha parlat molt de *cárcel* i jo simplement li recordaria que a la *cárcel* no han anat cap dels que vostès ha dit. Els que sí que hi han anat o han estat en risc d'anar-hi són cantants i polítics independentistes; aquests sí que han tingut el risc d'anar a la presó. (*Alguns aplaudiments.*)

Avui abordem un debat necessari i urgent, però que no és propi, com s'ha dit abans també, ni exclusiu de Catalunya. Fa anys que tímidament s'està posant sobre la taula i que altres països i forces polítiques han anat fent passos en aquest sentit. Un debat que ara arriba a casa nostra i que, malgrat no ser el primer cop que es debat a nivell estatal, de prosperar, creiem que posarà el Parlament de Catalunya un altre cop en l'avantguarda de les polítiques progressistes i ambientals.

Estem parlant, com ja s'ha dit, de l'ecocidi, un concepte que es posa sobre la taula per primera vegada per Olof Palme el 1972 a la Conferència de Medi Ambient de Nacions Unides, entenent «ecocidi» com «la comissió d'actes arbitraris amb coneixement de que existeix una probabilitat alta de que mitjançant aquests es causin danys greus i generalitzats o a llarg termini al medi ambient».

I avui parlem d'incorporar-lo al Codi penal i d'incorporar-lo com a cinquè delictes a l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional, juntament, com ja s'ha dit, amb els crims de genocidi, contra la humanitat, de guerra o d'agressió. El debat ja existia als anys setanta i a final del segle XX, però amb l'acceleració del canvi climàtic, l'abordatge legal i penal a nivell internacional d'aquells qui atempten contra el medi ambient és més necessari que mai.

Des de les ciutats, regions, països, els estats i també des d'estructures supraestats com la Unió Europea, s'està abordant l'emergència climàtica desplegant polítiques per a la preservació de la biodiversitat, per a l'adaptació i la mitigació del canvi climàtic, així com la persecució dels delictes que atempten contra el medi ambient. Actuem localment per intentar incidir globalment, sabent que quan treballem aquestes polítiques mediambientals a qualsevol d'aquestes escales territorials, la contaminació no respon a límits administratius, polítics o geogràfics, i que els efectes d'aquesta contaminació derivats del canvi climàtic ens afecten a totes i a tots, més enllà del punt contaminant d'origen.

És per això que quan el mercat a dia d'avui ja actua i es mou globalment, i perquè les grans empreses i corporacions no quedin impunes, hem d'establir també marcs legislatius globals. Unes empreses i unes corporacions a qui, de fet, ja els va bé que ens quedem com estem, sense regulació, i que aquestes iniciatives no prosperin. I de fet, segurament faran tot allò que estigui en les seves mans perquè així sigui, perquè són aquestes les que, amb la seva mala praxi a dia d'avui, estan actuant

sense escrúpols, buscant només els beneficis privats a costa de la destrucció de territoris de cultiu, de paratges naturals i del futur de molts pobles indígenes. Dit d'una altra manera, són qui, a canvi d'un present amb beneficis per a uns quants, s'han venut el futur del conjunt de la humanitat. *(Alguns aplaudiments.)*

Precisament per aquest motiu..., precisament per aquest motiu, espais intergovernamentals i globals per crear marcs de governança, de debat i acord com les COP són imprescindibles. I per això és important establir marcs de referència com l'agenda 2030, marcs que interpel·len globalment la ciutadania, les empreses i els diferents governs en defensa d'allò que ens permet existir: la natura, el medi ambient, la biodiversitat, en definitiva, en defensa del planeta.

En aquest sentit, per tant, aquesta iniciativa respon a un objectiu necessari. Un objectiu que altres països, governs i parlaments han debatut i posat sobre la taula. A nivell europeu, sense anar més lluny, el primer estat en fer-ho va ser Bèlgica, el 2020, quan el seu parlament va aprovar una iniciativa per a reconèixer el delictes d'ecocidi en el dret penal internacional. Hi han hagut altres mesures de diferent índole i calat a nivell de governs i cambres parlamentàries a França, Finlàndia, Irlanda, Escòcia, Suècia, el Canadà o Luxemburg, o fins i tot el mateix Parlament Europeu va aprovar el 2021 una resolució per reconèixer l'ecocidi.

I, de fet, podríem allargar la llista amb altres països que a l'exposició de motius la proposició de llei també recollia amb la incorporació de l'ecocidi al seu Codi penal. Hem de ser conscients, però, que malgrat que Olof Palme posava sobre la taula el 1972, encara som a l'inici d'un debat global que, com a humanitat, estem obligats a tenir i a abordar i que, per desgràcia, apunta a ser un debat llarg i complex. Justament per això reitero amb orgull que el nostre Parlament, de nou, sigui punta de llança en aquest debat, en aquest debat a partir d'aquesta iniciativa.

Sobre la proposta en concret que avui ens porta la CUP i que ens posa sobre la taula, creiem que hi ha punts que podrem, durant la ponència, acabar de treballar perquè s'ajustin millor al que hauria de ser la definició penal d'aquest delictes i els supòsits que hauria de recollir, però estant d'acord totalment amb el fons de la qüestió, des del meu grup parlamentari, com no podia ser de cap altra manera, donarem suport a aquesta iniciativa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabades les intervencions, i atès que no s'hi han presentat esmenes a la totalitat, els faig avinent que aquesta iniciativa legislativa pot continuar la seva tramitació.

Procediment per a elegir membres del Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya i dels consells socials de les universitats

284-00015/11, 284-00016/11, 284-00017/11, 284-00018/11, 284-00019/11,
284-00020/11, 284-00021/11 i 284-00022/11

Passem ara al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir dos membres del Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya.

Atès que els següents punts de l'ordre del dia, del cinquè al dotzè punt, es refereixen a procediments per elegir membres dels consells socials de les universitats, inclòs el Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya, i tenint en compte que la proposta de candidats a designar ha estat presentada de manera conjunta i única, els proposo que acumulem aquests punts de l'ordre del dia i els puguem substantiar conjuntament, si no hi ha cap inconvenient. *(Pausa.)*

En compliment de l'article 82.1, lletra a, de la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, passem a les esmentades designacions i els proposo que les votacions es facin per assentiment. No? *(Pausa.)*

Doncs d'acord amb l'article 101.3 del Reglament, procediríem a la votació electrònica i secreta, que faríem de manera conjunta per tots els candidats i candidates dels consells socials.

I, si em permeten, demano al secretari tercer que doni lectura dels noms dels candidats i candidates presentats pels grups parlamentaris, noms que també apareixen publicats en el dossier del Ple. Secretari...

El secretari tercer

Gràcies, presidenta... *(Pausa llarga. Joan García González demana per parlar.)*

La presidenta

Diputat...

Joan García González

Sí, presidenta; només que esperem a que vingui tothom per fer la lectura.

La presidenta

Sí. Estem esperant... Ara cridem a votació. Ara ho farem. Gràcies.

(Pausa llarga.)

Estem esperant que alguns convidats que, com que anem bé de temps, tenien entrada, i ara suposo que ja han arribat tots.

Bé, tot i així, doncs, comencem i, si no, ja s'aniran incorporant.

Doncs ara sí, secretari, quan vulgui, si vol fer el llistat de candidats i candidates. Endavant.

El secretari tercer

Gràcies, presidenta. «Procediments per elegir membres del Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya i dels consells socials de les universitats.

»Com a membre del Consell Social de la Universitat Oberta de Catalunya, Maria Teixidor Jufresa i Ricard Castellet Martínez. Com a membre del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona, Lluís Sisquella Enjuanes i Antoni Garrell Guiu. Com a membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona, Juan Ignacio Jorquera Nieto i Jordi Domingo i Garcia-Milà. Com a membre del Consell Social de la Universitat de Girona, Albert Rosa i Congost i Eva Palau Gil. Com a membre del Consell Social de la Universitat de Lleida, Patricia Romero Gasa i Montse Pujol Torrent. Com a membre del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya, Neus Mas i Ricard Faura Homedes. Com a membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra, Therese Jamaa i Elsa Artadi i Vila. I, com a membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili, Carme Mas Morillas i Carme Mansilla Cabré.»

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs, a continuació, i un cop s'han enumerat els candidats proposats, els demano si podem aprovar en bloc totes les candidatures... *(David Cid Colomer demana per parlar.)* Doncs, senyor Cid, quan vulgui.

David Cid Colomer

Sí; gràcies, presidenta. Simplement per explicar el nostre sentit de vot. Per nosaltres la universitat és un espai de pluralitat, de diversitat i que representa el conjunt o ha de representar el conjunt de la societat.

Estic segur que els candidats i candidates ho faran, però no ho ha estat en aquest cas en les formes. De nou, PSC, Esquerra i Junts per Catalunya s'han posat d'acord per repartir-se els consells socials, com altres organismes de designació parlamentària, trencant, en aquest cas, una tradició que sempre havia comptat amb tots els grups parlamentaris.

Espero que aquesta fallera i aquesta capacitat que han tingut per acordar entre Junts per Catalunya, Esquerra i el PSC la tinguin en instàncies tant o més importants que els consells universitaris.

Moltes gràcies.

La presidenta

Doncs, un cop enumerats els candidats i el bloc de candidatures, procedirem a la votació electrònica i secreta. Aquesta votació es farà en bloc conjuntament amb totes les candidatures.

Doncs, candidats..., ai, diputats, diputades, s'inicia la votació.

El resultat és: 96 vots a favor, 18 en contra i 17 abstencions.

Vist el resultat de la votació, queden designats tots els candidats i candidates esmentats pels consells socials de les universitats.

(Aplaudiments.)

Interpellació al Govern sobre el model català de finançament local i la seva relació amb la hisenda de la Generalitat

300-00363/13

Passem ara al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el model català de finançament local i la seva relació amb la hisenda de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, i té la paraula, per a la seva exposició, el senyor Joan Carles Gallego Herrera.

(Remor de veus.)

La vicepresidenta segona

Diputats, si van sortint en silenci, si us plau... *(Pausa.)*

Endavant, diputat; quan vulgui.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs gràcies. Bé, presentem aquesta interpellació sobre un model català de finançament local i la seva relació amb la hisenda de la Generalitat de Catalunya. La presentem perquè creiem que necessitem abordar amb urgència una segona descentralització al nostre país.

Podem dir que la primera que es va substanciar en l'estat de les autonomies ni satisfà les demandes històriques de determinades nacions de l'Estat en les seves demandes polítiques d'avançar en més i millor autogovern, ni està prou consolidada. I de ben segur que és cert i cal seguir avançant en aquest marc de diàleg i negociació política que hi ha obert entre el Govern de Catalunya i l'Estat. Però també ho és que el reconeixement del paper i funció del nivell de l'Administració més proper al ciutadà ha quedat relegat del debat polític, i això acaba repercutint en disfuncions en el funcionament dels serveis, que genera inequitats i ineficiències que repercuteixen en la qualitat de vida de la ciutadania. També passa que no abordar aquesta segona descentralització limita i condiciona l'aprofundiment en un model federal de l'Estat. I, per tant, abordar, entenem, aquesta segona descentralització consolida la primera i la pot fer també avançar.

Fa temps que constatem que tant l'organització territorial com el finançament de les administracions locals presenten forts dèficits i limitacions. Això acaba generant, ja ho hem dit, una inequitat en l'accés als béns i serveis públics, que impacta d'una o altra manera en les condicions de vida de la ciutadania de Catalunya, que viu en els municipis i en les viles, on no disposen de l'autonomia, de la suficiència financera ni de determinades qüestions que els hi facilitarien l'accés als serveis de qualitat.

Portem tant de temps parlant de la posició d'autogovern de Catalunya amb relació a l'Estat que ens hem oblidat d'abordar la necessitat de la pròpia descentralització a Catalunya, d'una descentralització real i efectiva a Catalunya.

Avui, el marc normatiu que regula el règim local i, per tant, la hisenda dels governs locals ens allunya de l'existent dels països federals de referència. Si ens hi volem apropar, necessitem enfortir les relacions fiscals entre la hisenda autonòmica i la hisenda local. Això, sens dubte, comporta abordar un nou sistema de finançament local.

Als països federals, tot allò que afecta el règim local, inclosa la seva hisenda, és competència dels governs regionals. Els *länder* a Alemanya i Àustria, les províncies al Canadà, els estats als Estats Units i els cantons a Suïssa són qui tenen la competència amb relació als governs locals. Per tant, en el cas de Catalunya seria desitjable que fos la Generalitat qui vetllés pel compliment d'aquests principis, d'acord amb l'organització territorial que dissenyés ella mateixa.

Per això considerem que hem d'abordar una reforma fiscal dintre de les competències de la Generalitat, que faci protagonistes els ens locals dins del conjunt de funcions del sector públic, que ens permeti anar avançant en la construcció d'un estat descentralitzat. No podem renunciar a canviar les coses fins que canviï tot.

És cert que el marc competencial de Catalunya, en la regulació del règim local i el seu finançament, és limitat per l'actual marc legal constitucional. Conèixer aquesta realitat, sens dubte, fa que aquesta qüestió hagi de formar part de l'agenda de negociació amb l'Estat que permeti abordar un traspàs efectiu de competències també en aquest àmbit de la regulació del règim local.

Però tot i que calgui incidir en els canvis en el marc legal estatal pel que fa a la regulació del règim local, no podem obviar que la legislació actual fa competents les comunitats autònomes en l'organització territorial, i hem d'utilitzar totes les nostres competències per avançar tant en l'organització territorial per fer-la més eficient, però també per fer la més suficient pel que fa a la disponibilitat dels recursos per a respondre a les demandes ciutadanes.

L'article 2 de l'Estatut d'autonomia reconeix els ens locals i els defineix com a institucions de Catalunya. I l'article 160 dota la Generalitat de Catalunya de competència exclusiva sobre part de la matèria en règim local, amb la finalitat de poder fixar un model català de règim local, i se'ls garanteix autonomia i capacitat d'auto-organització. I s'estableix també en l'article 217 que les finances locals es regeixen pels principis de suficiència, d'equitat, d'autonomia i responsabilitat, i que té competència –ho diu l'article 218.2– en matèria de finançament local, en el marc establert per la Constitució i la normativa de l'Estat, la qual cosa vol dir que la Generalitat de Catalunya té capacitat legislativa pròpia per establir i regular tributs propis dels governs locals i té capacitat per establir els criteris de distribució de les participacions a càrrec del seu pressupost.

El Parlament de Catalunya, per tant, pot decidir modificar la seva organització territorial, creant o suprimint determinats ens locals, per exemple, creant consells comarcals, suprimint un ens metropolità i creant-ne de nous, segregant municipis, coses que hem fet. Però des del 2003, en què es va publicar el decret legislatiu pel qual s'aprova el text refós de la llei d'organització comarcal de Catalunya, no s'ha fet cap modificació més, a banda de la modificació que es va fer l'any 2010, en què es van introduir dos articles relatius a les vegueries, però que, com tothom sap, resten encara buits de contingut efectiu.

Necessitem, per tant, una proposta d'organització territorial que permeti prestar els serveis en condicions d'eficiència i equitat. Sabem quin és el mapa: 947 ajuntaments; 4 diputacions; 42 consells comarcals..., bé, 42 o 43; 61 mancomunitats; 65 entitats descentralitzades; 1 àrea metropolitana; 1.120 ens locals, que arriben a 1.741 si tenim en compte també els organismes i entitats creades per aquests propis ens matrius, un minifundisme administratiu que ens allunya de l'eficiència i no garanteix ni la qualitat ni l'equitat en la prestació dels serveis.

Ens trobem amb un entramat d'entitats d'ens que dupliquen funcions, generen burocràcia i generen ineficiències. Necessitem pensar si l'actual organització i con-

figuració de l'àmbit de govern local és la més eficient, transparent i entenedora, i la que permet un funcionament més equitatiu.

Aquesta qüestió cal abordar-la, i aquesta qüestió està significativament relacionada amb el paper que volem donar a la supramunicipalitat i/o a la cooperació intermunicipal. Sigui quina sigui la decisió que s'adopti pel que fa a l'organització territorial, que no és «baladí», que és molt important, tindrà conseqüències sobre el model de finançament. Hem d'abordar el tema del mapa, de l'organització, però evidentment hem d'abordar el tema, la qüestió del finançament.

Certament, la Generalitat no pot dissenyar plenament el seu model de finançament, però l'Estatut d'autonomia ens mandata, al Parlament, a aprovar la nostra pròpia llei de finances locals per desplegar els principis i les disposicions que el propi Estatut contempla amb relació a les administracions locals i les facultats en matèria de finances locals atribuïdes a la Generalitat per garantir l'autonomia local. Evidentment, això cal fer-ho escoltant el Consell de Governos Locals. I també el propi Estatut d'autonomia estableix que les finances locals han de garantir que la Generalitat pugui distribuir els ingressos dels governs locals provinents de tributs i subvencions incondicionades. Avui, malauradament, encara pivotem sobre subvencions que acaben condicionant la pròpia autonomia local. Hem d'anar a una formulació diferent que garanteixi no només la suficiència, sinó també la incondicionalitat d'aquests recursos, si realment volem garantir-ne l'autonomia.

Certament, no tenim tota la competència i hi ha limitacions, però no estem aprofundint, no estem aprofitant el marc competencial propi ni les seves possibilitats.

És per això que nosaltres presentem aquesta interpellació, perquè entenem que urgeix ja a Catalunya una llei de finances locals pròpia. Urgeix perquè és un mandat estatutari, però perquè és una necessitat de les administracions locals poder aprofundir en la seva autonomia i poder disposar de la suficiència i també dels principis de subsidiarietat, etcètera, i per avançar també, dèiem, en aquest model federal.

Per tant, hi insistim, urgeix aquesta llei de finances locals; urgeix establir una dotació pressupostària incondicional que garanteixi la suficiència de les administracions locals i incorpori, entre d'altres, els principis i el corresponent nivell d'anivellament que eviti les inequitats actuals i que avui no s'estan corregint.

Per tant, res més. I fins després.

La vicepresidenta segona

Per la resposta, té la paraula la consellera de Presidència, senyora Laura Vilagrà i Pons.

La consellera de Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat. Bé, és d'agrair la interpellació sobre un debat que és important, que és interessant i que no hem de defugir. Vostès saben que aquest Govern és essencialment municipalista, perquè moltes de nosaltres hem estat alcaldesses, hem estat alcaldes, regidors, regidores, i, per tant, mai hem amagat el cap sota l'ala amb relació a aquesta qüestió, que sabem que és un repte important. Per tant, ja l'hi avanço, compartim aquesta preocupació, aquest interès per millorar el finançament local; per garantir recursos suficients als governs locals, en aquest cas, per al seu dia a dia, però també per al capítol d'inversions.

Abans de concretar què fa el Govern i què vol fer en el futur, deixi'm que faci unes consideracions prèvies, perquè crec que aquí sí que és cert que el context és molt important. A l'Estat espanyol, la potestat originària per establir tributs correspon exclusivament a l'Estat, malauradament, i, en tot cas, aquests darrers anys ha estat regulada pel que fa a governs locals a través de la llei d'hisendes del 88 i la reforma de l'any 2002 –jo diria «tristament reforma»– que han patit tots els governs locals. Així doncs, tant el marc competencial com les fonts dels ingressos municipals han estat dissenyades, diguem-ne, en una matriu estatal.

No obstant, s'estableix que les comunitats són competents en l'ordenació del territori en determinades alteracions de municipis, la qual cosa jo diria que ja és una disfunció important. El Parlament pot modificar l'organització territorial creant o suprimint determinats ens locals, i vostè n'ha anomenat alguns, consells comarcals... –de fet, ho hem fet recentment–, ens metropolitans, crear-ne de nous, segregar..., en fi, tot aquest seguit d'aspectes, però en canvi no és competent en règim local i tributari.

Pel que fa al Parlament, pot ordenar territorialment els ens locals, però no pot dissenyar el model de finançament en la seva complexitat o globalitat. Per tant, compartim que això és una situació si més no contradictòria. I, per això, ens cal veure –de fet, ho apuntava vostè– la política comparada, és a dir, al marge del que ha dissenyat l'Estat espanyol als anys setanta, als anys vuitanta, veure què fan a Suïssa, Alemanya, Canadà o els Estats Units, o altres que vostè ha anomenat, des de fa molt de temps i en què aquesta disfunció no es produeix. En aquests països, el règim local i tot allò relacionat amb la hisenda de governs locals no és competència del govern federal, sinó dels governs regionals, *länders*, províncies, estats o cantons, i són aquests els que tenen la capacitat normativa –tota– sobre l'organització territorial, però també sobre la hisenda local. Se'n diu «principi de subsidiarietat»; és a dir, tot el que puguem decidir des de prop dels municipis no ho fem, en aquest cas, més lluny.

Per tant, quan nosaltres pensem en una república catalana ens imaginem també aquesta arquitectura d'ens locals. Se'n diu també governar des de la proximitat. En aquests països, les dues hisendes, la regional i la local, estan en una relació molt estreta, cosa que no passa a l'Estat espanyol. També és cert que cal parlar d'una amenaça: una amenaça que ja han tingut les finances locals en un altre moment històric i que ara torna amb un retorn del marc d'austeritat imposat per unes regles fiscals de l'Estat, i en aquest cas manades per la Unió Europea, però que són aplicades de manera molt deslleial. I deixi'm que ho desenvolupi.

N'és un exemple la distribució del marge de dèficit previst per als propers anys a l'Estat espanyol, on es va enviar a la Comissió Europea una proposta per actualitzar el programa d'estabilitat pressupostària, fet amb nocturnitat i traïdoria, deixi-m'ho dir així, perquè no ha estat pactat amb ningú, i en la qual l'Estat es reservava tota la totalitat del marge de dèficit, obligant les comunitats a liquidar amb equilibri i obligant els ens locals a fer ho amb superàvit del 0,2 per cent sobre el PIB. Per tant, uns fan bé els deures –en aquest cas, el món local els fa molt bé– i els altres se n'aprofiten. De fet, la recepta ja la coneixem. Són regles fiscals que limiten l'autonomia financera dels ens locals, frenen la seva capacitat transformadora..., unes regles que van ser suspeses l'any 2020 per la pandèmia, després pels increments de preus després de l'esclat de la guerra, però que ara tornen i obliguen de nou els ajuntaments a generar superàvit. I a l'Estat espanyol amb una mà legal que, si m'ho permet dir així informalment, incrementar, sí, el seu marge de dèficit. A la pràctica, tornem a aquella idea que els ajuntaments no puguin fer ús del seu romanents, dels seus estalvis, per tant, del que han generat pròpiament aquells ciutadans d'aquell municipi, ja sigui per a inversió, ja sigui per millorar la vida de les persones.

Per tant, ens sembla que l'Estat aquí tracta els ajuntaments com si fossin infants, quan, en canvi, els ens locals són els qui tenen més bona salut financera. De fet, la millor salut financera de totes les institucions, de totes les organitzacions. Algunes dades que crec que són importants: l'any 2022 presentaven un deute del vint-i-cinc per cent sobre els seus ingressos corrents. Per tant, els ens locals han aconseguit reduir el deute en un quaranta-u per cent respecte del 2010. Per altra banda, romanents de 3.500 milions d'euros que han de permetre, haurien de permetre abordar els grans reptes que tenen els municipis en molts temes, però amb inversions importants, reptes climàtics, oportunitats per a tothom. Pot dir el mateix l'Estat? L'Estat és capaç de generar aquests recursos addicionals? Ja li dic que no. De fet, el model de

finançament de l'Estat és profundament centralista des d'aquest punt de vista, perquè té la clau de la caixa i, en aquest cas, malgrat el que diu l'Estatut, i ara en parlarrem, arran també de les retallades, no permet que Catalunya tingui marge en aquest sentit de distribució de tributs.

Deixi'm dir-l'hi, diputat, perquè crec que la pilota torna a estar a la casella de sortida. I és que, de fet, l'Estat podia haver fet aquesta transformació, però, malgrat tot, i com que no vull obviar la qüestió, la Generalitat té la voluntat de contribuir a millorar el finançament dels ens locals, buscar eines, encara que siguin enginyoses, encara que siguin, doncs, rasant tot el que puguem, però en qualsevol cas ho farem.

Crec que coincidim, i crec que ho ha apuntat, amb el tema dels fons incondicionals, que ens agradaria recuperar les xifres del 2010. Ja l'hi dic així de clar i precís. I també explicar els límits jurídics. Aquesta reforma del sistema de finançament local estatal que, malgrat ser urgent i malgrat tenir majoria progressista per poder-ho fer, no s'ha fet, que encara beu d'aquesta llei del 88, molt rígida, que requereix una revisió a fons segons el que nosaltres creiem, perquè el context econòmic, social ha canviat, el context competencial...

Però tot i així: llei catalana de finances, també necessària, també un compromís d'aquest Govern i, malgrat tenir les mans lligades, malgrat la retallada que va tenir l'Estatut amb relació a aquesta qüestió, el que volem, doncs, justament és tibar el màxim possible. Estem d'acord amb que el finançament actual té dèficits importantíssims per als ajuntaments i, malgrat tot, doncs, hi treballem. I com hi treballem? Amb cooperació, amb respecte, amb confiança mútua, colze a colze als ajuntaments, consells comarcals, entitats municipalistes. I, de fet, quan parlem dels fons incondicionals, doncs, és evident que hi hem d'anar en aquesta línia que vostè apuntava, però també quan parlem dels fons condicionats, és a dir, contractes programa, finançament d'escoles bressol. Hem de tenir aquesta vessant municipalista molt clara.

Què hem fet fins ara? Malgrat les limitacions que pateixen les pròpies finances de la Generalitat pel dèficit fiscal creixent, que segur que vostè coneix, però hem augmentat ja el finançament dels ajuntaments per sobre del que ho ha fet l'Estat. Li donaré algunes dades, que crec que són significatives. Veiem com en els darrers quatre anys els recursos aportats per la Generalitat s'han incrementat un seixanta-nou per cent en contraposició al vint-i-dos per cent de les transferències de l'Estat. A més, s'ha produït en un context de procés silencios de recentralització de recursos. Podem veure com en els darrers dotze anys l'Administració central ha incrementat 4,6 punts el seu pes sobre el total, mentre els ens locals n'han perdut un dos per cent en proporció. Per tant, l'Estat cada vegada té més part del pastís de la despesa pública i, en canvi, redueix el de l'àmbit local o autonòmic. Això també s'exemplifica amb l'increment d'ingressos que s'està produint de manera desigual quant a les administracions. És a dir, l'increment que ha tingut l'Estat és el doble del que han experimentat les comunitats i és el triple del que han experimentat els ens locals. Jo crec que aquestes xifres ho expliquen tot. Però bé, en qualsevol cas, nosaltres volem avançar. Volem avançar cap a un model on els ajuntaments, justament, i consells comarcals i tots els ens locals tinguin major presència en la despesa pública. Perquè, de fet, a nivell europeu és el que veiem. Amb relació al PIB, veiem que en aquests moments la mitjana estatal és 6,6, quan la mitjana europea és 11,7. Per tant, el reforçament del finançament municipal, com passa en els altres països europeus, creiem que és bàsic.

Per altra banda, i li parlo de coses que a la Generalitat ja hem fet. Hem incrementat el Fons de Cooperació Local, que, com sap, els ajuntaments poden destinar al que considerin. En els darrers tres anys l'hem incrementat un catorze per cent i en els municipis més petits, un vint per cent, perquè entenem que, malgrat la poca població, tenen unes despeses fixes, segur que com altres. Pla únic d'obres i serveis: el refarem. El refarem perquè en la propera edició, en la propera convocatòria, 25-28, sigui molt més flexible, molt més àgil, molt més adequat a les necessitats dels ajuntaments. I això ho estem parlant, aquesta flexibilització, aquest nou enfocament dels

diners que van destinats a inversions, a través de la col·laboració amb entitats municipalistes, micropobles, Federació i Associació Catalana de Municipis, el Consell Català de Municipis Rurals, però també el Consell de Govern Local.

I en el torn de rèplica continuo amb la llei pròpia.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per a la rèplica, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs, gràcies, consellera. M'alegro que compartim part del diagnòstic. I és cert, ja som conscients que les competències o el gruix competencial està en el marc estatal, però també és cert que aquest és un tema que políticament l'hem obviat, i també és competència de la Generalitat de Catalunya negociar amb el Govern de l'Estat aquelles coses que poden millorar la vida dels catalans i les catalanes. I l'organització del territori i com es financen les administracions més properes al ciutadà no és una qüestió fútil que el Govern de Catalunya pugui obviar quan planteja qüestions polítiques al Govern de l'Estat que, en última instància, han de millorar la vida de la ciutadania.

Sabem que la competència de l'Estat és establir els tributs locals. Ho sabem. Però sabem que podem ordenar el territori. I això no és qualsevol cosa, ordenar el territori, perquè això és important. Sabem que no podem decidir globalment el finançament dels ens locals, però sabem que podem disposar d'una llei de finances locals que permeti adequar algunes qüestions i permeti també definir amb claredat quins són els tributs de la Generalitat que poden sustentar o que han de sustentar els recursos per fer el finançament, en part, de les administracions locals. Perquè les coses han evolucionat al llarg dels anys, però les hem deixat passar perquè, per exemple, si l'any 1995 els ingressos de l'Administració central de l'Estat, inclosa la seguretat social, eren del 67,22 per cent, el 2019 han passat d'aquest seixanta-dos al 55,69 per cent. Han canviat les coses en els ingressos de l'Administració central de l'Estat, del seixanta-set al cinquanta-cinc, inclosa la seguretat social. Per contra, els ingressos de les administracions autonòmiques han passat del 21,63 per cent el 1995 al 32,65 per cent el 2019. Han canviat del vint-i-u per cent al trenta-dos per cent. Però, curiosament, les administracions locals, que el 1995 tenien uns ingressos que representaven l'11,14 per cent, el 2019 són l'11,6 per cent. El país ha canviat del 1995 al 2019, però el que no ha canviat del 1995 al 2019 ha sigut el global de finançament de les administracions locals per prestar uns serveis a la ciutadania que tenen, en aquestes administracions, la primera paret, diguéssim, on anar a reclamar, on anar a batallar la defensa dels seus drets. Per tant, és un tema que urgeix i que és necessari, que ha evolucionat, que vol dir que la política l'ha obviat. I la política som també tots i totes nosaltres, especialment els governs que han de representar globalment els seus ciutadans i els han de representar enfront d'altres governs.

En aquest cas, insistim en la responsabilitat política del Govern de la Generalitat d'abordar el tema global sense obviar allò que realment pot fer a Catalunya en el marc de les seves competències. Hem d'ordenar el territori, certament, però hem de veure la relació de la hisenda local amb la hisenda de la Generalitat i, per tant, cal abordar amb aquesta nova llei de finances aquest nou Fons de Cooperació Local, cal preveure la singularitat dels municipis, cal determinar quins tributs de la Generalitat sustenten això...

Cal veure, en definitiva, com podem abordar aquestes qüestions, perquè també sabem que en aquests moments l'aportació de la Generalitat al global dels municipis, deixant a banda el seixanta per cent, que és amb tributs propis, del trenta-cinc per cent, que són transferències que reben els municipis, la Generalitat el que aporta és del divuit per cent. És poc. Possiblement n'ha de fer més. I crec que és important, deixi-m'ho dir, perquè si parlem de municipis, no podem obviar allò que ja ens va

dir en un moment determinat Ovidi Montllor. Perquè quan Ovidi Montllor deia que «per ordre de l'alcalde es fa saber a tothom que una fera ferotge del parc s'escaparà», no només ens deia, anunciava als ciutadans que la fera ferotge s'escaparia del parc, sinó també que «per ordre de l'alcalde es fa saber a tothom que la fera ferotge ja no ens traurà la son. I gràcies a la força, no ha passat res de nou; tot és normal i maco i el poble resta en pau»

Deixant de banda que ho va solucionar engarjolant la fera ferotge, el que sí que és cert és que l'alcalde té l'obligació de defensar els drets i els serveis de la ciutadania i, per això, per poder-ho fer, necessita una organització territorial adequada i un finançament just, subsidiari, suficient, etcètera. Per tant, fem cas a l'alcalde de l'Ovidi Montllor per poder defensar els ciutadans de la fera ferotge.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la consellera senyora Laura Vilagrà i Pons.

La consellera de la Presidència

Sí; gràcies, vicepresidenta. Bé, disposadíssima a aportar més recursos als ajuntaments perquè els recaptem tots des de Catalunya i, llavors, no hi haurà cap problema en aquest sentit.

Certament, volem treballar per un marc català propi de finançament local, encara que no serà fàcil. Ja li plantejo que la diversitat de municipis, la seva idiosincràsia tan diferent, farà que sigui un debat molt encès. Però, en qualsevol cas, certament, hem d'abordar els temes d'un finançament suficient, anivellador i solidari, amb aquests tres conceptes. I avui li parlaré una mica de principis, en els que ja hem començat a treballar, o també el fet de l'equitat. És a dir, que no tots els municipis tenen totes les oportunitats d'entrada i que, per tant, hem de tenir en compte aquest concepte.

De fet, l'any 2006, l'Estatut ja manava que el Parlament aprovés una llei de finances. De fet, és un tema pendent. Que hi ha hagut intents, eh?, i tampoc n'hem parlat gaire, però ja hi va haver un avantprojecte de llei de finances locals que no va poder tirar endavant. Però, en qualsevol cas, volem desplegar, ara sí, el marc, doncs, que ens toca i, de fet, fer una llei de governs locals i de finances locals. També per això que parlava d'endreçar tota l'ordenació territorial, que és absolutament necessària..., però, en tot cas, per donar respostes a les necessitats del món local, com li deia, de forma consensuada i, per tant, tot aquest procés el farem amb relació a treballar colze a colze amb els ens locals i tota la representativitat que hi ha. També comptem amb el coneixement de la cambra, de totes les persones que hem treballat al món local o l'expertesa i l'històric del Govern, doncs, per fer-ho.

Però crec que hem de parlar, si intentem estructurar el finançament, d'entrada, dels principis. Crec que els principis han de ser els de suficiència financera del món local per poder abordar, doncs, les seves competències –per tant, primer concepte–; segon, autonomia financera i corresponsabilitat fiscal. És a dir, els governs han de poder ser autònoms, i això va dels fons incondicionals de les fonts dels ingressos i, per tant, millorar el màxim possible en aquest sentit. També va d'equitat intermunicipal. Per tant, implica que els diferents governs d'un mateix nivell haurien de poder disposar d'uns volums similars. Ara sabem que no passa, perquè hi ha altres elements territorials, no?, de situació de polígons industrials, etcètera, que fan que després hi hagi una inequitat, segurament, entre municipis. Per tant, necessitem aquest concepte d'anivellament. O de coordinació interdepartamental, és a dir, en un estat on s'ha acordat un repartiment de nivell i funcions dins el sector públic entre governs és imprescindible coordinació tècnica institucional. O bé transparència fiscal –i crec que ho ha apuntat una mica en la primera intervenció–, és a dir, aquest model ha de ser entès, transparent, fàcil per a la ciutadania. La ciutadania ha de saber com es financen els serveis, d'on surten els recursos.

I també ens agrada parlar de lleialtat institucional. És a dir, els diferents governs hem de negociar, hem d'acordar i hem de complir amb tot el que establim. Confiança entre institucions és bàsica.

Per tant, tenim una previsió d'esborrany d'aquest document, que espero, ja ho dic en condicional, diguem-ne, que estigui a final d'any. Hem començat a parlar amb el territori, hem començat a parlar amb agents, però ens ha fet una proposta més tècnica un grup d'experts liderat pel doctor Tomàs Font, que saben que és un expert en el món local. Per tant, creiem que aquest final d'any podrem tenir sobre la taula documents. I, en tot cas, evidentment ho parlarem amb vostès, grups parlamentaris, però també, sobretot, amb els actors principals, que són, doncs, els ens locals, entitats municipalistes.

I ja li avanço que no tothom ho veu igual, ni per la banda de governs locals i ordenació ni per la banda de finances, diguem-ne. Evidentment, hi ha debat, hi ha debat i, per tant, cal fer-lo.

Però, en qualsevol cas, és evident la voluntat transformadora del Govern, la voluntat d'abordar aquesta qüestió. I no volem legislacions uniformes, els hi estem explicant des de fa temps. I aquí, doncs, va relacionat també amb la idiosincràsia que la idea dels municipis rurals o els de menys de dos mil habitants, amb aquest estatut de municipis rurals que estem també treballant..., per donar eines, per facilitar la gestió de la governabilitat a municipis que realment tenen moltes dificultats. Això va relacionat també amb l'agenda rural.

Però, en qualsevol cas, i pel que fa al tema pel qual vostè m'ha interpellat, certament, coincidim que necessitem un nou finançament. Compartim l'ambició que ha de tenir aquest text legislatiu, malgrat totes les dificultats, que no són poques: les de no competències, les de l'històric, les de les diferències entre ajuntaments. Però, en qualsevol cas, ho farem i per això també volem autodeterminar-nos, perquè volem construir una arquitectura d'ens locals forts, ben finançats i que donin resposta a la ciutadania.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, consellera. Recordar que ara hi ha el minut de silenci davant de la façana del Parlament.

I suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general, el lletrat Antoni Bayona Rocamora i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera d'Educació, el conseller d'Interior, la consellera de Territori i la consellera de Cultura.

La presidenta

Diputats, diputades, continuem amb el Ple.

Interpel·lació al Govern sobre la defensa de la cultura en català

300-00361/13

I comencem el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la defensa de la cultura en català, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I per fer la seva exposició, té la paraula la senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputats, parlar de cultura sempre és prioritari, però en aquests moments que vivim és una necessitat i és una prioritat, una urgència de país. Des de Junts per Catalunya hem posat sempre en el centre de les nostres polítiques aquells aspectes relacionats amb la cultura en el sentit més ampli de la paraula. Llengua, identitat i cultura és una tríada indissociable per entendre el nostre país i el nostre dia a dia. Són els pilars fonamentals que donen sentit i formen la nostra nació.

Fa temps que les amenaces són precisament en termes de llengua, identitat i cultura, i és per això que Catalunya ha de bastir una estratègia per fer front també a embats d'aquest tipus. I és urgent, perquè la pitjor política de tot és, per defensar el que ens defineix com a nació, seria no fer res i, per tant, en aquesta situació no ens podem permetre no fer res, perquè no seria una opció.

Estem en un context on tot allò que fa tuf, olor de català és vist com una forta amenaça, i dins de les nostres fronteres o fora per impedir qualsevol tipus d'ingerència. Enfortir la llengua, enfortir la cultura i enfortir la identitat és un deure de les institucions catalanes i, per tant, és un deure també del departament que vostè, consellera, dirigeix, i de forma transversal de tot el Govern del país. En aquesta interpellació, des de Junts per Catalunya tenim la voluntat de posar a sobre de la taula aquest marc contextual que ara li explicava i de poder parlar d'aspectes que ens preocupen quant a llengua, identitat i cultura centrant més el discurs en termes de llengua catalana i de censura. Perquè, malauradament, també haurem de parlar de censura novament, i és que en ple segle XXI es constata que aquell tuf abolicionista no ha abandonat mai certs sectors del nostre país ideològics. Obcecació, odi, voluntat d'aniquilar..., és més que obvi i evident, perquè es tanquen en ells mateixos, sempre sense entendre la cultura en el sentit ampli, com una oportunitat.

Simone de Beauvoir ho deia, i avui crec que és un bon dia per recordar-ho: «La incultura és una situació que tanca l'home tan hermèticament com una presó.» I alguns es pensen que en arribar a les institucions se les poden apropiat i les poden ocupar, convertint-les en les seves presons –fent referència a aquesta cita–, com si les institucions fossin seues, amb la voluntat d'oblidar que són dels ciutadans i que alguns hi passem de forma puntual.

Borriana, on VOX i PP veten revistes en català; Palma, on el PP veta una obra de teatre en català sobre trastorns alimentaris; Elx, on PP i VOX cancel·len un concert del grup valencià Smoking Souls; Torrent, on PP i VOX retiren el nom de Vicent Torrent, fundador d'Al Tall, de l'Auditori de Torrent, o els ajuntaments de la Catalunya Nord, on s'ha prohibit l'ús del català als consistoris, són casos flagrants del que explico, com bé sap, i és de rebut parlar-ne en seu parlamentària, sobretot per saber com des de Catalunya es pretén combatre aquesta onada inquisidora que ha agafat força fruit de les darreres eleccions municipals.

Però sobretot, perquè ens costa pensar que no hi ha en aquesta cambra una majoria parlamentària a favor de la llengua i de la cultura catalanes, hi era quan vam aprovar lleis tan importants com la LEC amb un ampli consens, i creiem que ara també ha de continuar sent-hi. Perquè compartirà amb mi que cal una resposta institucional i que Catalunya pugui seguir sent el motor que ha estat sempre, i també aquell estímul i aquella bastida quan el País Valencià, les Illes Balears, la Franja d'Aragó o la Catalunya Nord ho necessiten.

I per fer de motor calen accions concretes, i des de Junts, consellera, voldríem saber quina previsió fa el seu departament per fer front a aquesta situació actual més enllà de la creació del grup de treball permanent per actuar per la diversitat i la llibertat d'expressió que han creat conjuntament amb quins equipaments culturals. Quin és l'objectiu d'aquest grup? Amb quin calendari treballa? Què preveu fer a la reunió del setembre? Ha començat ja a elaborar aquest codi deontològic? Com pretén fer front a la situació actual que pot créixer en els propers mesos?

La iniciativa «Som més fortes que la censura» està bé, era necessària de fer, però li demanariem que no quedés en una cosa puntual i declarativa, a reacció d'un fet molt greu, sinó que es trobés la manera per mantenir viva aquesta promoció de les revistes en català que des de fa anys dibuixen l'imaginari de país i són una veritable estructura d'estat.

Sé bé del que parlo perquè durant un grapat d'anys de la meua vida, per elaborar la tesi doctoral sobre rondallística, em vaig submergir en revistes dels Països Catalans publicades en català durant el segle XIX. Revistes com *L'Avenç*, *La Barretina*, el *Butlletí del Centre Excursionista de Catalunya*, *Calendari Català*, *La Campana de Gràcia*, *La Pubilla*, *La Renaixença* o *Un Tros de Paper a Catalunya*, *La Mola*, *Lo Rat-penat*, *Lo Saltamartí* o *El Tabalet al País Valencià* o *La Fe*, *La Roqueta*, *La Tortuga* a les Illes Balears. Assaborir les revistes és un autèntic luxe per comprovar la nostra força cultural i el llegat que els nostres han anat deixant publicació rere publicació, i hem de fer el possible perquè les generacions d'avui i les generacions de demà puguin continuar xalant i aprenent de materials tan interessants com els que hem tingut i tenim.

Divendres vaig poder participar en el debat «La llengua no es toca», que va organitzar el diari *Ara* a l'Ateneu Barcelonès i que va comptar amb la presència de representants de les capçaleres afectades per la censura: Mònica Estruch, directora de *Cavall Fort*, Màriam Serra, directora de *Llengua Nacional*, Joan Escrivà, director de *Camacuc*, Lluís Gendrau, director d'*Enderrock*, i Laura Tapioles, periodista d'*El Temps*. Un debat que es va convertir en una lliçó de lluita i de resiliència, amb una petició clara per part de tots, que va resumir molt bé la directora de *Llengua Nacional* quan ens va demanar que no confonguem la resistència amb el victimisme, i que hem d'estar convençuts que som poderosos i hem d'exercir aquest poder amb alegria. Però no hi ha alegria possible sense recursos i, per tant, consellera, considerem que aquests recursos calen i hi han de ser.

L'atac a les revistes no és gratuït, ho sap vostè i ho sé jo. Saben que no ataquen només una publicació en concret, sinó que ataquen la línia de flotació cultural i educativa en general. *Camacuc* i *Cavall Fort*, per exemple, són dues revistes adreçades al públic infantil i, en alguns casos, retirant aquestes revistes de les biblioteques el que es fa és retirar un dels pocs espais d'ús de català que tenen aquestes criatures, com bé apuntava Estruch en el marc d'aquest debat que li comentava.

Per tant, consellera, cal una aposta clara i ben definida de les institucions, cal que fem el possible per preservar les lleis com la llei de biblioteques –ara que parlem de censura en aquests espais de lletres– per vetllar per la seua bona aplicació en tots els sentits i sense fissures. Dic «vetllar» i no «blindar» perquè, malauradament, l'experiència ens diu que, sovint, quan s'ha gosat dir que Espanya ha blindat la llengua, n'hem vist els desastrosos resultats. Desastrosos resultats com el de la taula del diàleg pel que fa als aspectes de llengua, que vostè coneix bé.

Fa un any, en teoria, van aconseguir un acord per a la protecció i l'impuls del català, i tal com li deia l'altre dia a la consellera Vilagrà en una interpellació que li feia, hauríem esperat alguna altra cosa en la línia, per exemple, d'acabar amb la persecució al sistema d'immersió lingüística de Catalunya. Però el que van fer va ser demanar la revisió del reglament al Senat perquè s'hi puga parlar català. Considerem que això és el que s'hauria d'esperar d'una cambra, no?, de representació territorial. I ho demanen al Senat, però no al Congrés, que és la principal cambra legislativa. No n'hem sabut gaire coses més d'aquesta iniciativa i voldríem preguntar-li si hi ha novetats i que ens les puga respondre després.

També deu recordar l'anunci que l'Estat impulsaria que es parlés català al Parlament Europeu, una mesura que, tal com apunta a Plataforma per la Llengua, després de demanar informació al Consell de la Unió Europea, mai no va ser demanada pel Govern espanyol. Per tant, les promeses en matèria de llengua ja veuen que no tenen cap resultat, i ens agradaria saber què té a dir sobre aquesta qüestió. Li vam demanar

per escrit el 17 de maig, ens va enviar una resposta. N'hem rebut només una part, en espera que demanen la còpia de documents al Govern de l'Estat, i ens sorprèn, és una mica estrany que vostès pacten coses i després no tinguin aquests documents i aquestes evidències del que es fa per comprovar si es compleix el que s'acorda o no.

La resposta a la resta de punts és una declaració d'intencions orals, amb poca concreció i amb cap acord escrit. I allò de «ara diu blat, ara diu ordi» ja sap com funciona a Espanya. Vostè mateixa ha tret pit, consellera, d'aquests suposats acords i estic convençuda que recordarà aquell: «Les coses no passen per casualitat», i també aquelles paraules que vostè mateixa va dir –i la cito–: «Això demostra com d'important és que hi siguem.» Jo li pregunto, consellera, hi siguem, on? Perquè el Govern els ha tornat a menystenir una altra vegada i entendre que no és casual que la defensa de la llengua no arriba d'aquells que volen ofegar-nos lingüísticament i cultural. Ser-hi, sí, però també plantar-se quan cal. No és la taula de diàleg creada per parlar d'autodeterminació i amnistia la que resoldrà els temes de llengua a casa nostra. No és aquest espai on s'ha de parlar de llengua i de repressió lingüística. Tampoc no ho ha de fer només un partit, sinó que hi ha d'haver un front comú per abordar aquestes qüestions; aquestes qüestions sobre la llengua, que és fil conductor, que relliga.

I m'agradaria tenir avui, consellera, el seu compromís perquè això siga una realitat. Necessitem aquest front unitari ja, i, per tant, sí que m'agradaria que vostè es comprometés a poder-ho fer i després continue amb la resta de qüestions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera de Cultura, la senyora Natàlia Garriga Ibáñez.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, presidenta. Diputada Sales, com no pot ser d'una altra manera, comparteixo absolutament la seva preocupació per la cultura i el present i el futur de la llengua catalana. Des del primer moment de l'actual legislatura, aquest Govern ha estat plenament compromès en la defensa de la cultura i la llengua. M'agradaria, per tant, començar fent una visió general i després explicar detalladament algunes actuacions.

Com els he dit en diverses vegades i ocasions, els nostres quatre grans objectius de legislatura són: construir un sistema fort i de referència, garantir els drets culturals de totes les persones, assegurar el present i el futur del català, i reforçar la indústria audiovisual del nostre país. Créixer en aquests quatre grans eixos estratègics és el que realment pot garantir una bona defensa de la cultura i la llengua. I ho estem fent amb constància, amb tenacitat i amb ambició.

Ho hem demostrat a bastament impulsant des de l'increment dels continguts audiovisuals en català de les plataformes digitals, el recentment aprovat pla nacional del llibre i la lectura. També les cent mesures aprovades pel Govern per al foment del català o el futur pacte nacional per la llengua, en el qual tots hi estem treballant. Jo crec que estan totalment alineats en aquesta direcció. A nivell normatiu, estem impulsant la llei de drets culturals –i ara, després, veuran per què hi faig referència. És una llei pionera al país i al nostre entorn immediat, que entrarà properament a aquesta cambra; esperem que a finals de desembre-gener ja puguem tramitar l'avantprojecte de llei al Govern.

Aquesta llei treballa al voltant de quatre línies molt concretes els drets culturals, la concreció de quins són aquests drets que recauen en el conjunt de la ciutadania, el sistema cultural, l'articulació d'aquest sistema que estigui musculat, que arribi territorialment a tot el país, que inclogui a tothom, des de totes les perspectives, la defensa dels creadors, del seu dret a expressar-se en llibertat i disposar d'unes condicions laborals dignes dins del nostre àmbit de competències, i el finançament, que ha d'estipular quines són les fonts de finançament de la cultura i quins compromisos

hi ha d'haver en aquest camp. I, sens dubte, el nostre compromís com el seu, amb el dos per cent del pressupost i la necessitat de totes les institucions que s'hi impliquin.

Aquest marc normatiu ens ha de donar les eines per garantir els drets culturals de la ciutadania, posant especial èmfasi en aquelles persones i col·lectius que queden al marge de l'activitat cultural per motius econòmics, funcionals, territorials, d'edat, de gènere o d'origen. Ens ha de permetre fer polítiques actives a favor de la lliure creació, l'accés i la participació cultural. I, per descomptat que també serà una excel·lent eina contra la censura i la coerció de cap llibertat d'expressió i de creació. La cultura i la llengua sempre han estat, són i seran una prioritat del Govern, independentment de qui governi a Madrid o en qualsevol altre territori continuarem exigint a les institucions espanyoles i europees el respecte que es mereix la nostra llengua i la nostra cultura.

Són moments, com vostè ara feia referència, on hem vist l'ascens de la dreta i la ultradreta en alguns llocs com el País Valencià i les Illes Balears; una extrema dreta que avui està governant en molts ajuntaments i comunitats autònomes de bracet amb la dreta. Allà on són, ja han començat a donar mostres de la seva política més retrògrada, i estan obsessionats per damunt de tot en la cultura i la llengua. Què és el que els hi fa tanta por? La gent crítica? La gent creativa? La gent empoderada? Doncs això és precisament el que nosaltres volem a la Catalunya republicana: una ciutadania crítica, creativa i empoderada, i, sobretot, una ciutadania lliure.

Només a tall d'exemple, a les Illes Balears han eliminat la Direcció General de Política Lingüística. Al País Valencià alguns volen aprofundir en el secessionisme lingüístic i en la minorització del valencià en tots els àmbits, desprogramant grups de música –que vostè hi feia referència ara mateix– o, com ha passat a Borriana, censurant i prohibint revistes a la biblioteca municipal, aquestes set revistes que ja vostè ha esmentat.

Doncs, per reaccionar davant d'aquesta situació, ara aprofundiré més en el que es va fer divendres passat. La consellera Vilagrà i jo mateixa ens vam reunir amb els representants de l'APPEC, l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català; la Federació Lull, formada per Acció Cultural del País Valencià, Obra Cultural Balear i Òmnium Cultural; la Plataforma per la Llengua i els editors de les revistes censurades a Borriana. El mateix dia vam iniciar aquesta campanya que vostè comentava, «Som més fortes que la censura», per fomentar les subscripcions a les revistes en català. L'objectiu és que les persones interessades en ajudar aquestes publicacions facin dues subscripcions, una per a consum propi i una altra per enviar-la a entitats, biblioteques, etcètera, allà on es decideixi. La campanya es realitza de manera conjunta, aquesta campanya, entre el Govern i els editors de les revistes de l'APPEC. La finalitat és enfortir les revistes en la nostra llengua i protegir-les de la censura, a més de garantir que a tot arreu on es parli en català es trobin publicacions en català.

Sabem, som coneixedors, que la campanya que vol fer l'APPEC té tres eixos més: programació de concerts, l'entrada dels quals serà una d'aquestes subscripcions 2x1, també; festes i espectacles d'animació teatrals, musicals, destinats a públic familiar, en què també s'aplicarà la fórmula aquesta 2x1, o sigui, en compres una i en tindràs dues, i una també s'enviarà, i una embranzida especial de la campanya en el període nadalenc per impulsar una caps de Nadal de subscripcions per les festes.

De tot això ja tenim una reunió agendada la setmana que ve, amb el president de l'APPEC i amb les revistes per tal de veure com garantim tota la resta, allò que vostè també deia d'enfortir-les més enllà d'una campanya puntual.

També s'ha anunciat que el Govern homenatjarà el grup valencià Al Tall a l'acte institucional de la Diada Nacional de Catalunya, decisió presa després del que hem conegut, que el govern local de Torrent ha decidit retirar el nom del fundador del grup, Vicent Torrent, de l'auditori municipal de la localitat.

En aquest context de regressió de drets polítics, socials i culturals dels territoris amb qui compartim llengua, a Catalunya ens hem de dotar d'eines polítiques que

ens permetin fer front a l'escenari actual i als que puguin venir en el futur. Per això el Govern català està amatent i preparat per vetllar pel nostre autogovern i defensar-lo. S'ha creat una comissió per blindar les competències de la Generalitat davant el Govern espanyol. La nova estructura analitzarà els aspectes competencials de la legislació estatal des de l'inici del procés d'elaboració. I com a Departament de Cultura –també ho anunciava vostè–; hem impulsat aquest grup de treball de caràcter permanent. Vam fer una primera reunió, però finalment l'hem constituït amb caràcter permanent, perquè tots vam decidir de fer-ho d'aquesta manera, que actuarà per protegir la diversitat i la llibertat d'expressió i assegurar la llibertat creativa.

L'objectiu és aconseguir una coordinació sostinguda en el temps per assegurar la diversitat en la cultura, que ens permeti actuar tots junts contra la censura. La primera reunió, efectivament, va ser dimecres passat, amb els responsables de tots els grans equipaments culturals públics del país, que van venir tots en aquesta reunió. I bé –no cal que els esmenti, perquè jo crec que ja els sabem tots–..., perquè evidentment no entenem el que està passant al País Valencià i a les Illes Balears com a casos aïllats, sinó com a amenaces que es poden convertir en sistemàtiques. Aquests dies estem veient una censura molt visible, amb desprogramacions o suspensions de subscripcions o altres. Però el que pot esdevenir-se en breu és una censura molt a l'ombra, gairebé invisible, perquè en molts casos simplement es deixarà de programar o de fer activitats. Ens trobem en risc de viure també situacions d'autocensura i ens hem de conjurar –i ens hem conjurat amb aquests equipaments, i ho seguirem fent amb la resta de sectors culturals– per combatre-la amb totes les nostres forces. La visibilitat i l'empoderament de tots els equipaments és important i tots hem d'estar d'acord en que Catalunya sigui un refugi cultural.

Com a primer pas, hem decidit començar a treballar en l'elaboració d'aquest codi deontològic –la veritat és que el vam decidir dimecres passat, per tant, fa una setmana i encara no en tenim aquest primer esborrany, vam quedar que el tindríem a mitjans de setembre, quan farem la segona reunió–, que ha de regular tots els valors compartits a favor de la llibertat d'expressió i de creació.

Més enllà d'això, nosaltres tenim una visió àmplia de la llengua i la cultura en el marc dels territoris de parla catalana. Respectant sempre, evidentment, l'autogovern de cada territori, no ens podem, però, desentendre dels atacs i agressions contra la llengua catalana.

Des del departament tenim molt clar que el que passa a una part del domini lingüístic afecta la resta i hem de treballar conjuntament. Per aquest motiu, aquesta legislatura és en la que més fructífers havíem estat en col·laboracions realitzades amb els governs balear i valencià. De fet, sempre que hem pogut, hem mantingut una relació franca amb els consellers, tant d'Educació i de Cultura de la Generalitat Valenciana com el conseller de Cultura del Govern de les Illes. Ens vam trobar i vam fer una reunió important en l'acte de Joan Fuster.

Recordem que la política commemorativa de la Generalitat s'emmarca sempre en aquesta visió àmplia de la nostra cultura. Aquest any commemorarem la figura de Vicent Andrés Estellés, que vam aprovar just ahir al Govern, i les medalles d'or d'aquest any, també s'han ampliat a persones molt representatives dels tres territoris: Maria del Mar Bonet, Eliseu Climent i Marta Pessarrodona.

Si li sembla, a la següent part acabo d'explicar-li el que m'ha preguntat.
Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada la senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Bé, consellera, si m'ho permet, jo li reiteraré algunes de les qüestions que li he preguntat en la primera intervenció, perquè ara ha fet algunes valoracions que, des del respecte més absolut, li diré que llegint les notes de premsa

del seu departament ja coneixem a bastament, però a mi m'agradaria poder aprofundir una mica més. Li he preguntat sobre la seua valoració amb relació al català a Europa, amb relació al català al Senat, sobre aquests resultats de la taula del diàleg pel que fa a llengua, que crec que fer-nos un favor seria reconèixer que ha estat un fracàs estrepitos. I també li he preguntat sobre aquest grup de treball, que vostè ha explicat en què consisteix, però jo li demanava els objectius, si han començat a redactar el codi deontològic, quina previsió hi ha de cara al setembre...

Perquè, certament, si la ciutadania fa xarxa, si ho fan els creadors, si ho fan els productors, si ho fan els programadors, a mi m'agradaria reiterar-li aquest compromís que li demano perquè fem xarxa també les persones que tenim responsabilitat política. Cal que aquests representants públics deixem de mirar-nos de reüll, per parlar de llengua, per abordar qüestions de llengua amb tota la força, per parlar de cultura i per parlar d'identitat de manera sincera. I, per tant, ens hem de conjurar a ocupar tots aquests espais d'ús possible, que no se n'escape cap.

És cert que el camí es va iniciar fa temps i s'ha de continuar amb més fermesa que mai per aquesta situació lingüística i sociolingüística que tenim actualment, amb una llengua perseguida, minoritzada i un Govern espanyol, d'uns o dels altres, que passa sempre el ribot quan intenta de totes totes debilitar-la.

Parlant de tots aquests temes, consellera, també m'ha de permetre que li pregunté sobre el pacte nacional per a la llengua, en quin moment el tenim, si ens pot actualitzar aquest minut i resultat d'un projecte que es va presentar com a cabdal, però que sembla que s'ha anat refredant al llarg del temps.

I també, perquè vostè n'ha fet menció, li preguntaré sobre les cent mesures pel català. Com evolucionen? Al març ens van dir que cinquanta-una de les cent mesures ja estaven en execució avançada i li voldríem preguntar si hi ha resultats, a quins departaments afecten aquestes mesures tot i la transversalitat del pla. Si hi ha noves dades per poder acabar el curs polític coneixent la situació actual d'aquestes qüestions que treballen en matèria de llengua. I potser haurem d'esperar a la resposta per escrit a les preguntes que vam registrar el 22 de març i que encara no tenen retorn, però sí, consellera, ens pot apuntar alguna cosa ara en aquesta interpellació, l'hi agraïrem.

En el moment que vivim i que observem atentament amb molta preocupació, i això ho compartim i és obvi, nosaltres voldríem tornar a posar en relleu el Pacte de Palma que es va rubricar el 2017 pel Govern català, el Govern valencià i el Govern balear perquè considerem que és imprescindible. En el darrer Ple hi havia una moció d'Esquerra Republicana on nosaltres vam presentar una esmena per parlar d'aquesta qüestió que no ens va ser acceptada. I des de Junts per Catalunya considerem que promoure la cultura compartida amb altres territoris de parla catalana i posar en valor el potencial de més de deu milions de persones per demanar mesures concretes i per fomentar circuits i xarxes de difusió és ara més que mai imprescindible, sobretot després d'aquesta censura que estem veient fruit de les eleccions municipals, com li deia abans.

Vostè diu que Catalunya ha de ser refugi. Jo li demano que siga refugi, però no només. Catalunya ha de ser refugi, ha d'acollir, però també ha de ser tractor, ha de ser tractora, perquè si no, sent només refugi, ens quedarem sense res. Per tant, estic molt d'acord amb el que vostè planteja, però li demanaria, si us plau, que fos el motor que ha impulsat sempre aquestes polítiques arreu dels Països Catalans. És obvi que la situació del 2017 avui ha canviat i malauradament hem anat a pitjor amb aquesta extrema dreta inquisidora, però cal que des del Govern es lidere aquesta defensa de la llengua i de la cultura catalanes que ens fa a tots germans, de nord a sud i d'est a oest. Manuel de Pedrolo ens ho deia: «És prou legítim que un poble prennga mesures per protegir la seva cultura, com legítim és que es preocupe per fer-la conèixer i, si pot, escampar-la pacíficament.» I jo li demanaria que ens quedem amb aquestes paraules i que les fem ressonar arreu.

També voldria aprofitar la intervenció per agrair a la presidenta Erra la ràpida resposta davant de l'atac i la censura per posar aquesta cambra també a disposició de l'APPEC, d'Òmnium, de Plataforma i de l'Institut d'Estudis Catalans en nom de molts.

I novament avui, si m'ho permeten, des de Junts per Catalunya tornarem a dir ben fort i ben clar: gent del País Valencià, gent de la Franja d'Aragó, gent de les Illes Balears, gent de la Catalunya Nord, la gent de Junts per Catalunya hi som i no passaran.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera, la senyora Natàlia Garriga Ibáñez.

La consellera de Cultura

Moltes gràcies, presidenta. Doncs bé, li he contestat el que li he contestat també perquè ens preguntava quina seria l'acció de govern i, per tant, no volia deixar de contestar segons què, però sí que li volia explicar què és el que estàvem fent en aquests moments i com ho estàvem entomant.

I també voldria començar amb un aforisme de Fuster: «No hauríem de cansar-nos de repetir-ho: totes les llibertats són solidàries.» I hem de recordar que per exercir aquesta solidaritat cultural i lingüística en aquests territoris germans tenim dos decisius organismes treballant per la cultura catalana amb una mirada completa, que són l'Institut Ramon Llull i la Institució de les Lletres Catalanes. L'Institut Ramon Llull, ja ho saben, és l'organisme responsable de projecció internacional de la llengua i la cultura catalanes des d'aquesta mirada i, per tant, això ho hem d'utilitzar. Treballa amb el propòsit que la cultura catalana dialogui amb el món i amb tots els àmbits de la creació i el coneixement, teixint xarxes de complicitat, reconeixement i cooperació. I el que farem és enfortir més que mai aquesta mirada, aquesta línia d'internacionalització de la nostra cultura, perquè és la cultura catalana completa.

Per altra banda, la Institució de les Lletres Catalanes dona suport als creadors i traductors literaris, a les associacions d'escriptors, a les entitats de patrimoni, a les editorials i als festivals i esdeveniments que se celebren arreu dels Països Catalans. Per tant, també és una molt bona eina de Govern per tal de reforçar, enfortir tot aquest diàleg amb els altres territoris. Tenim una actuació molt nova, que és el programa Lletres Compartides d'aquesta Institució de les Lletres Catalanes, que va néixer de la necessitat d'apropar els escriptors a tot l'àmbit lingüístic del català als lectors que encara no l'han llegit. Perquè estem al costat, parlem la mateixa llengua i no ens llegim. Per tant, aquesta actuació de la Institució de les Lletres Catalanes ajuda a conèixer-nos encara molt millor entre nosaltres.

No vull defugir el que m'ha preguntat i, per tant, miraré de contestar-li una mica més. Quan jo li deia, aquell dia, que jo crec que era el 16 de setembre de l'any passat, que suposo que va agafar el moment en què els mitjans em van prendre..., que vaig dir «hi hem de ser» –i sí, hem de ser-hi–, estàvem parlant de que les coses passen no perquè sí, sinó perquè s'havia arribat a un acord i aquell mateix dia s'havia enviat la carta al Parlament Europeu per fer ús de la llengua catalana en el Parlament. I això és al que estava fent referència exactament en aquell moment quan em van dir i em van fer aquesta pregunta.

Més enllà d'això, en aquella reunió amb la ministra, el que vam fer és parlar dels diversos... *(Pausa.)* Perdoneu un momentet, que me n'acabo d'anar de pàgina. Vam demanar la disponibilitat lingüística i l'ús de la llengua catalana en tots els sectors de l'administració perifèrica de l'Estat. Això ho estem treballant amb la Secretaria de Política Lingüística i hem avançat més enllà per tal de..., tenim un conveni... Hem intentat tenir un conveni amb l'Administració Pública de l'Estat per tal que es puguin fer aquests cursos de català a l'Administració de l'Estat i està en vies de so-

lucionar-se i que es puguin fer, perquè el que no hi ha és coneixement per part dels funcionaris de l'Estat de la nostra llengua. És una de les coses diverses que vam fer.

Evidentment, el que vam demanar en aquella carta, el que vam demanar aquell dia també és que es pogués fer ús del català al Parlament Europeu. Aquesta carta va sortir i va arribar. Sabem que hi va haver uns canvis a la Mesa i estem esperant, és veritat que estem esperant una resposta i ens agradaria moltíssim que aquest semestre, que hi ha aquesta presidència europea, aquesta resposta fos absolutament positiva. I això és el que esperem.

Per tant, estem treballant, i no és que no hi hagi res per escrit, és que tot s'ha anat passant a altres organismes per tal de que ho estiguin gestionant, tots els acords, i en breu els hi arribarà la segona part de la pregunta que ens van fer, perquè es veu que ho havíem de contestar des de dos departaments. Aquest només era el tema.

Amb relació a les cent mesures, tenim la nova actualització de 20 de juny, que ja en tenim seixanta-tres avançades, dotze finalitzades, no en tenim cap de no iniciada –per tant, en això ja estem millor que el que estàvem–, cinc tasques preliminars i vint iniciades.

I el que els volia dir només és que crec que estem fent tots els esforços per protegir i difondre la nostra llengua. Si tenim el seu suport i acompanyament, estic convençuda encara ho farem millor. I si ho fem conjuntament i fem de tractors totes, tots conjuntament, amb aquest front comú, que jo em comprometo a fer amb vostès, ho farem de manera perfecta i ens en sortirem molt millor.

Gràcies.

La presidenta

Passem ara al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les delegacions de la Generalitat a l'exterior, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre les delegacions de la Generalitat a l'exterior 300-00362/13

I té la paraula, per a l'exposició de la interpellació, el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Consellera, diputades, diputats, aquesta interpellació d'avui la fem amb el convenciment que ens estimem l'acció exterior de Catalunya i específicament la del Govern. Per tant, nosaltres farem una fotografia, que no és una fotografia que ens agradi, però que veurà que acabem estenent la mà, perquè l'objectiu, ja ho diem, és no fer-nos retrets, sinó aconseguir que ho fem entre tots plegats millor.

Perquè, consellera, ens té una mica despistats; preocupats, diria. I després de l'anunci d'ahir, diria que més preocupats que despistats. Vostè sap que l'acció exterior ha estat perseguida i continua judicialitzada per l'Estat espanyol, sigui pel Partit Popular o sigui pel Partit Socialistes.

Per cert, obrim parèntesi. Gallardo, estem amb tu, estem amb tu cada dia. No pot ser que en un país la gent vagi a la presó per protestar en una manifestació.

Doncs li deia que una acció exterior que ha estat perseguida..., però que també quan ha fet la feina de forma silent i tossuda ha aconseguit grans resultats. Aquí hi ha el diputat Josep Rius, i recordarà que l'abril del 17 aquesta feina silent va permetre que el president Puigdemont es trobés amb el president Jimmy Carter als Estats Units. O recordareu també l'entrevista del president Torra amb el president d'Eslovènia, el desembre del 18. I això va ser possible per molts factors, però el principal és per la determinació política. Som independentistes, no som autonomistes; treballem

per fer efectiu el mandat de l'U d'Octubre, i hem vingut a obeir i anticipar la Catalunya Estat.

Ja ho sap, que se'ns van encendre llums d'alerta amb el viatge per l'Amèrica del Sud. Se'n recorda que vam parlar que la gira del president Aragonès havia estat desastrosa. Van anunciar una reunió amb el president de Colòmbia que no es va produir; quan anaven cap al palau presidencial, mitja cua. Van anunciar una reunió amb la vicepresidenta de l'Uruguai que no es va produir.

Però el pitjor va ser el punt d'inflexió d'acceptar la tutela diplomàtica espanyola. Fins ara, el *ministerio* ens havia perseguit, ens havia espiat, ens havia boicotejat i vostès els van convidar. I això sí que no, consellera. Fins i tot, consellera, es va permetre dir que la seva feina era millorar la imatge de la societat catalana a l'exterior. I això no li ho podem comprar, consellera. Perquè si alguna cosa se sap a l'exterior és la determinació cívica, pacífica i democràtica de la societat catalana, no només del Govern sinó ja anticipada des de fa molt temps per la societat civil organitzada. Per tant, en aquest sentit, no cal millorar res, consellera, lo que hem de fer és no espatllar res.

A Junts per Catalunya sabem bé de què parlem quan parlem d'acció exterior, i la tenim molt clara. De fet, el president Puigdemont probablement és per ell mateix la principal ambaixada a l'exterior de Catalunya, per com defensa l'U d'Octubre, sí, però sobretot per com defensa una certa idea de drets humans, de drets civils, de drets polítics, que en aquesta Europa desorientada li són molt necessaris. I sobretot també perquè no ha canviat el seu discurs ni el seu objectiu, perquè no es rendeix.

I per això, consellera, després del que va passar en aquella gira, li vam estendre la mà i no en va fer cas. I per això ens preocupa una mica que la conselleria a vegades s'assembli més a aquella gallina decapitada del conte de l'Albert Sánchez Piñol, que pot viure un temps, però que, de fet, no va enlloc.

I aquest nou rumb de la conselleria el trobem des del moment en què va incorporar-vos-hi. Va aturar el pla previst d'expansió i va dir que es dedicaria a consolidar la xarxa existent. La veritat és que ens vam quedar perplexes, però ho vam entendre perquè vam saber que el president Aragonès, per garantir el vistiplau del PSOE als pressupostos, va acceptar una de les línies vermelles del PSC, que és que no s'obris sin noves delegacions a l'exterior. Un motiu més, per cert, pel qual nosaltres no vam votar aquells pressupostos, però sempre amb aquella responsabilitat que ens va fer incloure esmenes com aquella partida específica de 4 milions, precisament per continuar el desplegament i l'obertura de delegacions a l'exterior seguint el pla previst per la consellera Alsina. Que la suposada Generalitat republicana adoptés aquest nou plantejament del PSC imposat pel PSOE va ser sorprenent, i per part nostra, consellera, també li haig de dir que va ser decebedor. Una cosa és, com vostè sap molt bé i malauradament va patir en pròpia pell, que l'Estat espanyol, amb una onada repressiva com la del 155, dinamiti l'acció exterior de Catalunya i l'altra, ben diferent, és que sigui el propi Govern que renunciï a continuar ampliant la xarxa de delegacions a l'exterior.

Però quan els parlem de gallina decapitada és que va ser precisament en aquell marc de submissió espanyola, i havent dit que no farien més ampliacions, i amb la seva minoria una mica escarransida aquí al Parlament, i sense negociar-ho amb ningú, que van anunciar una nova delegació per cobrir la regió sud-americana sota el nom d'Estats Andins, que, miri, pot resultar estratègic, però el cas és: formava part d'alguna estratègia o, efectivament, continua el ball de la gallina decapitada? Ara ja sabem que sí, cap estratègia. De fet, fonts del propi departament ens van explicar que, com que d'aquell viatge no hi havia cap titular, doncs a última hora va sortir aquest a correuita.

Perquè aquesta se la treuen de sota el braç i, en canvi, aparquen la delegació d'Israel. I miri, consellera, si hi ha un exemple de política petita del seu Govern és l'aturada de la delegació d'Israel. Només obrim als països amb governs que ens caiguin

bé? Aquells que siguin l'arcàdia de defensa dels drets humans? Perquè si és així, corri a tancar la delegació de Madrid, que és el nostre principal estat repressor.

I jo entenc que el senyor Pedret, que no sé si avui ens acompanya –sí?– està molt content de que vostè hagi aturat la delegació a Israel, però no l'escollarà mai demanant que tanqui l'ambaixada espanyola a Israel, no l'hi sentirà mai, perquè ell vol que el seu país, el seu Estat, tal com l'entén, sigui arreu. I això és el que hem de voler nosaltres per Catalunya, que sigui arreu.

Per tant, en qüestió de pocs mesos han canviat el seu plantejament fins a quatre cops. Primer, a l'inici de legislatura, amb la conselleria en mans de Junts, van assumir disposar d'una xarxa de delegacions robusta i àmplia arreu del món. Quan s'hi posa al capdavant, renuncien a aquesta ampliació i accepten les exigències del PSC. I quan semblava que aquest era el seu full de ruta, ara hem vist com l'acord del PSC ja no té validesa perquè disposa de pressupostos i planteja noves ampliacions, sense criteris, sense coherència i, el que és més greu, sense determinació política, sense pensar que han d'anticipar la Catalunya independent.

I això no ho dic jo, o no ho diu Junts, ho diuen vostès. Perquè ahir, no s'ho perdí, presenten –tatxam!– un nou programa de coordinació de les delegacions –un nou programa de coordinació de les delegacions. I què han fet fins ara? Amb quin criteri han estat obrint, tancant, bloquejant o inventant? Amb cap. Ara hem descobert que no hi havia criteri. Espanya ja no de reprimir l'acció exterior del Govern d'Esquerra, perquè és dòcil i submissa, fins al punt que l'acompanya com qui acompanya un fill petit.

La pregunta és: consellera, hi ha algú que intenti acompanyar la gallina decapitada en algun sentit concret?

La setmana passada, des de Roma, vostè mateixa va anunciar el reforç i l'ampliació de la xarxa de delegacions a l'exterior, designant, per fi, representacions que ja havia planificat l'equip de Junts a Irlanda i al Quebec, així com quatre noves delegacions, entre elles les d'Àsia i l'Àfrica, que també estaven planificades.

Els canvis, consellera, els va fer en el marc d'aquest nou programa de coordinació de les delegacions? Va planificar, anticipant-se a la planificació? A quina de les quatre planificacions obeïa al seu anunci de fa una setmana o de fa vint-i-quatre hores?

No hi veiem ni ordre, ni concert, ni estratègia, perquè en aquest laberint que ens costa d'entendre, havent anunciat noves delegacions i canvis, ja va apuntar que el seu departament estava treballant en un nou pla específic per als propers tres anys per definir una estratègia de desplegament de la xarxa de delegacions, i hi afegixen que continuarà creixent. És que no és així, consellera, és que es fa al revés: es planifica, s'acorda –si no li sap greu, ve al Parlament i ho acordem– i finalment s'executa.

I ara vostè, que planifica tard i malament, diu que en els propers tres anys faran un pla. Em sembla una mica una pel·lícula dels Monty Python. Estem ja que no acabem de saber, el Front Popular de Judea, exactament on som. I no entenem res. I volem que ens ho expliqui, consellera.

I aquí continua el desori. Vostè va afirmar que abans d'obrir noves delegacions calia consolidar les existents. Tot just fa molt pocs mesos va nomenar les delegades d'Andorra i al Japó. I ja estan consolidades aquestes delegacions per fer anuncis de noves delegacions? El delegat de Corea del Sud ja té la seva infraestructura consolidada? No, oi? Miri, fonts del departament ens diuen que no, però ara ho explicarà i estarem molt contents que ens ho expliqui.

Ens preocupa que aquest gir de timó estigui deixant de banda altres delegacions que tot just estan començant a funcionar i just en el moment que més suport necessiten per part del Govern per implantar-se i arrelar en el país de destinació. De fet, a la seva mateixa nota de premsa reconeixen que Japó, Àfrica, Sud-àfrica i Brasil estan parcialment operatives. Què vol dir «parcialment operatives», consellera? Funcionen o no funcionen?

Explicui'ns-ho una mica, no ho acabem de tenir del tot clar; li cedeixo la paraula, i després continuem amb aquest mateix esperit que he dit al principi de «posem-nos d'acord» i «fem-ho bé».

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per respondre, té la paraula la consellera, la senyora Meritxell Serret i Aleu.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea (Meritxell Serret i Aleu)

Bona tarda, presidenta. Diputades, diputats..., diputat Dalmases, sembla que qui va una mica sense cap són vostès, però tranquils, que els ficarem una mica de llum en aquesta foscor en la que viuen respecte a l'acció exterior del Govern de la Generalitat, perquè ho hem dit molts cops, ho he dit jo, ho ha dit el president, i jo crec que l'acció del Govern i amb els diferents contactes, fins i tot, a nivell de ministres de diferents membres del Govern, vol dir que per nosaltres l'acció exterior és irrenunciable.

I no només és irrenunciable, sinó que en els dos darrers anys Catalunya hem tornat amb tota la força a l'escena internacional. I aquests resultats, evidentment, són fruit de la bona feina i d'una bona feina que es fa des de tot l'equip del Departament d'Acció Exterior, i també del Govern, i també de les pròpies delegacions. És un àmbit, i vostè ho ha dit, que exigeix discreció, que exigeix molta feina interna. I, com dic, tenim molts bons professionals al departament. I el que..., com l'hi diria?, sorprèn –faré servir aquesta paraula, «sorpren»– és que aquells qui pretenen també reclamar-la amb força, amb més força que ningú, com vostès, no?, els independentistes també de Junts per Catalunya, utilitzeu les mateixes tàctiques que els qui la voldrien eliminar, els que han intentat eliminar i deixar sense acció exterior aquest Govern, aquesta institució, començant també per les delegacions. Que vostès utilitzin de manera reiterada les delegacions del Govern a l'exterior pel pim-pam-pum polític és una molt mala notícia pel país i per les nostres ambicions col·lectives. I en un moment com el que estem vivint, més que mai. Per tant, els demanaria un cop més que desisteixin d'aquesta fórmula, d'aquesta mala estratègia.

Com deia, els resultats són fruits de la bona feina i a ningú se li escapa que aquesta presència i la bona feina que s'està fent situen l'acció exterior i les delegacions en el punt de mira d'aquells que voldrien un 155 indefinit a Catalunya i que aquests dies, des dels espais institucionals que han assolit a les Illes i al País Valencià, han actuat sense escrúpols contra qualsevol representació de la llengua i la cultura, com ens recordava abans la consellera Garriga, però també, val a dir-ho, contra la seva acció exterior. Per tant, hi insisteixo, la seva estratègia avui aquí convé menys que mai.

Davant d'aquests atacs, nosaltres, des del Govern, des d'aquesta conselleria, aquesta consellera al capdavant i amb el cap molt clar, continuarem i ens mantindrem fermes. I aquí esperem trobar i ens agradaria trobar la complicitat del seu grup, i de la resta de grups, evidentment, d'aquesta cambra que s'autodefineixen com a demòcrates, perquè l'acció exterior del Govern està blindada per l'Estatut i és un dels grans consensos del país. I està blindada també per tota aquesta normativa amb lleis i decrets que desenvolupen aquesta competència legalment reconeguda, mil vegades també reiterada pel Tribunal Constitucional, de fer una acció exterior i de disposar d'oficines a l'exterior. Per això, per molt que molesti a alguns, aquesta competència, aquest gran consens és el que ens ha permès obrir, i ho tornarem a fer, reobrirem i ampliarem sempre que faci falta la xarxa. I s'equivoca qui pensa que hi renunciarem.

Per això, i malgrat que vostès no hi van estar d'acord, vam poder aprovar el pressupost més alt que s'ha dedicat fins avui a l'acció exterior: hem superat per primer cop els 100 milions d'euros, arribant als 105. I seguirem treballant per reforçar-la

i consolidar-la en tots els àmbits, també en els pressupostos de cara al 2024. Per tant, els convido a repensar la seva posició respecte als anteriors pressupostos del 2023.

El Govern de la Generalitat actualment comptem amb vint-i-una delegacions, i amb aquestes delegacions donem cobertura a setanta-dos països. Val a dir que no hi ha cap altre territori de les característiques de Catalunya que disposi d'una xarxa de representació així de comparable. També val a dir, i aquí vull recordar, sobretot, que aquesta acció exterior es va impulsar amb molta força gràcies al conseller Romeva quan va crear el propi departament, però que..., no?, i amb l'embat contra aquesta acció exterior que va suposar l'aplicació de l'article 155, i que va suposar el tancament de les delegacions..., malgrat aquest embat, hem aconseguit, sobretot en els darrers cinc anys, doblar la nostra presència al món. I el nombre de delegacions, per tant, s'ha reforçat molt a Europa, sobretot ara, no?, i amb els canvis que hem fet aquestes últimes setmanes cobrim la totalitat dels estats membres de la Unió Europea. A Amèrica, gràcies a aquesta nova delegació que estem impulsant i que hem creat dels estats endins, cobrirem gairebé el cent per cent del continent. També hem posat per primer cop en marxa la representació institucional a l'Àfrica i a Àsia, i que, com desgranaré, volem reforçar encara.

Ho hem dit des del primer moment: el primer que volíem fer era consolidar-ho. Quan vam arribar hi havia una fase d'expansió, de crear, d'aprovar decrets, però calia donar solidesa i consistència a aquells decrets, perquè un paper ho aguanta tot, però el que cal és realitat. Per tant, ens hem dedicat a enfortir i consolidar la xarxa, i això vol dir dotar-la de recursos –pressupostos– i d'eines, perquè el que volem és no només ser presents a tot arreu, sinó ser útils i que siguin unes delegacions útils a la ciutadania del país i que ens ajudin a traslladar una certa imatge de Catalunya, que vol dir que siguem capaços de ser reconeguts com un actor fiable. I això vol dir professionalització, i això vol dir rigor i serietat. Ens guiem, per tant –ho hem dit sempre–, pels principis d'utilitat, credibilitat, confiança i reputació. Per tant, aquesta setmana, com vostè diu, hem aprovat un programa temporal per millorar la governança de les delegacions a l'exterior, perquè no són tres, no són quatre: són vint-i-una delegacions. Per tant, el que fem és reforçar la nostra estructura com a govern, com a institució, per gestionar i millorar la direcció i la coordinació d'aquestes delegacions, per ser més útils, per ser millors i per generar més credibilitat en la nostra acció exterior.

I, en paral·lel, hem impulsat també i estem treballant en aquesta estratègia per als propers tres anys del desplegament de la xarxa de delegacions. Hi insisteixo, amb rigor, amb criteris, no a partir de decisions d'un gabinet arbitràries o circumstancials, sinó amb rigor, criteris, a partir del coneixement i l'expertesa dels treballadors del Departament d'Acció Exterior, però del conjunt del Govern, perquè aquest és un treball interdepartamental, perquè nosaltres fem acció exterior de govern, de la Generalitat. Per tant, en aquesta estratègia, el que fem és identificar aquelles ubicacions prioritàries en base a criteris com la presència estratègica, la intensitat dels vincles institucionals, econòmics, demogràfics, culturals, els interessos sectorials o la pròpia disponibilitat pressupostària. I aquesta estratègia obeeix –i aquí hi insisteixo– a criteris i a un treball rigorós, no a situacions conjunturals ni a criteris particulars o partidistes.

Així doncs, tenim una estratègia que té tres principals objectius. Primer, consolidar, fer efectiva, com dèiem, l'obertura i posada en funcionament de totes les delegacions ja creades. Hi ha aquí les que, com deia vostè, no estan plenament operatives. Per què? Perquè, sí, es va aprovar un decret, però fa falta, com hem dit molts cops, nomenar delegat/delegada i després posar en funcionament la delegació amb els espais, amb els equips i tot plegat. I, per tant, ara estem consolidant les delegacions del Senegal, del Japó, de l'Àfrica meridional, de Corea del Sud, d'Andorra, del Brasil i també dels estats andins, l'última que hem creat i que en els propers mesos estarà ja en funcionament.

Ens dediquem també amb aquesta estratègia a reforçar l'estructura de les que ja funcionen, de les que són més estratègiques, i aquí, especialment, en els països de la Unió Europea; reforçant, com dic, equips, eines i recursos, i sobretot, també, amb aquesta formació contínua al personal.

I tercer, ampliar la xarxa. I per ampliar la xarxa ho fem amb diferents vies. D'una banda, els nous instruments, oficines i enviats. I aquí, en les properes setmanes, serà una realitat l'enviat a Irlanda, i en el futur, no?, una nova delegació. També el delegat al Quebec. L'ampliació d'àmbits d'actuació i cobertura, com hem fet en el sud-est d'Europa incorporant Grècia. Ara ja tenim tots els països de la Unió Europea sota la cobertura de delegacions –fins ara no ho teníem. I també el nord d'Àfrica, perquè volem que tot el nord d'Àfrica, tota la vessant mediterrània estigui coberta.

I el tercer és ampliant la pròpia xarxa amb noves delegacions. I ho fem, hi insisteixo, sota uns criteris i sota una expertesa per identificar espais geogràfics que no estiguin coberts. I aquí prioritzarem l'àrea de l'Àsia meridional, sud-est asiàtic i Àfrica oriental.

A tall de conclusió, nosaltres consolidem i reforcem les delegacions existents; despleguem allò que fins ara era només..., no? Per desgràcia, la senyora Alsina va haver..., no?, va decidir deixar el Govern. Per tant, només havia fet papers. Nosaltres fem realitat allò que estava previst, sota criteris, amb rigor, generant credibilitat. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) No hi renunciarem mai. I el que sí que li diem és que seguirem fent més i millor acció exterior, reforçant els grans consensos de la societat...

La presidenta

Gràcies, consellera.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea

...i d'aquesta cambra, i en això sempre hi seran convidats a contribuir.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Consellera, li he dit en començar: s'erra quan es pensa que nosaltres som l'enemic o que una defensa..., l'atac és la millor defensa que pot tenir. No, no; no li estem dient això. Nosaltres, precisament, els hi estenem la mà... Perquè ara s'ha referit vostè a la sortida del Govern. Vol que li resumeixi la sortida del Govern, més enllà de que no compleixen els seus pactes? És per falta de determinació política –és per falta de determinació política. I aquesta interpellació el que els hi ve a dir és que l'acció exterior –que té un sentit, perquè hem patit una repressió horrorosa– necessita aquesta determinació política que s'ha perdut –que s'ha perdut. I vostès jo em penso que estaria bé que rectificuessin, que entenguessin el fracàs d'haver confiat i d'haver pactat amb el Partit Socialista, perquè ha estat un fracàs. I no els hi diu Junts; els hi diuen els seus electors, que ha estat un fracàs.

I, clar, veig que no han canviat de xip encara, perquè ens venen aquí i ens expliquen que, clar, lo que ha passat al País Valencià... No, no, el que ha passat a Catalunya, i això ho ha fet el Govern de PSOE i de comuns, eh? Pegasus ho ha fet el Govern del PSOE i de comuns; no ho ha fet cap onada que hagi vingut de nou. La persecució de l'acció exterior no ha vingut d'un nou govern d'extrema dreta; ha vingut del govern amic, se suposa. I nosaltres el que fem avui, precisament, és posar un mirall i dir: tenim una situació, revertim-la; trobem-nos per revertir-la –trobem-nos per revertir-la. Hem tret el pit de l'acció exterior d'aquest Govern i del pressupost: és el departament amb el pressupost menor del seu govern. (*Veus de fons.*) Anem per feina, intentem a veure si ens posem una mica d'acord; anem per feina, però quedí's amb la determinació política. Sense determinació política... Per fer el mateix que

faci qualsevol altra regió espanyola no cal tenir delegacions –no cal tenir delegacions. Anem per feina.

Com hem comentat abans, s'ha anunciat l'obertura de noves delegacions, des de la delegació de Colòmbia fins a l'anunci que es va fer des de Roma d'aquestes delegacions de l'Àsia meridional, del sud-est asiàtic i de l'Àfrica oriental, un anunci que ha anat acompanyat de l'ampliació de la presència institucional a Grècia, Líbia i Egipte. Si bé alguna d'aquestes accions segueix el camí marcat per l'estratègia «Més Catalunya», ens queixem que sembla que siguin decisions sense una estratègia concreta, que és el que li demanava, que no me l'ha sabut explicar.

I, miri, consellera, abans m'he deixat de dir-li que els enviats especials que ha anunciat a Irlanda i al Quebec no estaven dins d'aquesta planificació, ja que el que es preveia eren oficines. Per tant, per què es canvia al departament de cop el plantejament de l'estructura de xarxa de delegacions quan s'ha afirmat que s'hi estaven seguint? En quina posició queden, doncs, aquestes oficines? Aquest seu nou programa de coordinació de delegacions, què hi diu sobre això? Ho dic perquè potser –i li torno a insistir– aquest pla, si l'acorda el Parlament..., vostè tindrà la força i tindrà l'aval de potser una majoria d'aquest Parlament. El que segur que no la té és tal com l'ha presentat ara, amb els seus trenta i pocs delegats.

Finalment, consellera, l'enviat especial que sí que estava previst, el d'Escòcia, es designarà o ja s'ha descartat? O hem d'esperar al nou pla que ens va anunciar ahir?

Aquests són només alguns dels exemples dels girs de timó que s'han produït en el que va d'any, i ens preocupa que hi hagi un punt d'arbitrarietat en tot això que fan. Per tant, delegacions com la de Colòmbia o que la delegació del sud-est europeu als Balcans passi a donar cobertura a Grècia sembla ser que no responen a cap planificació concreta; no ens ha sabut explicar... Cap d'aquestes decisions anunciades figura a l'estratègia «Més Catalunya al món». No té cap sentit, consellera, que, mentre donen per tancada l'estratègia 2022 i estan treballant en una de nova, en aquest període intermedi, vostès estiguin comproment noves delegacions sense que formin part d'una estratègia que ens diuen que estan encara definint i planificant. Cal determinar amb exactitud on posem el focus, on consolidem la presència, a on i quan fer aquestes ampliacions.

I l'hi insisteixo perquè vostè sap que tots els diputats d'Exteriors i tot el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya estan fermament compromès amb l'acció exterior de Catalunya. Quan nosaltres vam criticar –que sé que els hi va dordre molt– la gira sud-americana del president Aragonès és perquè ens va dordre profundament, perquè a vegades val més no fer que fer-ho malament i de la mà de la diplomàcia espanyola. I els demanàvem que això no es torni a repetir amb un govern republicà independentista, com expliquen vostès que són.

Per tant, més enllà del retret, més enllà del pim-pam-pum –vostè deu haver vist que ens hem repassat extensament la seva feina–, trobem-nos; trobem-nos, debatem, planifiquem i ens tindrà al seu costat. Per fer-ho com ho ha fet fins ara, segur que no.

Gràcies, consellera.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la senyora Meritxell Serret i Aleu.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea

Senyor Dalmases, la veritat és que fent retrets, insultant i menystenint no és la millor manera de fer mà estesa. Per tant, –per tant– l'hi he dit i ho tornarem a dir: l'acció exterior d'aquest Govern, amb la planificació i el desplegament de la xarxa de delegacions inclosa, es basa en principis d'utilitat, rigor i reputació. Vostè em parla de l'estratègia «Més Catalunya al món»: ja està assolida, estem fent passos més enllà. I, com l'hi he dit, ho estem fent amb tot el rigor i tot el treball dels equips del departament i del Govern; amb tot el rigor, amb tota la professionalitat i tota l'exper-

tesa. I estem no només obeint a preferències momentànies o circumstancials, sinó, hi insisteixo, en base a rigor, criteris concrets i amb aquesta voluntat de presència estratègica, intensitat de vincles institucionals, econòmics, demogràfics, culturals, interessos sectorials o disponibilitat pressupostària.

És una decisió política? Sí, òbviament, però no respon a decisions ni aleatòries ni aïllades, sinó que s'emmarca en una estratègia de govern compartida. I la nostra voluntat no és omplir el mapa de xinxetes de colors segons allò que més ens agradi, sinó traçar un camí, una estratègia que sigui útil a les necessitats i als interessos del nostre país i de les nostres contraparts. La planificació d'aquesta xarxa es fa amb criteris reals i amb rigor.

Vostè em demanava sobre les oficines. Jo li he dit que estem fent l'enviat a Irlanda, perquè l'enviat a Irlanda és el primer pas per fer una delegació. Una oficina..., per fer una oficina ja farem directament una delegació. Per tant, comencem posant unes bones bases amb l'enviat per després fer la delegació d'acord amb tots aquests criteris que he dit d'eficiència i de rigor. L'oficina del Quebec..., ai, perdó, l'enviat al Quebec, sí, serà un pas. Vostè em parla d'una oficina a Ottawa, però és que precisament una oficina a Ottawa no la farem, perquè l'oficina a Ottawa la manava el MAEC, el *ministerio*. I nosaltres sí que no ens sotmetrem al que ens mani el *ministerio*. Nosaltres farem l'enviat al Quebec.

A partir d'aquí, hi insisteixo, la nostra voluntat és seguir, no?, com hem fet en els últims anys, impulsant al màxim la presència de Catalunya a l'esfera internacional, perquè entenem que l'acció del Govern és un eix prioritari i irrenunciable, i més, hi insisteixo, en l'actual context polític. Hi ha qui ens voldria fer desaparèixer la veu a nivell internacional i nosaltres amb tota la determinació política, i com a consellera hi poso cada dia tota la determinació política, i ens dediquem en tots els viatges no només a defensar interessos, sinó també a explicar la realitat política de Catalunya a tot arreu i allà on més cal.

Hi som també amb aquesta acció exterior i hi hem treballat i hi treballarem. I crec que n'hem donat bon exemple, com, per exemple, amb el pla director de cooperació que hem aprovat, de que volem bastir grans consensos.

I com li he dit, en els propers pressupostos, també serà un moment de bastir un gran consens sobre com avancem en aquesta acció exterior. Els hi torno a dir, ens hi va la nostra veu al món, ens hi va reforçar la institució –la institució–, ens hi va reforçar i respectar les competències al màxim, desplegar-les al màxim, no renunciar a cap i aspirar a totes, sempre a totes. I, sobretot, ens hi va també la confiança, la confiança de la societat catalana, de les nostres contraparts i aquesta credibilitat i reputació. Sí, perquè hi ha qui la vol malmetre cada dia, la reputació de Catalunya, senyor Dalmases, i això no m'ho pot negar. I la nostra responsabilitat és treballar amb tot el rigor, tota la discreció i tota la professionalitat per millorar aquesta reputació al món.

Per tant, hi insisteixo, seguirem fent més i millor acció exterior. Seguirem desplegant aquesta estratègia d'acció exterior que estem impulsant ara mateix des del Govern. I aquí el que li demano, senyor Dalmases, és on es situaran vostès –on es situaran vostès–, si al costat dels qui defensem aquest gran consens de país o jugaran a fer la politiqueta, aquest pim-pam-pum, com portem des que vam començar i des que soc consellera, amb aquest pim-pam-pum continu, de la mateixa manera que fan els del 155 permanent. Vostès decideixen; jo ho tinc claríssim.

La presidenta

Gràcies.

Interpellació al Govern sobre la nova estratègia dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra les violències sexuals

300-00364/13

Passem ara el setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la nova estratègia dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra les violències sexuals, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I té la paraula, per a la seva exposició, la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputats, diputades, una de cada tres dones, segons un estudi encarregat pel Parlament Europeu, ha estat víctima d'una agressió sexual o física. Amb dades extreïdes del mateix estudi, 9 milions d'europes han estat víctimes d'una violació. La magnitud de les dades ens hauria de fer caure la cara de vergonya com a societat, però especialment als homes. No a tots, evidentment. Però no podem perdre de vista que de les 556 agressions sexuals que es van atendre a l'Hospital Clínic de Barcelona l'any 2022, el noranta per cent de les víctimes van ser dones i el cent per cent dels agressors van ser homes –el cent per cent.

I és que per més que algunes formacions s'entestin en individualitzar les violències sexuals o les violències masclistes, és evident que a darrere s'hi amaguen qüestions estructurals que cal abordar des de les polítiques públiques. Perquè, si no ho fem, si no entrem en aquestes violències, si no entenem que aquestes violències són estructurals, serà impossible poder-les combatre amb l'eficiència i amb l'eficàcia que són necessàries. I molt ens temem que precisament això és el que volen impedir algunes formacions. I si realment volem atacar aquestes violències, també és imprescindible que siguem capaços de trencar alguns estereotips que moltes vegades ens impedeixen ser realment conscients de què s'amaga darrere d'aquest tipus de violències.

M'explico. Si jo ara mateix els demanés que s'imaginessin l'escenari d'una violació, no?, que s'imaginessin qui en són els protagonistes, la majoria segurament em descriurien l'escena d'una dona, segurament jove, que torna sola a casa de nit i que, de cop i volta, enmig de la foscor, apareix una mena d'home monstre, un desconegut que la viola. Però resulta que aquests tipus d'agressions sexuals, doncs, són les mínimes, són el percentatge més baix. Entre un seixanta-cinc i un vuitanta per cent de les agressions sexuals les exerceix una persona de l'entorn de la víctima: la parella, l'exparella, un amic, un tiet, algú que es coneix a través d'alguna aplicació. I el fet que no siguin aquests monstres que ens hem imaginat, sinó que siguin homes, persones de l'entorn més conegut, doncs, dificulta molt les coses, perquè es poden arribar a imaginar els llaços, els vincles, les relacions personals que hi ha al darrere.

En paral·lel a aquesta realitat, que segurament se'ns explica poc i que s'explica malament i sobre la qual, com deia, s'han construït tants falsos mites, el sistema patriarcal també fomenta aquesta idea del terror sexual, un clima de por i de dominació en el que vivim sotmeses moltes dones. I ho torno a exemplificar perquè crec que és necessari. Moltes de les dones que avui són aquí, les de la meua generació, vam créixer amb el crim d'Alcàsser al cap. Matí, tarda, nit, les primeres televisions privades de l'Estat ens bombardejaven amb aquest crim i segurament això ens ha condicionat la joventut i a hores d'ara fa que moltes vegades encara sentim por quan tornem soles a casa. Per tant, quan parlem d'aquesta idea del terror sexual, estem parlant d'una idea que ens influeix i ens impacta directament en les nostres vides.

I un cas més recent, de l'estiu passat, tots tenim presents les punxades que es van donar en moltes discoteques i que buscaven també aquesta idea, doncs, de fer que les dones..., bé, com a mínim ens ho pensem dues vegades, que sortim sempre pendents de com ens poden atacar. Després va resultar que aquestes punxades que havien ocupat tants i tants titulars, doncs, no eren realment el que ens pensàvem.

I si ara també els demano que pensin, si tenen fills o filles joves, quantes vegades a les filles, perquè majoritàriament els ho diem a les filles, quan tornen soles a casa, els demanem que vagin amb compte, que vigilin, «que no et posin res al got» o «no tornis sola a casa de nit», no? I això passa –això passa. I, evidentment, són comentaris fets amb bona voluntat, amb tota la bona voluntat del món, però que segurament posen el focus on no l'han de posar. I això també és important a l'hora d'abordar les violències sexuals.

Quan a Esquerra Republicana apuntem que hi ha quatre transformacions de país imprescindibles, una d'aquestes quatre transformacions és la transformació feminista, i la transformació feminista també parla d'un nou abordatge de les violències sexuals, un nou abordatge que hem d'afrontar des de tots els espais de govern. Ara fa uns dies vàiem com la conselleria d'Igualtat i també la conselleria de Cultura presentaven un protocol d'actuació en formació en els espais d'oci per a 1.700 professionals des de la lògica de la prevenció, però també donaven a conèixer i coneixíem, i d'això avui en volem parlar, aquest nou abordatge de les violències sexuals per part dels Mossos d'Esquadra. Un nou abordatge que és fruit d'una feina, que és fruit de tres anys de reflexió, d'estudi i d'anàlisi que creiem que és imprescindible també per poder donar resposta de manera eficaç a aquestes violències.

En aquest sentit, i sense ànim d'afavorir tampoc en la idea del terror sexual, però posant les dades sobre la taula, perquè sense dades és molt difícil d'entendre de què estem parlant, la magnitud del fenomen que abordem ens dona dades com ara que durant els darrers deu anys la violència sexual que es denuncia a Catalunya ha augmentat un 65,5 per cent, s'han denunciat 36.929 casos, s'han atès 26.073 víctimes i s'han detingut 10.013 persones. Aquestes dades fan palesa la necessitat d'abordar aquesta qüestió com un fenomen estructural. I com els deia ara fa uns dies, en l'àmbit de la seguretat hem conegut aquesta nova estratègia d'abordatge de les violències sexuals amb un canvi de mirada, on es fusiona, doncs, l'acompanyament que fins ara ja es feia des de Mossos d'Esquadra de la víctima, amb una mirada que posa al centre també l'agressor i el control de l'agressor per part dels cossos operatius dels Mossos.

Es tracta, doncs, conseller, no?, d'un gir, d'un canvi d'enfocament, d'una nova mirada i que té una part fonamental, que és la necessitat de que aquest abordatge de les violències sexuals sigui transversal, amb professionals formats, amb professionals que atenguin durant tota la cadena les víctimes, les supervivents en aquest cas, i que posin el focus també en l'agressor.

D'aquesta nova estratègia hem conegut que amb les eines i els mecanismes de què disposa la policia i també amb la intel·ligència policial, es podran generar perfils d'autors de delictes sexuals que permetin dissenyar també aquests nous models de seguretat respecte a les violències sexuals, coses que permetran, doncs, aquest nou abordatge i que després ens agradaria que ens detallés amb més precisió. Ser molt conscients de la tipologia i dels àmbits en què es donen les violències sexuals, detectar-les i detectar també el perfil dels autors d'aquests delictes és crucial, permet també determinar quin és el grau de perillositat, el control i el seguiment dels agressors sexuals permet també que les víctimes i les supervivents puguin estar tranquil·les en el possible cas que estiguem parlant d'agressors potencialment reincidents i amb requeriment previ de la Fiscalia, no?, i en definitiva, el que volem i el que ens preocupa, doncs, és que la víctima pugui refer la seva vida sense estar pendent i sense estar patint per aquest agressor, per tant, també posar el focus en aquest punt.

Un altre dels elements que també destaquem i que també ens agradaria que ens detallés d'aquest nou abordatge és reunir les característiques d'aquells agressors que poden ser considerats agressors en sèrie o bé agressors amb ordres europees de detenció o amb mesures cautelars. Entenem que també és un pas endavant i celebrem que tot això ho aplegui una unitat específica de nova creació del Cos de Mossos d'Esquadra, aquesta Àrea Central de Violències Sexuals, una altra de les prioritats estratègiques del cos. Quan diem que feminitzem, o que des del Govern es feminit-

za el Cos de Mossos d'Esquadra, també segurament s'introdueix una mirada que fa possible que passin aquestes coses i que també hi hagi aquest canvi en l'abordatge de les violències sexuals.

En definitiva, des d'Esquerra Republicana tenim clar que volem anar segures pels carrers, que volem que les dones anem segures pels carrers, que volem viure, en definitiva, en llibertat. I és que és imprescindible que tot el Govern..., de fet, seria imprescindible que tota la societat, però el que ho ha d'acompanyar segur és el Govern i les polítiques públiques, doncs..., que fem possible que aquestes violències sexuals es redueixin a la mínima expressió.

Conseller, en aquest sentit, ens agradaria que ens poguéssiu explicar amb més detall aquest canvi d'abordatge, aquest nou enfocament de les violències sexuals, i ens poguéssiu donar molts més detalls d'aquesta qüestió que ens preocupa i que ens ocupa.

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

El conseller d'Interior

Presidenta, diputades i diputats... Diputada, efectivament, una de les quatre transformacions que impulsa el Govern és la feminista, i en l'àmbit dels cossos de seguretat i emergències hem endegat moltes iniciatives en aquest sentit, però n'hi ha una que és fonamental, que és lluitar contra una xacra espantosa, fastigosa, que pateix la nostra societat, que són la violència, les violències masclistes, la violència, les violències sexuals. Sempre m'agrada dir que les dones i els homes hem de ser valents, però no per anar a fer esport pel carrer. Les dones no han de ser valentes per anar a fer una copa, o per anar al treball, o per tornar de la feina a determinades hores del dia. Tenen el dret a viure segures sense aquest tipus de risc, i la valentia per a altres aventures que són també molt necessàries a la nostra societat.

És veritat, han augmentat molt les dades. També és veritat que això significa que l'esforç que fem tots plegats des de molts àmbits, la pròpia societat, fa que cada vegada la llista negra de no denúncies que es produeixen, de fets que es produeixen i no es denuncien al nostre país i al conjunt d'Europa vagi disminuint. I aquest també és un dels reptes que tenim, però sí que hi ha un increment i s'hi han de posar mesures.

És per això que abordem aquesta estratègia que ve a complementar la feina que s'ha fet fins ara. Es manté aquesta idea de «al centre la víctima», i «al centre la víctima» no només és una paraula, sinó que és entendre que la víctima ha de poder fer tot aquest camí des de que pateix l'agressió fins que existeix la denúncia d'una forma acompanyada, compresa, entesa, que senti que la societat, que representen els cossos de seguretat en aquell moment, entenen, es posen al seu costat i faciliten tot aquest procés dur que ha de patir. I això ha suposat incorporar ciència, diguem-ne, en el treball de les GAP, dels grups d'atenció a la víctima, del que s'ha estat fent durant tot aquest temps. Perquè sí, perquè no és el mateix un arraconament d'una noia en una discoteca en un moment determinat que aquest arraconament el pateixis als catorze anys. I no és el mateix que aquest arraconament te'l faci un desconegut en un lloc de concurrència pública que te'l faci el teu pare. I això és una intel·ligència, és un aprenentatge de què s'han estat imbuïnt tots els grups d'atenció a la víctima per atendre millor i per estar més al costat de la víctima en tot aquest dur camí.

I ara cal aquest canvi, aquest canvi d'estratègia també, aquest incrementar la presió, no? La campanya que estem tirant endavant és molt gràfica: protegim la víctima, perseguim l'agressor. La por canvia de banda. I aquest és l'objectiu: tenir la percepció que la societat està al costat de la víctima, i alhora que la impunitat no és tolerada, i que, per tant, es persegueix l'agressor amb determinació. I això significa posar en marxa una nova àrea de violències sexuals de la Policia de Catalunya, de la Policia de

la Generalitat, per millorar el control als agressors, però també per crear intel·ligència en l'àmbit de com són els agressors, com operen els agressors, quines són les seves pràctiques, per resoldre millor els fets que es produeixen, però sobretot també per ser capaços de prevenir i d'intervenir abans, per combatre el que deia: la impunitat.

I això vol dir posar-hi més mitjans, i en aquest sentit doblem el nombre d'agents especialitzats en aquesta matèria. Complementa tot això el treball que s'ha estat fent des de l'UCAS, que és la Unitat Contra les Agressions Sexuals, que va anunciar el comissari Sallent al març de 2020 i que després es va implantar i que ha fet una magnífica feina. Es manté el treball de les unitats d'atenció a la víctima dintre de cadascuna d'elles, i el que es fa és posar-hi més mitjans, més comandaments, més força en aquest treball i més fermesa, per tant, contra l'agressor.

Significa crear dues unitats dintre d'aquest àmbit, de l'àrea de lluita contra les violències sexuals. Crear dues UCAS, diguem-ne, dues unitats, en aquests moments n'hi havia només una. Especialitzar agents en cadascun dels perfils i generar perfils i tipologies d'agressors per poder prevenir millor i perseguir millor els agressors. Centralitzar tota la informació amb un doble objectiu, que és acumular tota aquesta informació per determinar aquests perfils i veure quines són les pautes de comportament i, per tant, com a policia, tota la seva organització actuar millor. I alhora també centralitzar tot el que és el seguiment dels agressors, que bé per la fiscalia o bé pel jutge o bé per la sentència tenen algun tipus de seguiment o de control que es fa des de les organitzacions. Es mantenen, per tant, també les unitats; de fet, es doblem les unitats d'atenció a la víctima. Però, hi insisteixo, s'intensifica aquest treball de seguiment dels agressors per una banda, de creació d'intel·ligència i d'especialització del conjunt de l'organització del Cos de Mossos d'Esquadra per conèixer més i millor quins són els comportaments d'aquests depredadors i d'aquests, també, entorns familiars que actuen o que operen des de la impunitat contra les seves víctimes.

Naturalment, també un treball de major coordinació amb totes les altres administracions i institucions que operen en l'àmbit de l'atenció a les víctimes i de la persecució d'aquests delictes. I en aquest sentit, doncs, s'ha parlat amb la fiscalia respecte d'aquesta nova d'aquesta nova àrea, també amb la DGAIA i amb els serveis penitenciaris; és a dir, una major coordinació amb totes les persones que tenen en aquest treball, en aquest entorn, doncs, feina, feina a fer.

Més jerarquia, més capacitat de centralització de la informació per crear intel·ligència. Protocol·litzar el sistema de funcionament i estendre'l a tota l'organització; és a dir, que aquest coneixement que s'adquireix i aquesta intel·ligència que s'adquireix circuli al conjunt de tota l'operativa. I això ja va amb relació al que hem estat fent des de l'any 20 en l'àmbit de l'UCAS, però també en el gabinet que s'ha fet de coordinació de lluita contra les violències masclistes, semblant al que es fa en la lluita contra el terrorisme, per coordinar tot el treball que es fa des del conjunt de l'organització al servei de la lluita contra aquesta xacra.

Aquest és l'objectiu. Per al Cos de Mossos d'Esquadra és una prioritat. I ho és, perquè és dels delictes que genera un impacte més sever, més dur, a la persona i a l'entorn, i a la societat. I, per tant, la societat ha de sentir que les víctimes són acompanyades, són protegides en aquest sentit, que es fa un treball de prevenció, que és una prioritat i que l'agressor no quedarà impune. En aquest sentit, més del vuitanta per cent dels casos d'agressions sexuals que es produeixen són resolts, però volem anar a més; volem anar a més percentatge, però sobretot volem anar a perseguir el fons de la qüestió i adquirir el suficient grau d'intel·ligència a la nostra organització, i traslladar-la al conjunt de tota l'operativa, per fer més i millor tasca de prevenció, que ens sembla que és molt i molt, molt i molt important.

En aquest sentit, jo vull acabar agraint molt la feina que ha fet l'UCAS durant tot aquest temps, i que seguirà fent, perquè és la mateixa organització, més dotada, més ampliada, més enfortida. També, al conjunt del Cos de Mossos d'Esquadra. I també la voluntat del conjunt de l'organització del cos de posar al centre de la seva actuació

aquesta prioritat. Perquè som conscients de la necessitat, que la societat l'hi reclama en aquest sentit, i de l'impacte que té a la nostra societat aquesta xacra, que és una xacra que és derivada... –i acabo amb lo que vostè començava–, que és derivada –doncs, sí– del patriarcat, d'una concepció de la societat que ve de lluny, que ve de sempre de fet, i que cal combatre. Perquè tots els drets que s'assoleixen –tots els drets que s'assoleixen–, s'assoleixen amb lluita, amb combat i amb determinació política, i aquesta és la que tenim al Govern: una determinació política per combatre el patriarcat, per combatre les seves conseqüències, i en l'àmbit del que a mi m'ocupa, de combatre una xacra, ho reitero, fastigosa, que són les violències sexuals, i que els agressors sàpiguen que al davant tindran la Policia de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre l'educació

300-00356/13

I ara passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'educació, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I té la paraula, per a la seva exposició, la diputada, la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Molt bona tarda. Fa gairebé un mes, vàrem celebrar aquí un ple monogràfic sobre educació, que havia estat una iniciativa del Grup de Junts per Catalunya, però que Esquerra va entomar com una oportunitat de demostrar que quan volen, poden governar i escoltar o fer veure que governen i escolten.

Quan volen, poden enviar un conseller, com González-Cambray, a la paperera de l'independentisme. Reconeixen que han fet molt mal fet de barallar-se amb sindicats i comunitat educativa; que els índexs de comprensió lectora i d'abandonament escolar de Catalunya justificarien un pla de xoc, o dos, o tres o quatre; que la formació professional necessita una bona i sincera repassadeta, i que els recursos de tota mena que la Generalitat destina a Educació queden molt per sota del que s'hi hauria de destinar si es donés al tema la importància que té.

Fins i tot la nova consellera del ram, la senyora Anna Simó, va acreditar una sensibilitat personal i política molt per damunt de la del seu predecessor –això tampoc era gaire difícil, eh?– en temes com l'assetjament escolar, la imperiosa necessitat d'activar d'una vegada protocols efectius contra el *bullying*.

La consellera Simó em va prometre que es reuniria amb els pares de la Kira López, i em consta que s'hi ha reunit, i que aquesta reunió va anar bé, molt millor que amb el conseller Cambray.

La consellera Simó té la meua paraula, que jo vull reiterar avui aquí, que buscarem entendre'ns amb el Govern i amb tots els grups d'aquesta cambra que entenguin la importància del tema de dotar-nos d'un protocol de ferro contra el *bullying* escolar. Un protocol que acabi amb la llei del silenci a les escoles on hi ha criatures assetjades. Que les escoles que detectin un cas de *bullying*, en lloc d'amagar-lo o de mirar cap a una altra banda, actuïn. Actuïn amb decència política i humana, i no siguin vistes com a escoles que són o formen part d'un problema, sinó com a escoles que formen part de la solució.

Tot això podria ser una manera d'entendre i de fer la política, una manera constructiva, on els més i els menys moderats poguéssim complir tots la nostra funció, tirar-nos els plats pel cap quan ens els haguem de tirar. Per exemple, amb el tema de la llengua, que no pateixin, que tot seguit el comentarem.

Però, en fi, m'agradaria començar dient que si hi hagués aquí més partits polítics responsables i compromesos amb el servei públic i amb els veritables problemes de la gent, de la ciutadania, de la Catalunya sencera i real que paga impostos i aixeca la persiana i que pensa que el seu futur són els fills, la millor educació possible per als seus fills, si hi hagués, en resum, més polítics interessats a complir amb el nostre deure, que és fer política i no fer el cabra, que és treballar molt i no dir mentides, no ens hauríem de veure com ara mateix ens veiem, que és gairebé un dels pitjors escenaris per a Catalunya i per a tot Espanya.

La educación es un drama en toda España, donde los autoproclamados grandes partidos de estado nunca han sido capaces de alcanzar, pues eso, pactos de estado para blindar la educación de frivolidades ideológicas, guerracivilismos, confrontaciones estériles y un sinfín de claudicaciones y gatillazos ante un chantaje independentista que, si hasta hoy ya era veneno para la calidad, la seriedad, la libertad y la dignidad de la educación pública más ideológica, y casi les diría más y más patológica cuanto más descentralizada. Que ya es triste que este sea uno de los mayores fracasos del estado de las autonomías, junto con la sanidad pública. Pues, en fin, ¿qué va a ser a partir de ahora con la que se nos puede venir encima?

Perdonen que les haga preguntas difíciles o que mente la soga en casa del ahorcado, pero es que yo ya me he perdido. Llevo perdida desde la noche del domingo. ¿Quién manda ahora mismo en España? ¿Pedro Sánchez, Alberto Núñez Feijóo o Carles Puigdemont?

Y aquí, en Cataluña, esos famosos proyectos lingüísticos de centro que a partir de ahora tendrán que tener todas las escuelas catalanas y que tendrán que pasar periódicos controles de macartismo lingüístico, ¿los harán los directores de los centros, los hará usted misma, *consellera* Simó o ya les vendrán escritos al dictado desde Waterloo?

Cada día que pasa tenemos claro que a ustedes les importa poco, muy poco la educación real de la Cataluña real, la que no puede pagar carísimas escuelas privadas y trilingües para que los hijos de los golpistas *processistes* que piden amnistía y autodeterminación no tengan que sufrir la educación que sus padres imponen a los hijos de todos los demás.

A ustedes, la educación en mayúsculas y con libertad y seriedad les viene grande. Mil veces prefieren la educación en letra pequeña, muy pequeña, muy agresivamente sectaria, monolingüe por narices. Da igual que todos los tribunales de Cataluña, de España les hayan dicho que la inmersión es un disparate político y un fracaso social y pedagógico, que simplemente con el modelo impuesto por ustedes es imposible garantizar cosas tan elementales como el derecho a escolarizarse en lengua materna, a salir de la escuela dominando de verdad y sin traumas las dos grandes lenguas oficiales de Cataluña, más el derecho a no segregación por razones de origen, etnia, y, por supuesto, lengua propia.

Todo esto a ustedes les da igual, porque su famosa escuela catalana ustedes ni la catan, solo la imponen, y la convierten en su campo de batalla favorito, en la nueva pantalla de su particular videojuego de Junts per Fotre Espanya, donde hacer aspavientos de desobediencia a la Constitución y a las leyes. Que se les amontonan las sentencias exigiendo el veinticinco por ciento de español, un mísero veinticinco por ciento de español en las aulas, pues ustedes ni caso, tan panchos, a sacar decretos que con variaciones y según el día, siempre vienen a decir: «Tonto el que lo lea y se crea que Cataluña es una tierra de acogida, una sociedad libre.»

Ustedes ven normal imponer el C2 de catalán a todo bicho viviente para trabajar aquí. Ustedes ven normal que a un niño extranjero que acaba de llegar a Cataluña y ni él ni su familia hablan catalán, pero español sí, se le hable solo en catalán con traductor. Ustedes ven normal que a la profesora de español de un centro se le recomiende no abrir la boca cuando no está dando clase de esa asignatura.

Si la política lingüística de la Generalitat ya hace rato que es infernalmente hispanófila, que es una fábrica de gente que se quiere ir de Cataluña o que no quiere venir –eso cuando no la echan ustedes directamente, como aquella enfermera de la Vall d'Hebron–, ¿qué va a pasar ahora que tienen a Carles Puigdemont subido a la parra, dispuesto a demostrar que él es el que la tiene más grande –la estelada, se entiende–, que no hay talibán catalán más puro que él, Puigdemont el terrible, Puigdemont el empalador de «ñordos» y colonos, y que todos ustedes, los de Esquerra, son unos «botiflers» y unos flojos si no le ven la mano y no le suben la apuesta? ¿Qué va a ser esto? ¿La escalada de quien fastidia, persigue, reprime más a quien ose hablar español en Cataluña? ¿A dónde vamos a ir a parar así, a la Corea del Norte de la lengua?

Per cert, que tot això passa, aquí com a Madrid, amb la col·laboració necessària d'un partit, el Partit dels Socialistes, que els compra, tots aquests decrets lingüístics de la vergonya, i a sobre va i s'hi apunta, que sembla mentida que no tinguin res millor a fer que blanquejar tot això, a posar totes les seves terminals mediàtiques i propagandístiques a treballar perquè això sembli progrés quan això és el més fatxa que hi ha. No hi ha ultradreta que a mi personalment em faci més por que la que es presenta disfressada de victimisme d'esquerres i de fals progressisme.

De la mateixa manera que lamentem profundament que partits com el PP –que avui no és aquí– hagin preferit dedicar esforços sovint innobles a intentar apagar la nostra veu, la veu dels ciutadans, afirmant que no fèiem servei i que fins i tot fèiem nosa. I ja es veu què passa quan no hi som o no hi som prou, que el més calent és a l'aiguera, perquè aquí molt «bla bla bla», però a l'hora de la veritat, la cara la dona qui la dona i la feina la fa qui la fa. Ciutadans –i només Ciutadans– ha demanat a l'alta inspecció educativa i a la Comissió Europea que es pronunciïn sobre el nou i aberrant decret lingüístic de la Generalitat. Ciutadans ha demanat –i aconseguit– que una missió de la Unió Europea vingui l'any que ve a comprovar de primera mà què passa aquí amb la llibertat de llengües, que per nosaltres no és tema de canvi de cromos ni de promeses buides a l'hora de la migdiada ni de brindis al sol ni de tirar més gasolina al foc.

Porque, gracias a nosotros, Europa sí que nos mira. En esto como en la huida hacia adelante de Puigdemont, que nadie como Ciutadans se ha ocupado de denunciar ante las instituciones europeas el incomprensible trato de favor dado a este prófugo de la justicia por un gobierno español moralmente débil, políticamente negligente cuando no directamente instalado en el cinismo de que el fin del poder a toda costa justifica los medios y justifica hacer de Cataluña, de la dignidad, la libertad y la seguridad jurídica de los ciudadanos catalanes una moneda de cambio o treinta monedas de cambio. Para vendernos hay mucha gente, para defendernos de verdad hay muy poca, pero lamento decirles que somos todavía los suficientes para plantar cara y cambiarlo todo, que todo llegará.

La presidenta

Té la paraula, per a la resposta, la consellera d'Educació, la senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputada Grau, no podré ni vull –li confesso que ni puc– competir amb verb incisiu i brillant, que vostè el té. M'és impossible de fer-ho. Però tampoc no ho faré tibant de llocs comuns de tots com els del ventall de Ciutadans i entitats i associacions al seu entorn. Tot ple de llocs comuns, de tòpics, de frases que queden molt bé, però que no ajuden per a res el sistema i crec jo que ni la idea que vostès defensen des de la seva fundació, que recordo perfectament tres diputats allà dalt de tot i nosaltres estàvem, amb Esquerra Republicana, aquí.

Ho recordo perfectament. Aleshores votàvem moltes coses junts, ara que hi penso. Moltes. Totes les d'esquerres, totes. La cosa ha canviat bastant i el meu enfocament per això també serà social, perquè no estem parlant d'un problema ni un

tema cultural, des del meu punt de vista, només ni bàsicament. És una qüestió social. I deixi'm que li parli del conseller Cambray, que a l'inici de la legislatura va gosar dir que el rei anava nu. Perquè feia temps que estàvem immersos en una mena de coïsmisme col·lectiu i calia explicar una realitat que no ens agradava. I el conseller Cambray ho va fer. Ell va alertar de la davallada de l'ús del català a l'escola, que ens havia anat arribant, tant per percepcions de la comunitat educativa com pels indicadors amb què comptem, i les dades del 21 ens mostraven un ús poc freqüent del català en les interaccions orals de l'alumnat a l'aula i l'estudi també apuntava una tendència al canvi de llengua dels docents en interaccions orals amb l'alumnat en detriment del català. Això és un retrocés del català en els entorns educatius que s'ha donat en paral·lel al retrocés social, la qual cosa fa encara més necessària que mai la defensa del sistema d'immersió lingüística. És així; és una qüestió científica, no és opinable, és així.

Miri, li vull parlar de la meua alcaldessa que avui hem fet senadora, l'alcaldessa de l'Hospitalet de Llobregat, la Núria Marín. «Meva alcaldessa» perquè jo soc ciutadana de l'Hospitalet de Llobregat. Ella ho va explicar d'una manera senzillíssima –per a aquells que tenen ganes d'entendre les coses, evidentment. Va dir: «S'ha d'aplicar la màxima immersió perquè el castellà es parla a tot arreu i el que cal és garantir el màxim aprenentatge del català per tal que els alumnes de la ciutat tinguin les mateixes oportunitats que la resta.» No és ni independentista ni és supremacista ni és nacionalista ni és... És una alcaldessa que està tocant territori, amb la qual podem discrepar en algunes coses, però que això ho tenim claríssim. Jo em conec la meua ciutat i ella se la coneix millor que jo encara. I va dir això. Jo crec que no podria explicar-ho d'una altra manera.

El model d'immersió lingüística implantat en el seu dia amb un ampli consens de la societat catalana ha estat crucial per a la cohesió social del país i per a la normalització de la llengua. Què implica per mi defensar el model d'escola catalana? Ja ho he dit aquest matí en una pregunta oral: per mi és molt més que defensar l'aprenentatge del català, que també; és defensar la convicció de no separar l'alumnat segons la llengua per evitar crear comunitats segregades; és la voluntat d'acollir i cohesionar socialment l'alumnat nouvingut; és rebutjar ingerències polítiques i judicials incitades i organitzades que distorsionen la feina als centres i volen imposar criteris no pedagògics en l'aprenentatge de les llengües; és respecte per les famílies d'origen divers que en el seu dia van entendre i avui encara entenen que el català és equitat i oportunitat de progrés per als seus fills i filles.

La promoció lingüística del català, senyora Grau, en cap cas comporta la vulneració de drets lingüístics contra l'ús del castellà. El català és la llengua oficial a Catalunya reconeguda per l'Estatut i per la Constitució i no és una imposició a l'escola, és la llengua vehicular del nostre sistema educatiu en el marc d'un procés de normalització lingüística no reeixit. Hi ha més de 13 milions de catalanoparlants al món i és la novena llengua més parlada a la Unió Europea. Les llengües són sinònim de cultura, de coneixement, d'educació. I des del Departament d'Educació, per contra del que vostè ha dit ara des d'aquest faristol, donem compliment a la legislació vigent en matèria de llengua i educació, també de l'estatal, també de la catalana: treballem per donar compliment a l'article 6 de l'Estatut, al 3 de la Constitució espanyola, al 35 de l'Estatut, que diu que el català és llengua vehicular del sistema educatiu, i a la Llei 12/2009, d'educació, que estableix el català com a llengua oficial de l'Administració educativa. I aquella que diu..., aquell article, que és el 10 i el 12 de la LEC, que diu que, per garantir que tot l'alumnat, en acabar els estudis obligatoris, aconsegueixi el ple domini de les llengües catalana i castellana i, a més, de coneixements de llengües estrangeres, s'han de posar tots els recursos disponibles per tal que sigui així.

I preservem l'autonomia de centres, i això hi ha gent d'aquest hemicicle que no comparteix. Però, per a mi, l'autonomia de centres és clau en educació. Per què?

Perquè puguin desenvolupar el seu propi projecte educatiu. No estic a favor de la uniformitat. El diferent s'ha de tractar diferent. I, per tant, l'autonomia de centres és crucial, a criteri de les direccions dels centres i dels seus consells de centre. Així, així ho veig i així ho defenso. I d'acord amb criteris pedagògics, aquells que el claustre consideri, per donar resposta a les característiques de l'entorn social, de l'entorn econòmic, natural i cultural de l'alumnat de cada centre. Això també ho diu la LEC.

I també complim amb el decret que diu que els criteris aplicables en l'elaboració, aprovació, validació i revisió dels projectes lingüístics..., i la Llei 8/2022, sobre l'ús d'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari. I que vingui Europa, diputada Grau. Clar, que vingui. Que vingui, i que miri, i que preguntí, i que parli i que escolti. I aquí també complim, precisament, amb la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries, que és un conveni internacional ratificat per l'Estat espanyol l'any 2001 i que empara realitats lingüístiques diverses en l'àmbit públic, que preveu que s'adoptin mesures per assegurar l'ensenyament de la llengua, la història i la cultura, de les quals la llengua regional o minoritària és expressió. I el Consell d'Europa ens examina periòdicament el sistema i avala l'opció pel model català.

Vostè ha parlat d'hispanofòbia... Miri, ni fòbies ni odis i, molt menys, victimisme. Personalment, l'hi dic com a filòloga. Jo soc llicenciada en Filologia Catalana. Jo només puc estimar i respectar totes les llengües i els seus parlants, i, a més a més, com a persona d'esquerres que em considero, només puc que aportar una visió –com li deia– social, comunitària i oberta de la manera com s'aprenen aquestes llengües i de l'oportunitat que donem en l'aprenentatge de diverses llengües. Històricament el català ha estat una llengua d'oportunitat i per això tot l'alumnat ha de tenir dret a conèixer-la i a fer-la servir, i el deure de l'Administració educativa de fer-ho possible.

Crec que compartirem que, si volem que l'alumnat sigui competent en les dues llengües –l'aranès a l'Aran– i una llengua estrangera, el que cal és ensenyar i protegir la llengua menys parlada; o clar, no..., vaja, no ho sé. Això és el que a mi em van ensenyar a Sociolingüística a la carrera. No ho sé. És la llengua que no troben quan surten de l'escola. Ni al pati ni en l'entorn del barri; no la troben. Ni a les xarxes socials, ni en els videojocs, suficientment. Ni en la lletra de la música que escolten, majoritàriament. Per això l'escola, com deia Núria Marín, com jo els hi deia, l'alcaldeessa de la meua ciutat ha de fer equilibri. Ha de fer equilibri.

Després es parla que si és perjudicial per assolir competències. Fals. Que si el C2... Fals. I jo tinc coses per dir-li després en la rèplica. Però, com que no em vull descuidar de parlar dels pares de la Kira, faré ara un petit parèntesi per fer-ho. Vostè hi ha fet esment al principi. És cert, diputada. Quan ens vam trobar abans del monogràfic, quan vam tenir la petita trobada per parlar del monogràfic, em vaig comprometre –m'ho va demanar– a trobar-me amb els pares de la Kira. I ho vaig fer. Va ser una trobada d'intensitat emocional molt forta. És impossible posar-se en el lloc d'una família que ha patit això. És impossible.

Però, en tot cas, li he de dir que ha estat, per a mi, molt positiu de fer-ho. Per tant, li agraeixo que m'ho demanés i crec que ens... Els hi vam presentar el nou protocol de violències, que l'estem a punt d'aprovar, i vam contrastar-lo amb les seves peticions i crec que estem en la línia. I vam prendre nota d'un parell de qüestions molt pràctiques que crec que ens poden anar molt bé. I ens vam comprometre a tornar-ne a parlar i m'agradaria al mes de setembre poder convocar a totes les associacions relacionades –a més a més dels grups parlamentaris, evidentment– per poder-vos-ho explicar.

Però no volia que, en la brega que ens ocupa ara, deixar-me de parlar d'aquesta qüestió. I ja li vaig dir: trobem-nos en això. Crec que aquí sí que hi ha punt de trobada. I, en tot cas, espero la seva rèplica i jo faré el que podré amb el meu verb, que dona pel que dona.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bé, molt breument. Li agraeixo les seves al·lusions al meu verb incisiu, brillant. Jo, modestament, no crec que jo tingui un verb tan incisiu i brillant. Sí que crec que tinc molta raó, i això ajuda. Sobre el fet d'haver votat més o menys d'esquerres, bé, potser són vostès els que s'han tornat potser una mica, no diré menys d'esquerres, potser menys coherentment d'esquerres. Potser són vostès que s'han mogut cap a... En fi.

En el tema del retrocés del català, jo ja saben el que en penso, que és culpa, en gran mesura, de vostès. No s'entén com tants anys d'immersió només serveixen per ofegar. O sigui, si una política fa recular constantment l'ús d'una llengua, potser ens l'hauríem de tornar a mirar. Jo penso que vostè, com a dona d'esquerres, haurien de revisar el mal que la ideologització extrema de l'escola li fa a l'ascensor social de l'educació, però també com a dona catalanista, o nacionalista, o independentista o com es vulgui definir, potser també hauríem de revisar fins a quin punt aquest model que vostès proposen de monolingüisme és viable, perquè jo penso que el missatge que els hi estan enviant molts tribunals és que *no* és viable; o sigui, que no funciona, que no va enlloc.

De fet, a veure, jo cada cop que vostès fan un pla nacional per la llengua, un decret, me'l lleigeixo amb lupa. Me'l lleigeixo... No soc pas jo sola. També se'l lleigeixen la gent d'Impulso Ciudadano, la gent d'Asamblea por una Escuela Bilingüe. Són moltes entitats que els tenen a vostès una mica enfilats. I jo diré una cosa. Cada cop que veig que citen un article de l'Estatut o que es remeten a una iniciativa legislativa catalana, m'adono de com vostès han anat tirant, tirant i tirant, fent interpretacions una miqueta forassenyades –pensem– del marc constitucional i legal... Clar, llavors, si no s'hi fixa ningú, si hi ha el que vostès anomenarien «voluntat política»... Amb voluntat política, es pot fer senador un cavall. Això ho feia Calígula, que va fer senador el seu cavall. Si tens els vots, la cosa surt. Però, clar, tard o d'hora els fets objectius s'imposen i, per exemple, jo penso que el partit socialista té una gran responsabilitat, perquè són gent informada, que són gent documentada, sé que d'aquest tema en saben, té una gran responsabilitat en no haver vigilat les criatures, en haver-los deixat agafar molta *carrerilla* i després, ai, tot és plorar quan els jutges s'hi posen i es destapa el pastís que aquest model és inviable.

Miri, és impossible imposar el català i no anar contra el castellà. És que això són faves comptades. Jo per respirar amb els dos forats del nas, no me'n puc tapar un, m'entén? I llavors vostès poden fer totes les cabrioles que vulguin, però tot model d'imposició d'una llengua va en detriment de l'altra. I, miri, li afegiré: amb això aconseguixen estrènyer, aprimar cada vegada més el consens.

Li explicaré un secret: quan en Pujals era conseller de Cultura i se li va acudir, l'any 98, fer una nova llei de normalització lingüística, partint d'una que s'havia aprovat amb un importantíssim consens d'aquesta cambra als anys vuitanta, jo, com a periodista, li vaig dir: «Em sembla que t'estàs “estrellant”, Pujals, perquè intentaràs repetir un consens que avui en dia és molt més difícil i cada vegada tindràs menys consens per fer el que vols fer, que no és de consens.» Bé, *hasta aquí hemos llegado* i de tret al peu a tret al peu. El problema és que el tret al peu que s'engeguen vostès el paguem tots.

Però en fi, senyores i senyors, la nostra interpellació d'avui tenia i té el propòsit i la funció de recordar-los que la política catalana i l'espanyola no són un videojoc, no són un tauler de Monopoly; són un instrument imperfecte però imprescindible per servir i defensar la gent, la bona gent, la que pateix, treballa i espera, espera respostes, espera esperança. Ciutadans és aquí per a tota aquesta gent i estem preparats per al que calgui. També per parlar dels pares de la Kira i dels protocols contra el *bullying*.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la consellera senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Moltes gràcies. Diputada, no és la política lingüística la que ofega la llengua. La política lingüística, en tot cas, el que n'evita, en la mesura del possible, és la reculada. I no depèn només de la política lingüística. La política lingüística és una eina de per fer avançar la normalització i evitar la reculada, però és que estem parlant de qüestions que s'escapen a allò que la Generalitat, les administracions, la comunitat educativa, la societat civil, el món local, pot fer. Estem parlant d'un Estat que, evidentment, primàcia la seva llengua oficial a tot l'Estat, però que incompleix la mateixa Constitució espanyola quan diu que hi ha llengües que s'han de protegir. No ho fa. Aquest matí ho he dit. Són una llei darrere l'altra, les que imposen el castellà com a única llengua en tantes i tantes matèries, en tantes i tantes qüestions.

I ara, per donar-li una alegria, esmentaré la Plataforma per la Llengua, ja que vostè ho fa tant. Vostè m'ha esmentat entitats que jo aprecio moltíssim; n'hi cito una que vostè aprecia. Sé que li agrada, la Plataforma per... (*Veus de fons.*) Sí, li agrada, li agrada, per això, per això l'esmento. (*La consellera d'Educacióriu.*) En tot cas, vaig llegir ahir que la Plataforma per la Llengua havia publicat un petit informe sobre la normativa estatal que, en l'últim semestre, si no m'erro, únicament imposava el castellà.

Clar, contra això, què hi podem fer quan no tens un estat que t'ajuda? És a dir, si la normalització lingüística no ha reeixit en totes aquestes dècades per alguna cosa és també. I, per tant, des de la Generalitat de Catalunya hem de complir amb la normativa. I tregui-s'ho del cap, ho lamento, ja sé que amb això no ens posarem d'acord, però la realitat a les aules avui té molt poc a veure amb la realitat de quan es va començar a implementar la immersió lingüística. I, per tant, ens hem d'anar posant al dia per garantir el coneixement del català, aranès a l'Aran, castellà i una llengua estrangera. La realitat actual és molt diversa, absolutament complexa, i no s'hi valen aproximacions fetes a partir de prejudicis i de fer així (*la consellera aixeca el dit índex*) o fins i tot posant-hi mala intenció, que no dic que sigui vostè qui ho faci.

El que sí que hi ha són evidències que la segregació urbanística, d'acord?, el nivell socioeconòmic, el nivell cultural i sociocultural de l'entorn tenen una influència directa en el rendiment acadèmic, i precisament l'adquisició de la llengua catalana pot ser una palanca d'oportunitat en aquests casos. Per això, el sistema educatiu ha de garantir l'adquisició de les dues llengües i l'aranès a l'Aran, perquè tot l'alumnat, independentment de l'origen familiar, dels condicionants socioeconòmics, socioculturals, tingui les mateixes oportunitats de futur personal i professional, per a tots els alumnes.

Jo no trio els alumnes, jo treballo per a tots. Jo..., bé, tot el sistema, tota la comunitat educativa, els diputats i diputades que vam intentar remar junts en el monogràfic, per què ho fem tots? Pel bé dels alumnes. Hi ha receptes diferents, d'acord, però intentem treure'ns de sobre els prejudicis, les falses veritats, les mitges veritats, les falsedats.

En tot cas, el decret no retira la potestat dels centres d'establir el model lingüístic. El decret estableix criteris per elaborar, aprovar, avaluar i revisar els projectes lingüístics. Garantim i preservem l'autonomia perquè creïn, perquè desenvolupin el seu propi projecte. Són les direccions i els docents els que millor coneixen la realitat sociolingüística i l'alumnat. Deixem-los-ho fer. És que no té sentit fer-ho d'una altra manera. Segur que després amb la CUP hauré de referir-m'hi igual. Ja en parlarem.

No, no es persegueix el castellà ni els docents que s'aparten del «dogma lingüístic català». Dogma lingüístic català!? No és un dogma. Estem parlant de ciència, estem parlant de sociolingüística, estem parlant d'estudis i informes. Nosaltres no perseguim ni eliminem el castellà a l'escola. Cal que l'alumnat assoleixi els objec-

tius competencials de cada etapa, però els docents han de complir el projecte lingüístic del centre.

I per acabar, el decret, com vostès diuen, no, no, no, no és un atac a la convivència contrària als drets constitucionals. Aquest decret permet clarificar els usos de les llengües oficials, que ha estat motiu de controvèrsia en els darrers temps. Motiu de controvèrsia, on no hi era la controvèrsia, on no hi era. Remarca el caràcter vehicular del català, reconeix la presència del castellà, de l'aranès a l'Aran i després també de les llengües estrangeres, d'acord amb la normativa i amb el que preveuen els projectes lingüístics. Deixem que la pedagogia treballi. Confiem en el criteri dels claustres i de les direccions. Confiem en els plans educatius d'entorn i deixem de polititzar i de judicialitzar l'educació. Jo no en tinc cap ganes de fer-ho –jo no en tinc cap ganes de fer-ho. Jo vull que funcioni l'ascensor social, la igualtat d'oportunitats i que tots els alumnes d'aquest país reïxin amb els seus resultats.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la llibertat lingüística

300-00357/13

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la llibertat lingüística, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Per exposar-la, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Molt bona tarda, senyors diputats, senyora consellera. Bona tarda. Moltes lingüístiques als comerços per retolar en espanyol. La documentació oficial de l'Administració sols s'expedeix en català. La televisió i la ràdio públiques només poden emetre en català. Cartells oficials indicatius als carrers, només es permet instal·lar-los en català. Quaranta anys de política d'immersió lingüística a l'escola, millor dit, d'imposició del monolingüisme en català a l'escola. Més de 110 milions d'euros anuals en política lingüística de la Generalitat, només en català.

Si vol, senyora consellera, li puc posar més exemples de la falta de llibertat lingüística que patim els catalans, perquè la realitat és que al cinquanta-cinc per cent dels catalans se'ls impedeix fer servir la seva llengua materna, el castellà o l'espanyol, llengua oficial de Catalunya i de tot Espanya. En l'últim Ple específic sobre educació li vaig manifestar, senyora Simó, la meua desconfiança envers el seu hipotètic redreç de la malparada educació catalana, sobretot després d'escoltar aquelles paraules seves en una entrevista: «En educació és necessari» –deia vostè– «la continuïtat, governi qui governi. S'han d'evitar cops de volant.»

Doncs ja m'explicarà vostè, senyora Simó, si no fa un gir de cent vuitanta graus ràpidament, com garantirà que el futur immediat de centenars de milers de nens i joves deixi de ser un munt d'enderrocs? Com restaurarà l'edifici en ruïnes que és el model d'escola catalana actual, si segueix amb una política continuïsta? Com acabarà amb el 16,9 d'abandonament escolar que converteix Catalunya en trist líder d'Europa? Com corregirà el lamentable nivell acadèmic dels alumnes catalans? Li recordo que els resultats de les darreres proves de competències bàsiques de quart d'ESO han estat els pitjors de tota la sèrie històrica en totes les matèries; que han minvat en 9,7 punts el rendiment dels alumnes catalans en matemàtiques, ciències i comprensió lectora en les últimes proves PISA; que el quaranta-sis per cent dels alumnes que van fer les proves d'accés al grau d'Educació Infantil i Primària les han suspès, aquestes proves; que a Catalunya, segons les proves PIRLS, baixa quinze

punts en comprensió lectora respecte als resultats del 2016 i se situa molt per sota de la mitjana espanyola. És l'antepenúltima regió de tot Espanya.

Com solucionarà també la falta de professors, d'infraestructures, l'increment de l'assetjament escolar, l'adoctrinament ideològic i l'erradicació de l'espanyol a l'escola? Malauradament, s'han complert els meus pitjors auguris en tan sols el mes i mig que porta vostè al capdavant de la conselleria d'Educació. Perquè les seves primeres accions, lluny d'anar encaminades a solucionar els greus problemes que estan provocant la fallida del sistema educatiu català, traspuen un tarannà –ho sento dir, però ho he de dir d'aquesta manera– sectari, totalitari i destructiu.

D'una banda..., l'hi posaré un exemple, millor dit dos, els dos primers. El dia 13 de juliol, va demostrar públicament que està vostè a favor de la intolerància, de la falta de pluralitat en contra de la llibertat dels pares a triar el model d'escola que vulguin per als seus fills en prohibir el concert per a les escoles diferenciades a partir de setembre. D'altra banda, el segon exemple, el dia 17, va anunciar vostè el nou decret de règim lingüístic del sistema educatiu català, que té com a finalitat acabar definitivament amb el ja escàs ús de l'espanyol a l'escola, eludint el compliment de les últimes sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en matèria lingüística. Bé, el mateix que va fer el seu predecessor en el càrrec, d'infausta memòria, l'any passat amb el Decret 6/2022 i la Llei 8/2022 per eludir la sentència del famós vint-i-cinc per cent.

El poder judicial de Catalunya acaba d'exigir a tres col·legis catalans que imparteixin com a mínim una altra matèria principal o troncal en espanyol, a més de la llengua castellana. El senyor Aragonès i vostè, senyora Simó, han tret foc pels queixals immediatament i han bramat de manera desaforada dient que les lleis o sentències que no els agraden les escupen i les trepitgen. La seva reacció és la perfecta mostra de la falta de llibertat lingüística a l'escola catalana, perquè governen d'esquena i en contra del poble català, el cinquanta-cinc per cent del qual té l'espanyol com a llengua materna.

Aquesta actitud antidemocràtica i irresponsable del Govern de la Generalitat no és una anècdota, és la seva manera de procedir habitual. La practica des de fa temps, malgrat que s'expressi ara a través d'un cognom català com el seu, senyora consellera, en lloc del castís castellà «González», per molt que ho hagi intentat catalanitzar, incorporant el segon cognom, per cert, molt grotescament, perquè és d'origen gallec.

Perquè vostès es creuen que estan per sobre de la llei, per sobre del bé i del mal. Es pensen que són ciutadans de primera, perquè no creuen ni en la divisió ni en la independència dels poders, dels tres poders. En definitiva, perquè no es creuen..., no creuen en l'estat de dret i, per tant, actuen com a tirans sense escrúpols.

Aquest nou decret..., està publicat el projecte, els acords de govern, a la pàgina del Govern, a la secció de premsa, per això m'ha sobtat molt el que ha dit vostè ara mateix a la diputada Grau. Aquest nou decret pretén exterminar qualsevol vestigi d'espanyol a les aules. A més de repetir obsessivament que només el català és llengua vehicular, cosa que va ser aconseguida gràcies als comuns i al PSC amb el Decret 6/2022 i amb la Llei 8/2022, doncs, a més de repetir això –per tant, el castellà no és llengua vehicular, és només una assignatura o és una matèria o és una àrea–, doncs, que només el català s'usarà en totes les comunicacions a les famílies, estableix que el projecte lingüístic del centre haurà d'especificar quina estratègia d'immersió lingüística aplica el centre tant en activitats curriculars com al pati o al menjador, la relació amb les famílies i les activitats extracurriculars, és a dir, ho controla tot.

Però la novetat més gran és que serà la Generalitat qui passarà a ser la responsable legal dels projectes lingüístics dels centres educatius –l'article 21 ho diu. Per tant, qui paga, mana. Què significa això? Que si algú s'atreveix a dissentir del projecte lingüístic del centre, és a dir, si s'inclou el castellà com a llengua vehicular, per exemple, implicarà una sanció a les direccions del centre, als professors, etcètera. Això, a més de significar un atemptat contra la llibertat lingüística, vulnera el prin-

cipi d'autonomia de centres, aplicant el pensament únic, la uniformitat –que deia vostè que no l'aplicava, però això està escrit a la pàgina 21–, el pensament únic del Govern, sense deixar marge de maniobra als centres educatius, al més pur estil soviètic.

D'altra banda, amb el decret pretenen que el professorat acrediti el C2, aprofundint en les fronteres lingüístiques i dificultant més l'accés a una plaça de professor a Catalunya. Són uns irresponsables, sobretot tenint en compte que, només aquest curs, 22.800 places de professors s'han deixat de cobrir per manca de docents a les borses de docents. És a dir, si un alumne es queda sense classes de matemàtiques o física o naturals perquè el professor especialista no té el nivell C2, o no hi ha substitut, perquè amb tants entrebancs, evidentment, encara faltaran més professors, a vostè no l'importa. Tot sacrifici pel català paga la pena, sobretot si el fan els altres.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació, la senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Gràcies, vicepresidenta. No sé per on començar; és que no sé per on començar, senyor Acosta. Bé, a veure, començo per aclariments, si vol, però no me'ls acabaré, eh? Només n'he fet una petita tria.

No fer cops de volant. Quan jo parlava de no fer cops de volant, sap a què em referia? Vostè ho ha agafat..., ha agafat el rave per les fulles, doncs, perquè li anava bé per dir el desastre de... Bé, però jo al que em referia és a trobar un consens en matèria educativa que sobrevisqués els governs, independentment de la ideologia d'aquells governs. Perquè, de moment, tenim una llei d'educació que és del 2009, i la continuem tenint. A l'Estat espanyol, ja anem –ja m'he descomptat– per la novena, crec, i això és un error, és salvatge per al sistema educatiu –és salvatge. Llavors, quan jo parlo d'això, parlo de polítiques a partir del consens. És a dir, això no ho tocarem, i tirem. A això em referia a no fer cops de volant, a evitar lleis noves i polítiques noves d'«ara vaig, ara vinc». Això és el que no necessita l'educació. A això em referia.

El concert de les escoles que fan secundària que diferencien per sexe. Escolti, això ho diu el Tribunal Constitucional, basat en la llei Celaá –afortunadament, no tenim la llei Wert; tenim la llei Celaá–, i el poder judicial de què vostè tant parla, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i ho va dir quan ho va dir. I a partir d'aquell moment vam dir: doncs ja està. És això. Això ho ha dit el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; no ho he dit jo.

Adoctrinament ideològic. Bé, en fi. Clar, vostè em parla d'una profecia autocomplerta. Clar, és que, què vols? Vostès parlen de supremacisme. Saben què és el supremacisme? Doncs anar dient, com diuen dirigents del seu partit, que els espanyols van portar la civilització, la cultura i la llengua espanyola als indígenes americans a sang i foc: això és supremacisme per mi. El model que vostès representen és un perill per a la convivència, perquè va en contra dels drets culturals, dels drets lingüístics i dels drets socials. I vostè sí, utilitzant les seves paraules, les paraules que m'ha adreçat, sí que proposen un model basat en el sectarisme lingüístic, en el fanatisme antinacionalista que segrega i que condemna l'alumnat al monolingüisme, que això és el més empobridor que pot haver-hi, condemnar l'alumnat al monolingüisme. És una irresponsabilitat; vostès sí que són irresponsables.

I no escopim les sentències; les recorrem, les argumentem, no les escopim. I no em parli de cognoms catalans i que no ho són. Si vostè mira l'Idescat, quin és el primer cognom de Catalunya, s'enduria segurament una sorpresa, que crec que és el segon cognom del president de la Generalitat, per cert.

Imagino que, com el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que intenta fer de Parlament, de Govern de la Generalitat i de tot allò que li deixin, opina sobre el model d'immersió, sobre si serveix o no serveix, sobre si la Llei 8/2022 és una llei constitucional o no, que dius: però què m'estàs explicant? Si això no et pertoca a tu!, dir si és inconstitucional o no la llei; ja ho dirà el Tribunal Constitucional! No et toca tu, Superior de Justícia. Doncs imagino que vostès, com el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, consideren que el nostre sistema obvia els drets dels alumnes que només estan transitòriament a Catalunya, que aquesta és una altra...

La diputada Grau també hi ha fet referència. Perquè consideren que la immersió perjudica aquests alumnes. Però de què m'estàs parlant? Nosaltres els preguntem: pretenen que canviem el model educatiu de tot un país per uns quants alumnes que estan de pas? Però, què és aquesta bogeria? Defenso i defensaré que l'alumnat s'ha de situar al centre del sistema educatiu i que qualsevol decisió relativa al sistema educatiu català ha d'estar supeditada a aquesta premissa; que cal garantir la igualtat d'oportunitats per a tot l'alumnat, independentment del seu origen sociocultural, i que són diversos els beneficis de l'educació i de l'ensenyament per immersió, segons els experts. No els els diré, perquè tant els hi fa –tant els hi fa. A vostès els és igual els beneficis que diuen els experts, els és igual. Vostès, *erre que erre* amb lo seu.

Sobre el tema del C2, no és ni una imposició ni una prevaricació, com vostès han anat dient. Precisament, és un requisit previst a la llei d'educació de Catalunya, de l'any 2009!, i, per tant, és el nostre deure complir-lo. Jo crec –crec, eh?– que el que seria prevaricar seria no complir la llei, miri què li dic. Oh, clar, no? Què és prevaricar? Algú, desviar-se del propi deure, mancar a l'obligació del càrrec que exerceix –això ho diu el DIEC, el diccionari de la llengua de l'Institut d'Estudis Catalans. I l'exigència del C2 de català serà efectiva a partir del curs 25-26. D'aquesta manera no es veuen afectats els procediments d'oposició en marxa, que finalitzen el 31 de desembre del 2024, precisament. En un país en què la llengua pròpia –les llengües pròpies: aranès a l'Aran– es troba en situació de minorització, tenim l'obligació d'activar tots els mecanismes a l'abast per garantir els drets lingüístics del conjunt de la ciutadania, i l'escola hi té un paper imprescindible. És inadmissible la intromissió en matèria educativa amb criteris ideològics i poc pedagògics, i això ho defenso aquí i a la Xina popular, si fa falta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Primer, una recomanació: escolti, senyora Simó, si qualsevol crítica o opinió contrària a la seva la treu de polleguera, doncs, millor que no es dediqui a això de l'educació, que per a l'educació calen moltes dosis de paciència, moltes, i un, que ha estat vint-i-cinc anys de professor, sap de què parla.

Per altra banda, en el seu torn de paraula ha quedat palès que el Govern de la Generalitat vol fer –molt clarament ha quedat, eh?– de Parlament, de Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i de Tribunal Constitucional en un totalitari exercici d'ingerència, de menyspreu a la divisió de poders. Doncs bé, perquè quedi molt clar –perquè quedi molt clar–: no permetrem cap reculada més dels nostres drets lingüístics, ans al contrari, recuperarem el dret d'educar també en espanyol a Catalunya, evidentment que ho farem.

Bé, ha dit vostè una sèrie de coses... M'estranya –vostè, que és filòloga, veritat?– que no sàpiga la diferència que existeix entre «llengua minoritzada» i «llengua minoritària». M'estranya bastant, perquè, com hauria de saber vostè, una llengua *minoritària* és aquella que és seguida per un grup de persones molt minoritàriament en un conjunt d'una població. És el cas, per exemple, del català en el conjunt d'Espanya –llengua *minoritària*. Llengua..., és el cas –ho torno a repetir per si algú no ho sap–

del català en el conjunt d'Espanya. I una llengua minoritzada és aquella llengua que està d'alguna manera postergada en l'ús social, administratiu, cultural, de prestigi, a les comunicacions, als mitjans, etcètera, a la legislació. I no ha de ser el mateix una llengua minoritzada que una llengua minoritària. Per tant, dit d'una altra manera, la llengua minoritzada aquí a Catalunya és el castellà, o l'espanyol. Ja l'hi he dit: multes per retolar, multes als comerços per retolar en castellà; només els mitjans de comunicació públics, la televisió i la ràdio, poden emetre en català; tota la documentació de l'Administració oficial només s'emet, es fa en català; quaranta anys d'immersió lingüística a l'escola o de monolingüisme en català. I ho he dit abans: 110 milions dedicats anualment, 110 milions d'euros dedicats anualment a política lingüística de només –només– promoció del català. Això corrobora exactament el que acabo d'explicar.

Bé, per tant, acabant, també li diria el següent: quan li convé sí que és vostè, doncs, molt bona seguidora dels tribunals, perquè ha fet una defensa aquí del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en relació amb el Decret 8/2022 i la Llei 8/2022 quan ha volgut, eh?, amb relació a la sentència dels percentatges. Però, quan no li convé, doncs, no opina de la mateixa manera.

Per altra banda, diu: «No, la immersió lingüística només comporta beneficis als nois que estan estudiant al sistema educatiu català.» Bé, primer: enlloc en el món existeix el sistema d'immersió lingüístic que existeix aquí a Catalunya, perquè, primer, perquè la immersió lingüística sigui efectiva, el primer que hem de tenir en compte és que la persona que rep la immersió ha de dominar en un registre estàndard la seva llengua materna. Això és el que diuen tots els sociolingüistes, i vostè ho sap, el que passa és que no ho vol reconèixer. Per altra banda, jo li pregunto: home, si és tan efectiva la immersió lingüística, per què diuen que el català està a punt de desaparèixer o està en una reculada social com mai han vist els segles de la nostra història. I, per altra banda, ja em dirà vostè com pot aconseguir un alumne tenir solvència en català i en castellà si resulta que a l'educació primària només reben els alumnes dues hores setmanals en castellà: tres a l'ESO i unes altres tres a batxillerat. Ja m'ho explicarà vostè, perquè si no és que som d'una raça superior, nosaltres –això que vostè parlava no sé què de supremacisme, que jo no he parlat mai de supremacisme en la meua intervenció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per a la rèplica, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Bravo, espectacular. (*Veus de fons.*) Espectacular. No tinc paraules. (*Aplaudiments.*)

No, no, jo no vull allargar-me més del que ja m'he allargat; no vull incidir en altres qüestions. No hi ha..., ah, sí, exacte, no hi ha arguments, no hi ha arguments per... És que no sé per on agafar-ho, i ja està. No sé per on agafar aquesta segona intervenció.

En tot cas, vostès presentaran una moció subsegüent; cada grup parlamentari la defensarà. Confio que el consens que hi ha en matèria d'immersió lingüística i el consens ampli que hi haurà en aquest Parlament contra la seva moció els doni..., parli més clar que no pas del que puc fer-ho jo.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

El dinovè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la immersió lingüística, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Carles Riera i Albert.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Efectivament, la tercera de la tarda, crec que és ja l'última. Espero que després d'aquesta interpellació pugui descansar una mica.

Bé, efectivament, és una interpellació sobre la immersió lingüística, sobre la llengua catalana a les nostres escoles. I, miri, a mi m'agradaria que aprofitéssim, si més no aquesta primera part de la interpellació, per parlar del que realment està passant –del que realment està passant–, òbviament, des del nostre punt de vista, és clar. Però miraré de ser el més objectiu possible, perquè després de dues interpellacions de la dreta i l'extrema dreta sobre aquest tema i de les seves corresponents i oportunes respostes, s'han dit –sobretot per part dels grups parlamentaris que l'han interpellada, però també en algunes ocasions per part de vostè–, des del meu punt de vista, coses que no corresponen a la realitat. I m'agradaria que poguéssim parlar una mica del que està passant, per treure conclusions pràctiques per tal d'abordar positivament la realitat.

I, tanmateix, abans deixi'm fer un esment de la darrera escena que ens ha brindat el Grup de VOX –que a mi no em fa riure, sincerament, gràcia ni una–, perquè és un exemple palmari del que és l'estratègia de l'extrema dreta i del feixisme arreu del món, a escala global, ara aplicada aquí en un cas concret. És exactament la mateixa estratègia que segueixen arreu del món negant el canvi climàtic, dient que la terra és plana, etcètera. I ara, avui aquí tocava sobre el tema de la llengua catalana. Dir una mentida, mentir deliberadament, mentir conscientment, mentir repetidament, cridar quan menteixen, aixecar-se i aplaudir quan continuen mentint amb la pretensió de que això es converteixi en una veritat. Perquè s'ha de tenir molta barra i molt poca vergonya per dir que en el nostre país el castellà és una llengua minoritzada. (*Aplaudiments.*) S'ha de tenir molta barra! I molt poca vergonya!

Bé, intentem parlar de la realitat, intentem parlar de dades en la mesura del possible, que no per més repetides deixen de ser rellevants o significatives o oportunes. Efectivament, vostè em sembla que ho ha dit en una de les seves intervencions, la comunicació en català entre l'alumnat baixa del seixanta-set per cent al vint-i-u per cent. És una baixada brutal entre l'any 2006 i l'any 2021. Òbviament en favor de l'ús del castellà en la comunicació entre l'alumnat, perquè després els feixistes vagin dient mentides.

Segons un informe del Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu –em sembla que vostè també n'ha fet esment, no ho recordo exactament, però, si no, és oportú també ara recordar-ho–, l'any 2006, set de cada deu alumnes de quart d'ESO feia les activitats en grup en català; actualment només dos de cada deu –només dos de cada deu.

Segons el Síndic de Greuges, l'ús del català a l'escola primària és del seixanta-dos per cent i a secundària d'un seixanta per cent. Aquestes dades, si les actualitzem a dia d'avui, el que han fet és empitjorar, perquè tots els estudis també indiquen que la tendència, que la propensió és imparablement a l'empitjorament de la situació del català en el conjunt de la societat i també en l'escola.

I, efectivament, segons Plataforma per la Llengua, des del 2006 fins al 21 –ara les dades serien encara pitjors–, el català ha perdut mig milió de parlants habituals. I només el parla de forma habitual, de forma normal el trenta-dos per cent de la població que el coneix.

Per completar aquestes dades, l'enquesta d'usos lingüístics de la població de Catalunya l'any 2018 –i ara actualment les dades serien pitjors– indica que el vint-i-sis per cent dels habitants de Barcelona no parla mai en llengua catalana, mai. I si ampliem el punt d'observació a l'àrea metropolitana, aquest percentatge puja fins, ja, a una majoria del cinquanta-sis per cent.

Bé, no els diré cap dada que vostès no coneguin. D'això, òbviament, en saben més que nosaltres per la seva responsabilitat i per la seva competència. En qualsevol dels casos, jo crec que d'això, del que realment està passant, en podem treure algunes conclusions sòlides i, malauradament, consistents. Efectivament, el castellà és la llengua hegemònica a la nostra societat des del punt de vista del seu ús social, i s'està convertint també en la llengua hegemònica en l'àmbit escolar des del punt de vista del que és la comunicació efectiva en el si de la comunitat educativa en l'àmbit escolar quotidianament. Per tant, el que hem de constatar és un retrocés en l'ús social del català en tots els àmbits i, ho repeteixo, també en l'àmbit escolar. Això encara s'accentua més si ens situem en el terreny de l'ESO, en el terreny de l'ESO el català tendeix a ser cada vegada una llengua d'ús més minoritari.

Què ha passat amb la immersió lingüística, que teòricament era el mètode educatiu que havia de garantir la normalització del català en el si de l'escola i contribuir a la normalització del català en el conjunt de la societat? Principalment, el que ha passat amb la immersió lingüística és que no s'ha aplicat; no s'ha aplicat la immersió, i d'això en tenen la responsabilitat els successius governs de la Generalitat. També el seu –també el seu. Per tant, és un fracàs per incompareixença. I allà on s'ha aplicat, s'ha aplicat sense els recursos necessaris per poder-ho fer en condicions adequades.

Això encara s'agreuja més si ens situem en l'escenari de les necessitats de l'escola inclusiva, dels centres d'alta complexitat, etcètera, on caldrien encara molts més recursos per garantir una formació lingüística adequada, amb la qual cosa l'absència de la immersió i la manca de recursos quan s'aplica fa que encara en aquests contextos educatius, les conseqüències pel que fa al retrocés del català siguin encara més severes. Òbviament, això genera un escenari de segregació lingüística en el nostre país per raó de llengua cada vegada més creixent.

Les oportunitats, des del punt de vista d'igualtat d'accés a la llengua, l'aprenentatge d'idiomes, el desenvolupament de les competències lingüístiques, creix arreu del país i arreu dels centres escolars. D'altra banda, òbviament, el que també tenim és un creixement dels atacs per part de l'Estat, de la judicatura, de la dreta, de l'extrema dreta, per tal d'assegurar aquesta situació, és a dir, per tal de garantir que el català vagi reculant i que desaparegui com a llengua d'ús normal, llengua d'ús vehicular i com a llengua comuna i compartida entre tota la comunitat social i tota la comunitat educativa. La política de la dreta, de l'extrema dreta, de l'Estat, de la judicatura és persistent i insistent en aquest sentit a tots els Països Catalans, amb diferents efectes i situacions en funció del moment i de la situació de cada un dels nostres territoris.

I a tot això, a tot això li hem d'afegir, des del meu punt de vista, des del nostre punt de vista, la feblesa i la insuficiència de les polítiques de la Generalitat i del seu departament en aquest sentit. Perquè, escolti'm, davant d'un escenari d'aquesta naturalesa –davant d'un escenari d'aquesta naturalesa– i sobretot de les tendències que presenta, el que hem d'esperar d'un govern és que tingui una política molt activa –molt activa–, molt agressiva, en el sentit positiu del terme, per tal de revertir aquesta situació i assolir els objectius, que són el gran consens històricament del país, i és que el català sigui una llengua absolutament normalitzada en el seu ús social i una llengua comuna i compartida per tota la comunitat social i per tota la comunitat educativa. I el que ens trobem davant d'aquesta situació són polítiques febles, polítiques de baixa intensitat i polítiques més adaptatives que no pas polítiques agressives davant d'aquesta situació, amb la conseqüència de que no són útils, de que no són eficients, i la tendència continua imposant-se.

Després, en la segona part, parlarem en concret de com valoro, de com valorem les polítiques concretes que vostès en aquests moments estan aplicant i pretenen aplicar a partir del decret que estan proposant i de quines són les alternatives, les propostes de millora, de canvi en positiu que nosaltres li proposem. Però ja li anticipo, ja li dic per endavant: el que no podem fer són decrets i lleis –tampoc el nou– que el que facin és incorporar les tesis principals dels tribunals espanyols, perquè vostès no estan d'acord –nosaltres tampoc– en l'aplicació de percentatges. Vostès –nosaltres tampoc– no estan d'acord en que es pugui arribar a dividir la comunitat educativa en dues, en funció de llengua, però el que fan és acatar la major, que el castellà esdevingui llengua curricular, per tant, vehicular, i accepten el criteri de conjunció, és a dir, desmunten la immersió per tal de convertir l'escola catalana en una escola bilingüe. D'aquest decret n'haurem de dir el «decret de bilingüisme», si no el corregeixen. I hi són a temps.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Govern, per respondre té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, vicepresidenta. Sí que dona de si un decret, tu! Visions diametralment oposades sobre un mateix text, que s'han donat en aquest Ple ara mateix.

En tot cas, bona tarda, senyor Riera. Veig que no van tenir-ne prou amb el monogràfic, els agrada muntar-me un monogràfic de llengua com el que m'estan muntant avui (*la consellera d'Educació riu*), que crec que..., els ho vull agrair, perquè és l'oportunitat també de poder contrastar-lo i quan arribin les mocions, doncs, de poder-ne parlar. Era una broma, crec que va bé de desengreixar una mica (*la consellera d'Educació riu*), ja és la sisena intervenció sobre llengua. Jo els ho agraeixo, realment, perquè ens permet de contrastar, com deia.

Ho he dit en la primera interpellació, a la interpellació de la diputada Grau. Fa temps que el Govern va alertar de la davallada de l'ús social del català, que també afecta l'escola. Per tant, a l'anàlisi d'usos lingüístics al centre, vostè ha fet un bon repàs, hi coincidim i hi estic d'acord, però en el que no puc estar d'acord és que no es faci res o que sigui feble. Fa temps que es van iniciar mesures per revertir aquesta situació. Primer de tot, abans de prendre decisions, el que s'ha de dir és la realitat, i vostè apellava al principi de realitat, i així ho va fer el conseller González- Cambray, va dir: «El rei va nu» –com deia– «i com que va nu, hem de revertir aquesta situació i ho farem d'aquesta manera.» I llavors va ser quan es va plantejar el primer pla de promoció de l'ús del català als centres educatius.

Gosaria dir que les accions que s'han iniciat amb aquest pla són potents com mai no ho havien estat; gosaria dir-ho. Però també diré: el que queda per fer és molt, encara. Per això ara hem presentat les deu mesures de foment que inclouen el decret, però del decret en parlarem després. Per tant, crec que no és de rebut que ens acusi de negligència i de no fer res per defensar el català i el model d'immersió lingüística, com van fer en la darrera campanya electoral. No és just, ni és real, ni és realista.

Tothom que treballa al Departament d'Educació, direccions, juristes, persones expertes, sindicats, representants polítics..., fa anys que treballem tots, intensament, per preservar el model d'escola catalana i defensar-lo d'atacs jurídics, polítics, mediàtics. Per tots ells, per tots ells..., ja no parlo de mi, jo hi estic de pas. Com diem al departament, els de la cinquena planta de Via Augusta estem de pas, tota la resta hi són i hi seran. Nosaltres estem de pas. Però per tots ells em dol que la CUP parlés en campanya electoral de deixadesa o de desídia, perquè això no és just ni és així, perquè hi ha molta gent treballant-hi, gent que sap que en aquesta, com en altres qüestions, quan tens tot l'aparell d'un estat en contra, les proclames són necessàries, però

no suficients. S'ha d'anar a allò petit, que no és menor, i a allò gran; del pilotatge a l'extensió.

Com a consellera, en la mesura de tot el possible i l'impossible, i el meu equip, no permetrem el retrocés d'usos lingüístics a Catalunya, ni de drets lingüístics a Catalunya, perquè, com deia, i no em cansaré de dir-ho, estan intrínsecament lligats als drets socials i al model de país que volem. I perquè hi ha un acord ampli, social, que des del departament treballarem per mantenir i per enfortir.

De les deu mesures elaborades que vaig presentar ara fa pocs dies a partir dels objectius fixats a l'acord de govern sobre la defensa del català i a partir dels acords parlamentaris assolits en el debat monogràfic d'educació de finals de juny, una d'elles, que va ser pactada entre Junts i Esquerra Republicana, deia que calien acords per impulsar un pacte nacional per a la promoció i la defensa de l'escola catalana. I a vostès que no s'hi van voler sumar, jo els demano, si us plau, que s'hi repensin, i que s'hi sumin. S'hi està treballant. S'està treballant en un pacte nacional per la llengua, i entenc que, de lògica, aquest pacte nacional per a la promoció i defensa de l'escola catalana s'ha de subsumir en aquest pacte nacional i hem de treballar-hi plegats. No en quedin al marge. Sumin-se a aquest pacte, si us plau, a aquest pacte per la llengua a l'escola.

Com els deia, vostès no són partidaris del decret, no en parlaré ara, però vull contrarestar el que vostè em deia i el que vostè demanava –i el seu grup– al monogràfic; demanava més recursos per defensar la immersió lingüística; d'acord. Ampliació de les dotacions d'aules d'acollida, demanava; absolutament d'acord. Promoure plans educatius d'entorn que cohesionin les comunitats educatives; absolutament d'acord.

Amb el pla que vaig presentar, que vam presentar, incrementem els recursos d'acollida de l'alumnat nouvingut a partir del 2024, més enllà dels que ja estan previstos per a l'inici de curs, amb mesures com el pla de formació de xoc per als nous tutors d'aula d'acollida, la posada en marxa el proper curs del pla pilot al Consorci d'Educació de Barcelona de les aules d'acceleració per a alumnes estrangers que s'incorporen a segon, tercer i quart d'ESO, una de les grans febleses i dels grans problemes de no poder atendre l'acollida d'aquests alumnes, i la definició amb les escoles oficials d'idiomes, i aquesta és una novetat que estem treballant amb les direccions d'escoles oficials d'idiomes, d'un pla d'acollida lingüística per a alumnat de setze a divuit anys que arriba al llarg del curs.

Hem començat a parlar-ne en la junta central de direccions, i pensem que d'aquí en pot sortir una bona feina aprofitant els recursos de què disposa el departament. Despleguem els ULAE, tallers d'usos lingüístics en l'àmbit educatiu fins a completar la totalitat de centres educatius de Catalunya: set-cents centres cada curs, dos-cents intensius i cinc-cents en xarxa, per arribar als 3.500 d'aquí a tres anys. I reimpulsem els plans educatius d'entorn. Estem actuant amb els ajuntaments en cent divuit municipis actuals i volem arribar als 162 municipis l'any 2025, i, si pot ser –durant el 2024 fa una bona embranzida–, ho farem amb els recursos amb què comptem. Hi confiem. Tenim els ajuntaments al costat i el que hem de fer és donar-los suport i treballar plegats. Ho farem.

Vostès, al monogràfic van demanar un augment de recursos per a la formació docent, la millora de la competència lingüística del professorat, incrementant el nombre i la modalitat de cursos de C2, 4.500 places a disposició dels docents aquest curs, 5.000 el 23-24 i 5.500 el 2024-2025. Introduir nous continguts i habilitats en gestió i tractament de la diversitat lingüística al màster de Professorat de Secundària que definirem amb el Departament d'Universitats.

Incentivar la formació lingüística de les famílies. Monogràfic: proposta de Junts, amb el Consorci per a la Normalització Lingüística. Ja n'hem començat a parlar en la mà dels centres a partir del curs vinent. Oberts a tot el barri, no només per a les famílies, però als centres educatius o en equipaments cívics i municipals just al costat. Promoure la recerca amb pràctiques educatives que afavoreixin l'adquisició precoç

de la llengua i l'èxit en els aprenentatges i els usos lingüístics. I això implica també una millora en l'avaluació, especialment de la llengua oral. Tindrem els primers resultats ja de les primeres proves de llengua oral censals i les farem públiques, les explicarem, sense amagar l'ou, perquè, com vostè deia, la realitat ha de prevaldre.

I crearem una plataforma de continguts audiovisuals i educatius en català impulsada pel Departament d'Educació i 3Cat. La presentarem entre setembre i octubre, per oferir continguts fiables, fiables i solvents en llengua catalana per a tots els docents que vulguin fer-ho servir, per a totes les famílies i per a tots els alumnes, com s'ha fet en tantes altres televisions públiques d'arreu d'Europa i del món, amb resultats excel·lents pel que fa a continguts de qualitat.

I, si li sembla, al torn de rèplica, doncs, li respondré el que ha quedat pendent, i sobre el decret, que veig que és on hi ha més divergències, espero que puguem convergir en això.

La vicepresidenta primera

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Gràcies, vicepresidenta. Bé, consellera, en primer lloc, dir-li que celebro –que celebrem– que les propostes que vam fer i que es van aprovar en el Ple monogràfic el Govern les tingui en compte i el seu departament tingui la voluntat d'aplicar-les i s'estigui esmerçant organitzativament i amb els recursos que escaiguin per fer-ho. Sincerament, ho celebro i l'hi agraeixo.

En segon lloc, jo no he parlat de negligència. No he dit «negligència» en aquest faristol. Sí que he parlat d'«insuficiència», de vegades d'«inadequació», des del nostre punt de vista, i «insuficiència», sí; és a dir, la situació és talment greu, la situació és talment severa, que qualsevol estat normal, davant d'una situació com la del català pel que fa a la seva llengua nacional, prendria polítiques molt més agressives i molt més actives, hi insisteixo, agressives en sentit positiu, enteses com a polítiques de discriminació positiva activa de la llengua i especialment en l'àmbit escolar. I aquí és on, sincerament, considerem que les polítiques que vostès estan duent a terme i les que apunten en l'aparell legislatiu que han abordat darrerament conjuntament amb PSC, Junts i comuns, i el que pretenen ara abordar amb el nou decret són insuficients, inclouen alguns elements preocupants, que és amb el que he acabat la meua intervenció d'abans.

Estem d'acord: no volem percentatges. D'acord en legislar en aquest sentit. Allò que ja apunten els tribunals, i és que rebutgen la immersió, s'inventen aquest sistema de la conjunció, que no té cap base pedagògica real. Recordem que això ve de la retallada de l'Estatut del Tribunal Constitucional, eh? És quan el tribunal aprofita per –embolica que fa fort– carregar-se la immersió i inventar-se el terme de la «conjunció», obligant a la vehicularitat de la llengua castellana, eh? Aquest és el problema principal.

Efectivament, estem d'acord en que no hi hagin percentatges. Com deia, el tribunal també apunta que, com que no accepta la immersió i proposa la conjunció, ens apunta dos possibles models d'escola catalana: o escola bilingüe o escola segregada, dividida en funció de línies lingüístiques. Estem d'acord que no volem aquesta separació de la comunitat educativa en dues línies diferenciades per raó de llengua i que volem mantenir el model d'escola actual; d'acord. Però el que no podem fer és acceptar el plantejament bilingüe, el que ens vol imposar com a alternativa el tribunal.

I aquí és on ens preocupen alguns plantejaments del decret que vostès plantegen, perquè efectivament assumeixen el model de la conjunció en el preàmbul; l'estan assumint, estan fent seva aquesta tesi del tribunal, que és una tesi clarament definida en contra de la immersió, i, d'altra banda, parlen del castellà com a llengua curricular. Per tant, estan incorporant el castellà com a llengua vehicular i, per tant, estan definint un model que, en les condicions actuals i sense unes polítiques suficientment

actives i de discriminació positiva del català, ens porten a una escola bilingüe que, en el context actual, inevitablement, ens porta a un retrocés del català en la línia que estem ara. Per això són també insuficients les mesures que vostès estan plantejant.

Per tant, no estem d'acord, en el decret, que acceptin el model de la conjunció. No estem d'acord que, de facto, des del nostre punt de vista, assumint la vehicularitat del castellà com a llengua curricular, assumeixin el bilingüisme a l'escola. Perquè pensem que la millor mesura d'integració, d'inclusió i de normalització és que hi hagi una llengua comuna i compartida per tot l'alumnat i tota la comunitat educativa en tots els àmbits i moments de l'acció educativa. Això és la immersió amb el català com a llengua vehicular.

Per això –vostès ja ho saben–, el que els hi proposem és aplicar efectivament el sistema de la immersió. Desplegar tot l'aparell legislatiu, organitzatiu, de recursos, docent, necessari, per tal d'aplicar la immersió, dotar-hi els recursos necessaris, desplegar un únic projecte lingüístic d'immersió a tot el país, perquè la situació de problemàtica és comuna i general a tot el país. A tot el país retrocedeix la llengua catalana i, per tant, hem d'aplicar un mateix projecte lingüístic a tot arreu. No multiplicar per mil o per tres mil la segregació escolar, multiplicant els projectes lingüístics per tot arreu.

En tot cas, el que sí que hem de fer és una política diferenciada potser segons el territori, en allò que fa referència a les assignatures d'aprenentatge d'idiomes. Potser sí que cal fer un esforç diferent en funció del territori pel que fa als esforços i a la didàctica relacionats amb l'aprenentatge de les llengües i de l'idioma, però amb no la vehicularitat del català a tot arreu com a llengua d'educació. Aquesta és la qüestió que jo crec que hem de debatre, que hem de discutir i en la qual no estem d'acord.

Òbviament també, proposem que el català sigui llengua d'activitat extraescolar. Actualment no ho és; està desapareixent com a tal. Plans educatius d'entorn, foment de la lectura i de la conversa en català i, òbviament, també els plans de formació del personal docent per tal d'acompanyar aquesta acció educativa amb la capacitació del personal (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) per fer-ho.

Miri, nosaltres defensem i defensarem sempre una societat multicultural, multilingüe, pluricultural i plurilingüe, en la qual hi hagi una llengua comuna i compartida entre totes les comunitats lingüístiques i que aquesta sigui el català. Nosaltres som socialistes; no volem una classe treballadora dividida en funció de llengua.

La vicepresidenta primera

Diputat, se li ha acabat el temps.

Carles Riera Albert

No volem una classe treballadora separada, escindida, en funció de llengua. Per això volem que el català sigui una llengua comuna a tota la classe treballadora. I això comença per l'escola.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Doncs ara, per a la rèplica, té la paraula la consellera d'Educació, la senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Gràcies, vicepresidenta. Va, parlem del decret. Però continuem-ne parlant d'aquí al 15 de setembre també. Aquest decret s'ha anat treballant els darrers mesos amb totes les entitats, grups polítics, tothom que ha volgut també participar-hi, i ara hi ha un tràmit, que va començar aquest dilluns, no, l'altre i que acaba el 15 de setembre. Jo els animo a parlar-ne, a través del tràmit d'informació pública o bilateralment amb el Departament. Estic a disposar, per convèncer-los que aquest pla, aquest decret, el que fa és donar seguretat jurídica als centres. El que fa és desplegar una LEC

que des del 2008 no ho ha estat pel que fa al seu títol segon. I el que fa és donar flexibilitat al model.

És a dir, no pot haver-hi un únic projecte lingüístic per a tots els centres, perquè no és ni efectiu ni és viable, ni crec que toqui. No hi pot haver un únic projecte lingüístic de centre aplicat a tot el sistema, perquè la realitat lingüística dels centres és diversa i és diferent. No ja a cada barri. Diria que és diferent fins i tot a cada aula. Vostè té al costat una persona com la Dolors, que ho sap perfectament això, per tota la seva experiència. Les direccions, els docents, són els que coneixen millor la seva comunitat educativa. I han d'atendre i han d'acollir aquesta diversitat amb dos objectius clars, que són els que posem al servei al decret: que, en acabar l'escolarització, l'alumnat sigui plenament competent en català –aranès a l'Aran–, castellà i una llengua estrangera, i mantenir la cohesió social i la convivència als centres.

Per tant, el que fa el decret és precisament, com deia, establir, elaborar, aprovar, avaluar, revisar els projectes lingüístics. Diu que el responsable últim dels projectes és el Departament d'Educació –no les direccions dels centres– i que els plans lingüístics no es poden canviar amb el curs ja començat –això és clau–, com a vegades s'ha intentat fer, i preveu mesures per garantir l'aplicació adequada. Però no només regula això; regula i remarca el caràcter vehicular del català; garanteix que tot l'alumnat assoleix la competència en tres llengües, assegura l'acollida personalitzada i en català de l'alumnat nouvingut; remarca el caràcter compensatori de les desigualtats d'origen que tenen els aprenentatges lingüístics i subratlla l'adequació del model d'immersió lingüística.

Jo crec, honestament –i vostès ho saben–, que hem d'anar generant respostes noves, eines noves, tant jurídiques com normatives, per plantar cara als atacs incessants que ens venen i que cada cop són més sofisticats, que cada cop són més retorçats. I això és la confiança que els demano. Trobar les eines adequades en cada moment davant dels atacs que es reben en cada moment per preservar l'objectiu final.

Ja ho vaig dir en un article compartit amb Joan Mena i Irene Rigau l'any 2022, en el moment que la majoria de forces polítiques del Parlament es van dotar d'un marc legislatiu com a resposta a les ingerències judicials, la Llei 8/2022 no era una renúncia a res. Va ser servir-nos d'una eina legislativa del rang més alt per protegir i garantir la bondat i la continuïtat d'un model que ens ha ajudat a fer-nos sentir un sol poble. Per tant, no renunciem a res, a cap eina, i el decret n'és una. I, evidentment, nosaltres no retirem la immersió del sistema; en absolut. El Govern de la Generalitat no ho fa. El sistema d'immersió és un model flexible, que s'adapta a la realitat lingüística de cada centre.

I vull aclarir que «llengua vehicular» i «llengua curricular» no són el mateix. El català és la llengua vehicular del sistema educatiu català, la llengua que la LEC marca que s'ha d'usar per ensenyar. I la llengua curricular vol dir que és una llengua que s'ensenyava als centres educatius i que es fa servir en el currículum. A les aules del país hi ha més de dues-centes llengües –més de dues-centes llengües.

Hem treballat el decret amb vostès. Ja sabem que no hi estan d'acord i avui ha quedat prou clar. Ens ho han dit també en els treballs previs, però jo ho reitero i vull seguir oberta a parlar-ne; el tràmit d'informació pública acaba el 15 de setembre. Parlem-ne per mantenir els consensos. Compartim els objectius; mirem de compartir també les eines i el camí per arribar-hi.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre el desenvolupament de l'àrea del delta del Llobregat

300-00359/13

El vintè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el desenvolupament de l'àrea del delta del Llobregat, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, conselleres, abans de començar, deixi'm saludar els regidors de l'Ajuntament de Sant Boi, de Viladecans i de Gavà, que avui ens acompanyen, així com representants d'entitats i cooperatives de la zona del Baix Llobregat, també.

Bé, el delta del Llobregat és el principal espai agrícola de l'àrea metropolitana de Barcelona, un autèntic oasi enmig d'un territori ben antropitzat, amb infraestructures potents i amb ciutats molt poblades. Aquest espai agrari, concentrat en el parc agrari del Baix Llobregat, és una de les zones capdavanteres i amb més potencial de Catalunya i del sud d'Europa, amb empreses agroalimentàries dedicades principalment a la producció hortícola. De fet, aquesta zona representa una tercera part de la producció hortícola de tot Catalunya. Al parc agrari del Baix Llobregat s'ha fet una aposta per l'agricultura intensiva i de precisió que comporta producció en quantitat i en qualitat al costat mateix de l'àrea més poblada del país.

Aquesta superfície hortícola conviu amb una ZEPA, una zona d'especial protecció de les aus, i em permetran que doni unes dades per contextualitzar el que representen aquestes zones de protecció d'aus a Catalunya. Mirin, a Catalunya, una tercera part del territori és ZEPA, un trenta-dos per cent. La mitjana europea és del 17,9 per cent. França en té un 11,1 per cent i el Regne Unit, un 8,6 per cent. Per tant, com diu Francesc Reguant en un article que els recomano, a Catalunya som els campions en ZEPAs, però la defensa dels ocells hauria de ser compatible amb alimentar la població. En qualsevol cas, les ZEPAs haurien d'existir per aconseguir els objectius que pretenen garantir la presència de les aus que es vol protegir i, en definitiva, garantir la biodiversitat. I això no passa només per dibuixar sobre un paper una zona d'aquest tipus, passa per actuar, per planificar i gestionar adequadament la zona protegida.

Al Baix Llobregat, la situació en la que actualment es troba la ZEPA va comportar una carta d'emplaçament de la Unió Europea que posava de manifest una sèrie d'incompliments de la Generalitat com a administració competent en aquesta zona. La carta és del febrer del 2021 i encara no ha tingut resposta, però finalment, tot just fa un any, el Govern va publicar l'anunci d'informació pública del projecte d'acord pel qual es modifica la delimitació de la ZEPA. De fet, el mateix conseller, en la seva compareixença, ja va anunciar que abans de final d'any presentarien la resposta a la carta d'emplaçament, que correspondria al projecte d'acord de modificació de la delimitació. Aquest és un tema que preocupa molt, preocupa molt els ajuntaments i, sobretot, preocupa molt els pagesos del parc agrari. Els preocupa la interpretació que vostès fan de la carta d'emplaçament, perquè la seva interpretació no dona resposta a la carta, però el que sí que fa és posar en entredit la viabilitat del mateix parc agrari.

L'objecte de la carta és el deteriorament de les zones ZEPA, però amb l'anunci d'ampliació no es dona resposta al requeriment perquè segueix sense existir ni pla de protecció ni de gestió, pendents des del 2015, ni execució del pressupost suficient, i aquí, si m'ho permeten, és on hi ha la mare dels ous. De què servirà incrementar la superfície de la ZEPA si es segueix sense gestionar, com s'ha fet fins ara? De què servirà malbaratar sòl agrari, un dels més productius del país, si sense gestió tampoc millorarem la biodiversitat? Ni pla de protecció ni gestió ni execució suficient del

pressupost. Hem de recordar que el nostre grup, en l'acord de pressupostos, va incorporar precisament una partida pressupostària de 49 milions d'euros fins al 2026 per al delta del Llobregat, per assolir un espai natural i amb biodiversitat, un sistema agrari tecnificat i sostenible a llarg termini i un sistema hídric de qualitat.

La pregunta seria, consellera: com anem, d'execució? Quina és la planificació d'infraestructures en aquesta zona? El mateix acord de pressupostos ja parlava de donar resposta durant l'any 23 a la carta d'emplaçament i es diu que s'haurà de resoldre amb les actuacions que es considerin adequades en l'anàlisi conjunta de tots els actors del delta, fent-ho compatible amb les múltiples infraestructures i el manteniment i creixement de l'activitat agrícola. I en això, consellera, el seu Govern no està complint. No han parlat amb tots els actors.

De fet, ja el juliol passat la consellera Jordà, en una reunió amb els alcaldes de la zona, es va comprometre a articular tres taules, una per a la delimitació de la ZEPA, l'altra per a les infraestructures hidràuliques i la tercera per revisar la normativa del parc agrari. Els ajuntaments encara esperen que se'ls convoqui. Vostès han tirat pel dret en la resposta de la carta d'emplaçament. Han tirat pel dret en la delimitació de la ZEPA. Però és que ni tan sols –ni tan sols– no han reunit les taules a les que es van comprometre, sinó que a hores d'ara ni tan sols han contestat els centenars d'allegacions que els han presentat ajuntaments, Àrea Metropolitana, el Consorci del Parc Agrari, institucions, entitats, sindicats i cooperatives agrícoles.

En definitiva, la proposta d'ampliació no ha estat treballada amb els sectors afectats i es menysté totalment l'impacte econòmic i social que pot tenir sobre el territori en el present i sobre el futur. Perquè és evident que les empreses del parc agrari tenen els seus plans d'inversió com qualsevol empresa, i aquests plans d'inversions són a curt, a mitjà i llarg termini, i ampliar les condicions de la Xarxa Natura 2000 sobre aquestes empreses pot afectar greument la seva viabilitat econòmica. Quan parlem de relleu generacional, parlem precisament d'això, de viabilitat econòmica i quins condicionants i a quins esculls s'han d'enfrontar les empreses.

I mirin, si parlem d'esculls, hem de parlar també de les infraestructures hidràuliques que necessita aquesta zona. El delta del Llobregat té una orografia amb un sistema de xarxa de corredores que en episodis d'intensitat de pluja, com que no pot desguassar suficientment, es produeixen inundacions a les empreses agràries, causant pèrdues milionàries. A la zona agrícola del delta, els camps drenen per mitjà d'una xarxa de corredores i valls fins a desguassar als estanys de la Murtra i del Remolar.

El canvi climàtic ens porta cada vegada episodis més violents, greus sequeres i pluges torrencials que comporten molts problemes. De fet, en els últims cinc anys, el Baix Llobregat ha patit fortes inundacions com altres zones de Catalunya. Parlem del Gloria el 2020, que va ser al gener, però a l'abril del mateix any hi va haver un greu episodi també de pluges i inundacions, igual com el 21 amb el Filomena. Ja és evident que la manca de manteniment de les infraestructures hidràuliques de la zona propicia que els danys siguin molt majors. I això no només afecta les collites d'un moment determinat, té greus efectes en els subministraments dels aliments produïts als clients i, per tant, l'estratègia comercial i, en definitiva, la viabilitat econòmica.

Per tant, cal actuar i fer-ho sense perdre temps. Portem molts mesos de sequera i això dona l'oportunitat de poder executar obres imprescindibles per a la millora del desguàs i, per tant, per evitar inundacions en la mesura del possible a la zona del parc agrari. Perquè sabem que ens pot venir un episodi de pluja torrencial que comporti altra vegada inundacions, pèrdua de collites, pèrdua d'instal·lacions a les empreses, però també inundacions en zones habitades o en infraestructures de comunicació.

Per tant, cal actuar de manera immediata. Cal planificació, programació i, evidentment, execució. I, en aquest sentit, els ajuntaments de la zona reclamen des de fa temps les infraestructures necessàries per al drenatge de la zona en cas d'inundació.

Per un costat, infraestructures per reduir l'entrada d'aigua en el sistema en moments de pluja i infraestructures per drenar. I aquesta petició la van fer en el marc de la comissió de la que formaven part l'ACA, ajuntaments, Àrea Metropolitana i Consorci d'Espais Naturals i del Parc Agrari, que havia d'elaborar un programa de mesures del pla de gestió de districte de la conca fluvial de Catalunya 22-27 i el pla de gestió d'inundacions a les conques internes.

Era un model de cogovernança on els ajuntaments feien les seves aportacions i que va funcionar entre els anys 2019 i 2022, però que, curiosament, l'actual director de l'ACA, doncs, a principis d'enguany va liquidar tot dient que es constituiria una altra taula per a aquests temes, aquella a què em referia abans, no? A hores d'ara, res de res, i ja no es pot esperar més.

És evident que les actuacions recollides en el pla de gestió i en el programa de mesures, i sobretot les executades fins ara, no són suficients. I conscients d'això, el nostre grup va introduir, com deia abans, en l'acord de pressupostos, més dotació pressupostària per a la prevenció d'inundacions, per a la millora de la xarxa de drenatge i la millora de les zones humides.

Cal, doncs, constituir les taules pendents, entre elles la taula que tracti el tema de les infraestructures hidràuliques, com un bon model de governança per treballar i fer seguiment de les mesures a implementar i a executar d'acord amb els pressupostos aprovats.

És imprescindible executar les mesures pressupostades i fer-ho bé. I per què diem «fer-ho bé»? Doncs perquè, miri, consellera, tenim algun exemple de projecte que no s'ha fet bé, i que si es porta a terme, no solucionarà cap dels problemes plantejats, sinó que fins i tot els pot agreujar.

Li parlo del projecte de millora del sistema de drenatge i gestió dels nivells de la zona humida de la Murtra, i que hauria de millorar el drenatge de Viladecans i Gavà, i que tenien un pressupost inicial de 400.000 euros i que, finalment, sembla que s'executarà per import de cinquanta mil.

És evident que aquest projecte no complirà l'objectiu pel qual s'havia fet. No evitarà inundacions, per errors tècnics evidents. Però el més greu és que no hi ha previsió de rectificació ni de realització d'un altre estudi.

Aquest és un exemple, un exemple que no és anecdòtic, perquè, evidentment, pot suposar un desastre en els termes municipals de Viladecans i Gavà. Però és un exemple que il·lustra, al nostre entendre, la deixadesa que s'ha tingut respecte a aquesta zona del Baix Llobregat. I, com li deia, no podem seguir així.

Cal que fem compatibles els diferents usos que conflueixen en aquest espai: les infraestructures, els cultius i els espais naturals. No podem perdre superfície agrària, hortícola, en aquest cas, i no podem quedar-nos ancorats en el passat, i em refereixo a determinades normatives respecte al parc agrari.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Cal que s'avanci cap a un model... –acabo, vicepresidenta–, cal que s'avanci cap a un model que permeti compatibilitzar els diferents usos que conflueixen en aquest territori perquè, si es vol, es pot trobar la manera.

En la segona part de la meva intervenció, detallaré algunes actuacions que, al nostre entendre, creiem que s'han de portar a terme de manera prioritària.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, per respondre, té la paraula la consellera de Territori, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Gràcies. Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Diputada, avui parlem del delta del Llobregat, i el primer que cal fer és explicar i emmarcar tot el que hi passa,

al delta del Llobregat, i els valors a preservar en aquest àmbit, que és molt estratègic, que és estratègic per al país.

El delta del Llobregat i el conjunt de la plana fluvial constitueixen avui un espai excepcional i d'elevada complexitat, perquè hi passen moltes coses i totes alhora. Un espai metropolità molt singular, amb valors agraris, com vostè explicava, i de biodiversitat que cal, evidentment, preservar.

Espais que han estat molt amenaçats durant les darreres dècades, en un context amb un nivell de pressió urbanística molt important, i que, malgrat tot, «a tranques i barranques», si se'm permet l'expressió, hem pogut conservar pel bé del conjunt del país, perquè és pel bé del conjunt del país.

El delta del Llobregat no deixa de ser un espai limitat amb moltes activitats diferents, com deïem, nombroses infraestructures, algunes vostè hi al·ludia, i on hem de trobar l'equilibri que eviti la seva degradació.

Un espai de menys de cent quilòmetres quadrats on hi hem d'encabir un espai natural protegit que, a més a més, Europa ens ha avisat i ens està reclamant i ens està instant a ampliar-lo i reforçar-lo.

Un espai natural que va més enllà de les zones humides i que abasta unes zones agrícoles que donen resposta a la part de la demanda d'aliments del país i també representen espais de protecció i interès ornitològic.

Un espai que inclou també una de les principals infraestructures del país, com és l'aeroport de Barcelona - El Prat. I tot això, a més a més, en un espai metropolità on viuen centenars de milers de persones, amb la pressió i complexitat afegida que aquesta realitat representa.

Entenem el territori com un bé limitat, un patrimoni a gestionar amb visió de futur, amb un objectiu fonamental i fonamentalment social, que és garantir i millorar la qualitat de vida de les persones.

Nosaltres, des del Departament de Territori, però també el conjunt del Govern, tenim clar el país que volem a vint, a trenta, a quaranta i a cinquanta anys i molt més enllà. Aquesta és la nostra feina: dibuixar, ordenar i construir el país del futur. Però com a republicanes i republicans sabem que no podem ni ho hem de fer sols, i per això treballem conjuntament amb tots els actors vinculats al territori. I quan parlo d'actors, parlo de tots els actors vinculats al territori.

Ho fem a través d'un procés d'anàlisi conjunt d'allò que hem de preservar com a societat i com a país. Els valors paisatgístics, els valors ambientals, la protecció de la biodiversitat, la producció agrària de proximitat, i, en definitiva, tot allò que ha de garantir la qualitat de vida de la ciutadania.

I davant de tota aquesta complexitat, el Govern de Catalunya, lluny d'amagar-se, s'arremanga i treballa per aquesta qüestió. Això no ve d'ara, ve de lluny. Ho he dit abans, eh? Això no ve d'ara, ve de lluny.

Tot i la complexitat, estem treballant per donar resposta a les necessitats de tota la ciutadania, per fer possibles totes les activitats de forma equilibrada, i, evidentment, preservant el que hem de preservar, desenvolupant la tramitació, i, per tant, desenvolupant la tramitació de l'ampliació de la ZEPA del delta del Llobregat. El Govern presidit pel president Aragonès està posant fil a l'agulla a un debat que fa molts anys que dura i que ningú fins ara s'havia atrevit a entomar. Recalco aquesta qüestió: fa molts anys que dura i ja hem posat fil a l'agulla; per tant, entomem la qüestió.

Per tant, els hi recordo la necessitat de que hem d'ampliar la zona especial de protecció d'aus del delta del Llobregat, que això ve de l'any 2011, i podem fer equilibris a l'*alambre* i podem dir que no diu això la Unió Europea i el Consell d'Europa. El Consell d'Europa fa dies, anys i panys que diu exactament el que estic dient. Perquè Europa ens ho demana, després del canvi de delimitació que es va fer a l'àrea d'importància per a les aus, i després d'aquella ampliació de l'aeroport del Prat, que

havia d'anar acompanyada d'una sèrie de mesures compensatòries per al delta del Llobregat, que mai han arribat i que mai es van dur a terme.

Ara, a més, tenim una carta d'emplaçament, a la que vostè també s'hi referia, de la Comissió Europea, que ens obliga a definir una nova delimitació de la ZEPA. Per tant, estem complint amb allò que hem de fer i que cap altre govern havia fet fins ara. Governar vol dir prendre decisions, vol dir arremangar-se, vol dir transformar, vol dir donar resposta a les necessitats del país, del país sencer, de la Catalunya sencera. I és el que nosaltres des del Departament de Territori i tot el Govern estem fent.

Es planteja una ampliació de més de mil hectàrees amb un treball tècnic al darrere, que desenvolupa el Departament d'Acció Climàtica, i, per tant, també el conjunt del Govern, en allò que nosaltres hi hem de dir, cadascú de nosaltres, el que pertoca.

Tota aquesta tramitació del projecte d'ampliació de la ZEPA del delta del Llobregat va ser precedida d'un estudi tècnic dels valors de la zona i també s'ha anat avançant fent reunions amb tretze dels ajuntaments que són dins de l'àmbit d'ampliació. El departament corresponent, que és el d'Acció Climàtica, ja ho ha fet.

Però no ens vam quedar aquí. També vam realitzar un procés d'informació i participació amb la resta d'agents territorials, concretament amb les principals entitats ambientals i ecologistes, com Depana, SEO/BirdLife, Zeroport, Ni un Pam de Terra, Sos Baix Llobregat i Hospitalet, Ecologistes en Acció, Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius, Salvem l'Olla del Rei, i també amb les principals entitats i organitzacions professionals agràries, com són Unió de Pagesos i l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre. I tenim clar tots els usos que té la zona del delta del Llobregat i que cal trobar l'equilibri entre tots.

També ens hem reunit, com no podia ser d'altra manera, amb el parc agrari, amb el Consorci per a la Protecció dels Espais Naturals Protegits del Delta del Llobregat, amb l'empresa concessionària de l'aeroport de Barcelona, AENA, el Port de Barcelona, l'Àrea Metropolitana de Barcelona i organismes de l'Administració sectorial com és l'ACA. Per tant, treballem conjuntament, col·laborativament, amb el conjunt de les entitats i de les institucions que se senten interpellades pel tema.

Actualment, el procediment de tramitació de l'acord de govern d'ampliació de la ZEPA es troba en fase de revisió jurídica prèvia..., la fase de revisió jurídica, que és prèvia a la seva aprovació per part del Govern.

L'hi he dit a l'inici, som conscients de la complexitat de trobar l'equilibri entre tots els usos que existeixen al delta del Llobregat, i que per això –per això– no ens aturem en el tràmit importantíssim de l'ampliació de la ZEPA, sinó que volem i anem més enllà. Per això també s'està impulsant la creació d'un pla de protecció del medi natural i el paisatge, un pla que ens permeti les millors eines per gestionar tot el Delta.

Voldria entendre i entenc que, de la seva intervenció, no s'està posant en confrontació el que és la transició ecològica amb l'activitat agrària, que totes dues són compatibles i són cares de la mateixa moneda.

Per tant, estem fent la feina. Estem treballant intensament perquè així sigui i ho estem fent, com deia, col·laborativament amb les institucions i la resta d'entitats que se senten interpellades pel que ha de passar al delta del Llobregat.

Gràcies.

La presidenta

Per la rèplica, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Bé, no, nosaltres no confrontem. De fet, jo ja ho he dit al començament, creiem que es pot trobar una solució per fer compatibles els usos ambientals amb els usos agraris i, evidentment, amb les infraestructures que aquest espai dona cabuda. Però..., i vostè deia abans: «Europa ens insta a ampliar la ZEPA.»

No, miri, Europa el que vol és que hi hagi biodiversitat, que hi hagi qualitat dels hàbitats, i això no es fa ampliant. És allò que li deia abans: no serveix de res fer un dibuix en un paper; el que s'ha de fer és gestionar i treballar perquè realment aquests hàbitats tinguin la qualitat que han de tenir.

Perquè ara la ZEPA, en l'espai que hi ha ara, com que no s'ha fet gestió, doncs aquests hàbitats no tenen la qualitat i, per tant, no hi ha les espècies en la quantitat suficient. Per tant, és això el que demanem i el que posem sobre la taula.

L'ampliació que vostès plantegen no és a la que obliga Europa. L'àmbit que vostès plantegen ha estat una decisió seva, del Govern, i, a més, al nostre entendre, no està fonamentada en estudis tècnics i científics prou solvents per tirar aquest tema endavant.

Però, bé, vostè deia que davant d'aquestes situacions havien treballat conjuntament amb diferents actors del territori. Al nostre entendre, no s'ha arribat a un consens amb aquests actors del territori per poder fer o per poder tirar endavant un tema amb aquesta transcendència per aquesta part del territori.

És per això que creiem imprescindible i urgent la convocatòria de les tres taules de treball que ja va anunciar la consellera Jordà. Li dèiem: delimitació de la ZEPA, infraestructures hidràuliques i revisar la normativa del parc agrari. I paral·lelament, cal que es constitueixin taules tècniques entre l'ACA i els ajuntaments per tal de fer el seguiment de les mesures a implementar i executar. No creiem que es pugui donar resposta a la carta d'emplaçament si abans no es fa aquest treball de consens al territori dels agents que, en definitiva, els afectarà directament una possible nova delimitació.

Entenem també imprescindible que s'elabori el pla de protecció d'espais naturals, que, tot i que és obligada, la seva existència, des del moment en què es va aprovar la delimitació de l'espai natural, no s'ha fet.

Com tampoc s'ha realitzat el pla de gestió, que ha de recollir les mesures de recuperació dels hàbitats i de les masses d'aigua, acompanyat de la corresponent valoració econòmica i del pressupost necessari. Per tant, no hi ha instruments de protecció i de gestió i no es preveu que n'hi hagi en una nova delimitació. Per tant, si no es fa una bona gestió, no servirà de res ampliar la delimitació de la ZEPA. Per tant, diàleg amb el territori, instruments de planificació i gestió, execució de les mesures necessàries que porten reclamant ajuntaments, Àrea Metropolitana i parc agrari, i que encara no se n'ha implementat cap.

De fet, de les inversions aprovades per part de l'ACA i necessàries per la millora del drenatge hídric del delta del Llobregat, a Sant Boi, Viladecans i Gavà, encara no se n'ha realitzat cap projecte executiu. Entre aquestes inversions que creiem imprescindibles, hi hauria nous cargols d'Arquímedes o bombes per treure l'aigua a la corredora de Can Sabadell, a la riera de Sant Climent o per l'estany de la Murtra, o dos més a la corredora principal i a la secundària de Gavà per desguassar la seva aigua a la riera dels Canyars i evitar que portin aigua a la Murtra; la millora del sistema de comportes a l'estany de la Murtra, que sabem que ja està pressupostat per enguany, però que cal que s'executi.

També cal fer efectius alguns projectes ja plantejats de retirada de sediments i vegetació en les rieres situades a Viladecans, Gavà i Sant Boi –important que es faci abans de que hi hagi grans aiguats–; construcció de nous pous d'extracció dels Reguerons i del Remolar; habilitar el desguàs al mar a través de corredores a Sorrilles i Murtra, i refer el projecte de millora del sistema de drenatge i gestió de nivells de la zona humida de la Murtra, revisant-lo tècnicament per tal que compleixi la funció pel qual es va redactar.

I cal també que es faci un pla de manteniment de totes les infraestructures hídriques, un pla de manteniment que ha de comportar la corresponent dotació pressupostària, perquè ara com ara la major part de les actuacions de manteniment es fan a càrrec dels pressupostos disponibles dels ajuntaments i del parc agrari, tot i que la

competència tant en agricultura com en infraestructures hídriques és del Govern de la Generalitat.

En definitiva, els demanem que actuïn en aquesta zona del Baix Llobregat, que actuïn de la mà del territori, que ho facin amb l'objectiu clar de preservar les aus, sí, però també de preservar l'agricultura de la zona, que és una de les més tecnificades del país. Que actuïn en la millora de les condicions de les masses d'aigua, que han de garantir uns millors hàbitats per a les espècies protegides i que actuïn per garantir que les pluges no malmetin els conreus i les instal·lacions de les empreses agràries d'aquesta zona.

Perquè no podem ni volem prescindir de la tercera part de la producció hortícola de Catalunya. No podem ni volem prescindir de la feina dels pagesos del parc agrari que proveeixen d'aliments de qualitat i en quantitat a bona part del nostre país. I per això cal actuar. Cal buscar les millors estratègies, que no sempre són fàcils però que existeixen. I cal fer-ho de la mà de les persones que viuen i treballen en aquest territori.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per la rèplica, té la paraula la consellera senyora Ester Capella i Ferrer.

La consellera de Territori

Bé, crec que ja ho he dit, no? Som conscients de la complexitat i que s'ha de treballar amb totes les entitats i institucions que se senten interpellades i que es veuen afectades amb tot allò que passa al delta del Llobregat.

Hi insistiré, el Govern té tot el delta del Llobregat al cap, igual que té tot el país al cap i treballa per assolir els consensos necessaris perquè siguin vàlids per a tothom i cal equilibrar. I abans l'hi deia, espero i desitjo que vostè no faci una confrontació entre les diferents activitats que s'han de desenvolupar en el si del delta del Llobregat.

La ZEPA en cap cas suposarà una eliminació ni limitació dels hivernacles. La pagesia passarà a gestionar el territori, l'espai natural, amb els drets econòmics que se'n deriven per la feina dels serveis dels ecosistemes. Hem d'integrar el vector ambiental a l'activitat agrícola i poder donar valor als serveis ecosistèmics que fan els agricultors.

Vostè em parlava de diferents infraestructures: estació de bomb... –bé, no em surt ara–, d'aigües pluvials i de l'interceptor Nord a Castelldefels; una inversió de 12 milions d'euros que està prevista. Millora de les lleres públiques del delta del Llobregat, 0,5 milions d'euros. Això, entre les infraestructures que ja saben vostès que estan en el pla de prevenció davant d'inundacions i millora dels drenatges 2023-2025, entre d'altres qüestions.

Com a gestors del territori, hem d'acompanyar el sector agrari? Evidentment. Evidentment que hem d'acompanyar el sector agrari a treballar amb menys pesticides també, mantenint els marges i afavorint la biodiversitat, que és una aliada indispensable per la producció d'aliments i contra les plagues. I així, el pla de gestió del delta del Llobregat podrà vertebrar un pla pilot per valoritzar els serveis i ecosistemes que fa l'agricultura en aquell àmbit.

També l'hi recordo, tot i així, tot i el que vostè em deia, hi ha una cosa certa i que sap vostè que és pública i és existent: que Europa ens obliga a ampliar la zona ZEPA –ens obliga, sí–, fins a dos mil hectàrees. Per tant, això és una realitat i comprovable. Vostè em diu que no. Europa ens demana que sigui així.

L'objectiu del Govern és tenir a la tardor la nova delimitació de la ZEPA del Baix Llobregat i poder començar el procés formal d'elaboració del pla de protecció del medi natural i el paisatge del delta del Llobregat a partir del primer trimestre de l'any vinent. Així també posarem punt final a un debat que fa molt temps que dura

i que només ha afavorit el desenvolupament urbanístic de la zona, és a dir, el ciment. El no fer res ens ha portat al ciment. El no fer res ens ha portat a no preservar els espais. I quan no regulem, quan no fem el que toca, quan l'Administració no intervé, doncs qui guanya? Doncs l'especulació i aquells que han anat omplint el país de ciment i no han preservat ni han garantit la preservació dels espais naturals, que, en definitiva, no és una altra cosa que la millora de la qualitat de la vida de les persones.

Per tant, no es preocupi, portaveu del Partit Socialista en matèria d'acció climàtica i agricultura, que li donaran deguda resposta de totes les altres qüestions que, pel que sigui, jo en aquests moments no li puc respondre.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpел·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya

300-00360/13

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la interpел·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I per fer la seva exposició de la interpел·lació, té la paraula el diputat senyor Pol Gibert Horcas.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputats i diputades. Gràcies, conseller. I especial agraïment a la gent que avui ens escolta en aquesta darrera interpел·lació de la tarda i també d'aquest període de sessions, per la qual cosa especial valor a la gent que aguanta encara a finals de juliol amb aquesta interpел·lació.

Mirin, l'àmbit del mercat de treball a Catalunya ha tingut els darrers anys una evolució, diguem-ne, peculiar, com al context també europeu, no? Veníem de recuperació de postcrisi financera, una època molt dolenta en la qual vam trigar moltíssim a recuperar l'ocupació –de fet, no vam arribar a recuperar-la– i molt marcada per la precarització del mercat de treball. Quan estàvem sortint una mica d'aquell forat negre del 2010, vam caure en la pandèmia de la covid, evidentment, en la qual, doncs, el mercat de treball es va veure ressentit i vam poder sobreviure gràcies als ERTes, que van protegir gran part dels treballadors d'aquest país. I llavors, quan sortíem de la pandèmia, doncs, vam tenir la següent desgràcia que hi ha, la guerra d'Ucraïna, que va afectar directament també el mercat de treball, i també, evidentment, amb conseqüències que podien haver sigut molt i molt complicades, com hem vist a altres països de la Unió Europea.

Però a Espanya, a Catalunya, al nostre context més immediat, estem veient una dinàmica de creixement de l'economia molt potent, molt dinàmica, molt forta. De fet, ahir vam conèixer la previsió de l'FMI, amb un creixement del 2,5 per cent, un creixement líder a Europa, multiplicant per tres la mitjana europea, i, per tant, una notícia bona, esperançadora pel que fa al creixement econòmic. Així doncs, tenim a una situació actual i també futura de creixement positiu i que esperem que duri durant molt i molt temps. Tenim dos elements cabdals: un bon ritme de creixement de l'economia, com estem veient, i també unes polítiques laborals i econòmiques potents, encertades, que estan donant, doncs, aquest vigor al mercat de treball a Espanya.

Evidentment, alguns elements que cal, doncs, destacar d'aquestes polítiques econòmiques i laborals és la reforma laboral, que tots hem vist les seves conseqüències al nostre país, evidentment, de forma positiva, impactant directament amb més drets laborals per a molta gent del nostre país; també una aposta clara per l'FP, i això, evi-

dentment, té relació amb el que després comentarem, i també una política econòmica reconeguda per Europa pel seu encert. Així doncs, estem en xifres d'ocupació rècord, que, de fet, han provocat en alguns sectors determinats una manca de treballadors en aquests darrers mesos. Un desajust, evidentment, entre oferta i demanda que cal també abordar en el seu moment. Però de la mateixa manera que volem un creixement econòmic sostenible, també volem un creixement sostenible del mercat de treball. Moltes vegades no en parlem; parlem directament de l'economia, però no parlem de com afecta això els treballadors i treballadores d'aquest país. Elements cabdals com és la digitalització, descarbonització o l'economia de les cures són eixos de creixement, i requereixen noves competències laborals que s'han de posar sobre la taula també per poder-les abordar.

Mirin, la Unió Europea ha fixat recentment l'objectiu d'arribar a una taxa d'ocupació del setanta-vuit per cent el 2030. Sembla molt lluny, sempre ha sigut molt lluny per a Espanya i per a Catalunya arribar a aquesta taxa d'ocupació, però actualment estem a Catalunya a un setanta per cent, i si mirem Barcelona, un setanta-cinc per cent –ho tenim a prop. Ens queden encara uns anys per aconseguir-ho, però, en termes europeus, per primera vegada ens podem plantejar des de Catalunya i Espanya arribar a l'horitzó de la plena ocupació, ambicions, però, evidentment, també realista.

Què ens cal per arribar-hi, conseller? Doncs incorporar al mercat de treball, d'aquí fins a 2030, 400.000 treballadors; 400.000 és, doncs, evidentment, una xifra important. I poden pensar: «Home, l'ambició és considerable.» Ho és, però és realista, i els hi diré per què. Si ens fixem en la xifra d'aturats que hi ha a Catalunya actualment, en tenim, aquest darrer mes de juny, 340.000. Veuen que el *gap* entre l'horitzó que tenim per assolir i la gent aturada, doncs, és relativament curt. Per tant, el primer que hauríem de fer com a país, com a Catalunya, és abordar amb garanties com inserim laboralment aquesta gent que tenim aturada, alguna des de fa molt temps, i que no troben ni en aquest moment de bonança econòmica un lloc de treball. I per abordar-ho amb garanties cal mirar què ens passa amb aquest tipus de col·lectius que no aconsegueixen trobar un lloc de treball actualment al nostre país.

Si posem el focus en la gent registrada al SOC, trobem que el quaranta-un per cent no acrediten el títol de l'ESO. Evidentment, tots sabem que acreditar un títol de l'ESO és bàsic per poder assolir un lloc de treball. Això es tradueix ni més ni menys que en 140.000 persones que no poden a dia d'avui accedir a una oferta de treball de nivell formatiu bàsic, i quan dic «bàsic» vol dir o supermercat o àmbits de l'hostaleria. Inclús –aquesta és la paradoxa– es dona que no poden accedir a alguns dels elements de formació que dona el propi SOC, en no tenir la formació bàsica elemental, que considera que qualsevol persona ha de tenir a l'acabar la seva formació obligatòria. Evidentment, aquesta paradoxa s'ha de resoldre –i en podem parlar també amb calma en un altre moment–, i sabem que no és fàcil reactivar aquest tipus de perfils. Són gent que porta molts anys, alguns d'ells, aturada i que, evidentment, la situació no només laboral, sinó també personal, econòmica i inclús emocional, pot complicar molt la seva recuperació per al mercat de treball. Però, fins que no siguem capaços de fer arribar la recuperació a cadascun d'aquests col·lectius, no podem des-cansar. El nostre objectiu ha de ser que la recuperació arribi a tothom.

I per a això, conseller, què cal? Un servei d'ocupació potent, modern, flexible, capaç d'emmotllar-se a les demandes dels aturats, i no al revés, com passa fins ara. D'aquí que el nostre grup presentés una moció a principis d'aquest any recollint una sèrie de propostes molt variades, que aquest Parlament va recolzar; unes propostes que, desgraciadament, no hem vist implementades pel Govern. Sé que va merèixer una reprovació a la Comissió d'Empresa i Treball recentment per la seva manca de resposta davant d'aquesta moció.

L'objectiu del meu grup avui no és debatre sobre tràmits ni controls de compliment; volem abordar, volem impulsar un full de ruta cap a la plena ocupació. I, evidentment, el SOC és una peça clau. Per què és clau? Perquè acompanya, perquè

forma, perquè orienta, perquè li ensenya el camí a una persona aturada fins a trobar una nova feina. Evidentment, això és un motiu d'esperança, una eina potentíssima des de lo públic, que volem impulsar i volem que tingui sentit.

S'han fet darrerament passos endavant, evidentment –endavant en el desplegament territorial del SOC, per exemple–, i som conscients de lo difícil que és un canvi d'aquest model, que és un model que porta molts anys implementat, i un canvi com aquest requereix ambició i també, evidentment, doncs, mà esquerra per poder-lo portar a terme. Però estem convençuts de que és el camí a seguir, i, per tant, doncs, el defensarem i el seguirem impulsant. Ara bé, cal abordar la reforma del SOC per poder donar una oportunitat a la gent que està aturada actualment i que encara no veu això de la recuperació arribar ni a la seva butxaca ni a la seva vida laboral.

Estem convençuts, conseller, que aquest objectiu que avui comentem aquí a l'hemicycle és compartit per molta gent; segurament per vostè, per nosaltres i per molta més gent d'aquests grups parlamentaris que avui ens acompanyen aquí. De fet, estem convençuts que pot ser objecte d'un gran acord polític i també social, que vagi més enllà d'aquest Parlament. Evidentment, el Parlament ha de tenir un paper protagonista, però també el poden tenir sindicats i patronals i altres agents socials que es puguin acollir a aquesta proposta. I proposem tres eixos bàsics a treballar, que segurament compartirem, com us deia, amb la majoria de la gent que estem en aquest Parlament.

El primer, assegurar un nivell mínim de competències bàsiques. Això vol dir que la gent que encara no té aquesta formació elemental la pugui obtenir a través del Servei Públic d'Ocupació i altres eines que té el servei també, evidentment, públic, que tenen altres agències del nostre país.

En segon lloc, oferir solucions concretes als problemes concrets del territori, i això s'està fent en part amb el desplegament territorial del SOC i s'ha de potenciar encara més. No pot ser que oferim a un mercat de treball formació en uns àmbits que els territoris no ens demanen. Aquest desajust que és obvi que encara passa a dia d'avui, s'ha d'acabar, i s'ha d'acabar aviat.

I un tercer element: col·laboració publicoprivada per facilitar intermediació i escurçar el trànsit laboral entre una feina i una altra per a molts treballadors que estan veient com la seva feina actual deixa d'existir, però en sorgeixen de noves que pot ocupar, evidentment.

Considerem que el repte és important, és majúscul segurament, però considerem que val la pena. Aconseguir donar una sortida laboral a veïns i veïnes que per motius diversos s'han quedat pel camí val la pena. És un objectiu que és eficient econòmicament, però especialment és un objectiu just socialment, i, si m'ho permeten, també és just democràticament. Segurament, aquesta gent que es queda pel camí i que el servei públic no li dona la resposta també, doncs, té temptacions de votar opcions polítiques fora del sistema.

Tots coneixem que l'actual sistema no funciona –ho hem dit moltes vegades, ho hem pogut comentar a nivell parlamentari, també a nivell, doncs..., a peu de carrer. Tenim una eina molt potent, creada en un temps, doncs, ja pretèrit segurament, però enfocada a unes polítiques no correctes a dia d'avui. Ara, quan tenim les xifres rècord d'ocupació, és quan hem de fer possible aquest canvi; ara que no tenim la pressió de les crisis econòmiques; ara que el marc normatiu ens posa una catifa per poder abordar aquest tipus de canvis; ara és quan hem de sumar esforços per poder tenir el SOC que volem.

Per la nostra part, conseller, hi estem preparats. Ens hi posem?

La presidenta

Moltes gràcies. Passo la paraula ara, per fer la seva resposta, al conseller d'Empresa i Treball, el senyor Roger Torrent i Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. D'entrada, una coincidència: diputat, s'ha de tenir molt mèrit per aguantar aquesta interpellació ja a les portes, diguéssim, d'acabar el Ple, per tant, intentarem entre tots dos fer-ho el màxim d'amè possible; interessant, però amè possible.

Començo amb un repàs de les dades, perquè, efectivament, jo crec que val la pena veure on som, no només per com ha d'actuar el SOC, perquè les polítiques actives d'ocupació, i especialment el SOC ha de tenir una mirada més estructural, eh?, més a mitjà i llarg termini, però, en qualsevol cas, és bo saber on som avui per veure com hem de planificar el futur. I és cert –ho deia vostè– que estem en xifra rècord; en xifra rècord pel que fa als nivells d'atur, que són els més baixos des del 2008, eh? Des de l'anterior crisi, la crisi provocada per la bombolla immobiliària, fins avui no havíem tingut uns nivells d'atur tan baixos com ara. També rècord d'afiliació a la seguretat social: mai, històricament, en xifres absolutes, hi havia hagut tants catalans i catalanes treballant en un mateix moment. Per tant, xifra rècord d'afiliació a la seguretat social, que també és un paràmetre positiu. Demà tindrem l'EPA, eh?, demà tenim EPA i, per tant, podrem contrastar com estan anant les dades i podrem entrar una mica més al detall, perquè sap que, fruit de l'enquesta, doncs, podem fer una anàlisi més qualitativa.

Però, dit això, aquesta xifra rècord i el bon moment des d'aquest punt de vista que vostè també esmentava, és cert també, alhora, que encara avui tenim 329.744 catalans i catalanes en situació d'atur als que hi hem de donar resposta. Hem de donar resposta amb totes les eines que tenim, especialment amb el Servei d'Ocupació de Catalunya, que és, diguem-ho així, el braç executor de bona part de les polítiques actives d'ocupació, d'aquella part que tenim competències. De les polítiques actives, no de les passives, el Servei d'Ocupació de Catalunya n'és un element clau. Que ha jugat el seu paper també per garantir aquestes bones xifres, eh? Vostè, lògicament –ja ho entenc, lògica parlamentària–, posava en valor algunes de les accions del Govern de l'Estat per explicar les bones dades d'ocupació, permetin-me dir també que, òbviament, el Govern de la Generalitat de Catalunya hi ha contribuït, entre d'altres coses, desplegant el pla de xoc de polítiques actives d'ocupació, que gairebé arribava als 1.000 milions d'euros i que és el pla de xoc més ben dotat des d'un punt de vista de recursos públics que ha tingut històricament aquest país. Per tant, hi torno: malgrat, diguéssim, la tendència positiva en aquest sentit, òbviament, el SOC té un paper molt rellevant. Des de la perspectiva que li deia abans, eh?, més estructural.

I si anem a l'estructura i mirem quins són els col·lectius, no?, als quals hem de dirigir més específicament les nostres polítiques actives d'ocupació, veurem –i hi insisteixo, eh?, demà tenim l'EPA i ho podrem corroborar, eh?– que amb majors de quaranta-cinc anys –vostè ho ha esmentat–, és a dir, el perill de cronificació de l'atur, efectivament, és un repte històric, però en aquests moments, pel que després diré, encara més rellevant. Per tant, majors de quaranta-cinc anys.

Atur juvenil, que és veritat que tenim la xifra d'atur juvenil més baixa de l'Estat en aquests moments, a la franja més jove, d'un 16,6 per cent, eh?, però que encara hi ha molt de recorregut a fer.

I també el biaix de gènere: com en tants altres àmbits, també es reproduïx aquí. De fet, cinquanta-set per cent, per tant, gairebé sis de cada deu persones que estan en situació d'atur, són dones. Per tant, majors de quaranta-cinc anys, atur juvenil i biaix de gènere són els tres col·lectius o els tres àmbits en què, des d'un punt de vista de polítiques públiques dirigides a la generació d'oportunitats, ens centrem més clarament.

Per tant, enfocament a aquests sectors. Quines eines tenim a disposició? És a dir, si hem de fer la transformació del SOC, si l'hem de modernitzar, en quin sentit ho hem de fer? Perquè els signes dels temps són uns i, per tant, ens hi hem de saber adaptar. Des del nostre punt de vista, la majoria de línies d'actuació en aquest sentit

es focalitzen o acaben desembocant en tres grans objectius, d'altra banda, que són en certa manera obvis o intuïtius, eh?, però que tenen una dimensió diferent perquè estem parlant d'uns moments diferents.

M'explico. D'una banda, la millora de l'ocupabilitat. La millora de l'ocupabilitat té ara mateix un component necessàriament de resposta àgil. Què vull dir? El vell concepte de poder dedicar-nos tota la vida a fer una mateixa feina s'ha trencat, ja no existeix. Per tant, hem de ser capaços de garantir una entrada i una sortida a diferents llocs de treball que ens propiciï l'oportunitat de tenir prou eines com per poder-nos desenvolupar en aquest entorn més canviant. És a dir, ja no és la idea de «tindrem una ocupació, el mateix ofici per a tota la vida, per tant, em formo quan estic en situació d'atur per poder entrar al mercat laboral i ja m'hi quedo fent sempre més aquest ofici», perquè el món no va cap aquí. Per tant, nosaltres ens hem d'adaptar en aquest sentit, i la millora de l'ocupabilitat passa per aquesta agilitat en la resposta.

En segon lloc, passa també per tenir eines per adaptar-nos a aquestes necessitats canviants, eh?, sobretot el repte tecnològic. I aquí, molt específicament, mirem cap als majors de quaranta-cinc anys, eh? Com que les transformacions de caràcter tecnològic i digital van tan ràpides, és imprescindible que compassadament el SOC vagi donant resposta a la mateixa velocitat. Perquè si no, òbviament, quan algú fa temps que no està en el món actiu, en el món laboral, i vol entrar-hi, si no ha estat capaç de reciclar-se, si no ha estat capaç de tenir prou eines per rebre els coneixements suficients, doncs, queda més desfasat més ràpidament del que havia quedat històricament. Per tant, eines també per adaptar-nos a aquest entorn canviant.

I, finalment, incorporar una perspectiva –aquesta potser sí que és més nova–, que és la idea de que el SOC ha de ser també un agent de transformació del model productiu, ens ha d'ajudar a transformar el model productiu. És a dir, les seves polítiques actives d'ocupació no només han de tenir un caràcter palliatiu, no només han de tenir un caràcter de resposta urgent, sinó que necessàriament han d'acompanyar en diferents sectors, per exemple, el de l'automoció o, per exemple, el de l'alimentació, per incorporar aquests nous coneixements, ja no només a títol individual, eh?, el que dèiem abans, és a dir que la persona tingui les eines necessàries per desenvolupar-se competitivament en el món laboral, sinó que des d'un punt de vista col·lectiu també anem acompanyant aquests sectors en la seva transició.

Per tant, aquests són els tres objectius; tres col·lectius, tres objectius.

I el Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, que, efectivament, necessita aquesta transformació, aquesta modernització, no només perquè és un imperatiu que el Parlament de Catalunya en la seva majoria ha aprovat, sinó perquè aquesta és també una prioritat per part del Departament d'Empresa i Treball.

I en aquest sentit estem treballant, estem desplegant aquest procés de modernització del SOC, que es concreta en vuit instruments estratègics que d'alguna manera o altra donen resposta a aquells tres elements o aquells tres eixos que vostè situava a la seva intervenció.

Són vuit instruments que hem pogut idear, dissenyar i comencem a desplegar en divuit mesos. No és fàcil –vostè ho ha reconegut–, no és senzill aquest procés d'adequació i adaptació del SOC. De fet, jo defenso una idea que pot semblar molt paradoxal, que és que justament per millorar en l'agilitat i la simplificació administrativa, també i especialment en el SOC, fa falta temps. És un contrasentit, però fa falta temps per poder planificar i per poder prendre bones decisions que no siguin cosmètiques, que no siguin només retòrica, sinó que siguin efectives.

Per tant, vuit instruments estratègics, començant, el primer, per l'acord de desplegament territorial, eh?, com vostè ha esmentat, que és un exercici de concertació públicoprivada i de concertació territorial, i que representa fins i tot un nou model de desplegament de les polítiques actives d'ocupació a través del SOC, perquè és un model de desplegament territorial en el que els agents que han signat el propi acord

tindran un paper rellevant. Per tant, un model que no és piramidal, sinó que s'estén capil·larment al conjunt del territori per adequar les necessitats i les respostes a cada àmbit territorial. Per tant, l'acord marc de concertació territorial, un excel·lent, des del nostre punt de vista, exercici que, evidentment, s'ha d'anar aterrant, però que representa un pas disruptiu en aquest sentit.

Segon instrument estratègic, l'estratègia catalana per l'ocupació de qualitat 2022-2027. Un altre acord, un altre gran consens, en aquest cas, establert en el Consell de Direcció del SOC, també amb la representació de tots els agents econòmics i socials, que té un gran doble objectiu, eh?, que coincideix amb l'anàlisi que feia abans: la millora de l'ocupabilitat i el foment de la competitivitat de les empreses, eh?, amb aquesta idea de la doble demanda. És a dir, el món laboral és un mercat de doble demanda: de treballadors i treballadores que estan en situació d'atur, que demanen feina, i empreses que demanen perfils professionals que els permetin millorar la seva competitivitat. Amb aquesta doble lògica, es desplega aquesta estratègia catalana per l'ocupació de qualitat 2022-2027 que hem pactat amb els diferents agents.

Un tercer instrument, el pla de desenvolupament de polítiques d'ocupació 2023-2025. És a dir, tenim una planificació, tenim una realitat territorial capil·lar. Ara parlo d'aquest pla de desenvolupament de polítiques actives d'ocupació, que és l'execució de tot això, eh? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) En tot cas, se m'ha acabat el temps, seguiré. Anem pel tercer eix estratègic de modernització del SOC. Com li deia, són vuit que intenten, entre d'altres, donar resposta al que vostè plantejava i, per tant, entenc que seran també eines a treballar i a acordar en el marc parlamentari. Però després, diputat, seguirem.

La presidenta

Té la paraula ara, per la rèplica, el diputat senyor Pol Gibert Horcas.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Em sembla, conseller, que haurà de venir un dia en comissió a explicar-ho amb calma, perquè portava tres eixos o quatre dels set que hi havia, en són molts, i això mereix tenir el temps que calgui, i segurament amb interpellacions no hi ha temps a poder aprofundir en aquests àmbits, no?

Jo crec que el bon moment que viu el mercat de treball s'ha d'explicar i s'ha de defensar, perquè és així, perquè es deu a unes polítiques econòmiques i laborals concretes, no?, i s'ha d'explicar com és. Però tampoc es pot obviar en aquest discurs que tenim desenes de milers de persones que encara busquen feina a dia d'avui i que busquen a dia d'avui i fa un any i algunes fa dos anys, i que estan patint encara aquestes conseqüències i que encara veuen amb més frustració com molta gent troba feina i ells encara no la poden trobar, no?

Per això, jo crec que farem bé, a part, evidentment, d'abordar el debat més global que estem fent avui mateix, també de posar el focus en aquest tipus d'aturat que tenim, diguem-ne, enquistat al fons de la bossa d'aturats i que no aconseguim fer aflorar. I que segurament és molt complicat. Sabem que requereix una cirurgia fina per intentar abordar cada casuística i que hi hagi una aproximació segurament de diferents àmbits, però que no podem deixar de fer, perquè, com deia abans, és evidentment ineficient econòmicament i em sembla que és un risc també per a la democràcia. Evidentment, també ho hem d'abordar amb aquest prisma, actualment, no?

Miri, conseller, a mi m'agradaria poder afirmar que el paper del SOC ha contribuït decididament a la creació d'ocupació i a inserir gent, però no puc fer-ho. No puc fer-ho, perquè les dades no m'ho permeten, senzillament, no? Depenent de les dades que agafo, siguin de la Cambra de Comerç de Barcelona, siguin les pròpies del departament, el barem de gent que col·loca el SOC actualment, que insereix, és entre un u, un tres o un nou per cent, el millor mes, diguem-ne, que el SOC ha tingut, en un context de vacants laborals en el qual hi ha alta demanda de personal per part

de les empreses i que no el troben i que van inclús al SOC a buscar-lo, cosa que abans tampoc passava –i després m'hi referiré breument, no?

És el gran repte. La gent que no té res busca al SOC com la seva finestra d'oportunitats, i actualment, doncs, no dona resposta. I, per tant, ens preocupa, i molt, des de la nostra visió de lo públic, que és molt i molt important, no?

Vostè hi feia referència, estem en un món en el qual el trànsit laboral és molt ràpid. Abans la gent, com vostè hi feia referència, doncs, estava anys i anys, o canviava de feina cada deu, vint anys, no? Ara això és un trànsit molt més ràpid i afecta diferents capes de la població diferentment: la gent, doncs, amb menys formació l'afecta més, segurament, i cal més ajuda per intermediar i poder reorientar aquest públic. I evidentment això requereix l'agilitat que actualment no tenim.

I el segon element que també ens preocupa molt és la bretxa digital, que s'afegeix, diguem-ne..., és la segona gran bretxa que tenim al món laboral, després de la de gènere, evidentment. Llavors, es sumen entre elles. I aquí tenim una problemàtica a nivell social, però també a nivell laboral, que ens afecta de ple i que cada vegada serà més i més important.

Vostè ha fet esment d'un factor que crec que és cabdal, no? És com el SOC acompanya també el sector productiu. No només és reactiu davant d'una crisi, com hem vist en molts tancaments industrials recentment, no?, sinó que acompanya de manera proactiva. En això, hi ha aquests dos elements que seran decisius: el desplegament territorial farà que aquesta aproximació sigui molt més realista, estigui a peu de carrer el SOC i pugui, evidentment, abordar-ho, i, el segon element, que tenim actualment un SOC absolutament desconnectat del teixit productiu; el SOC rep aturats, els intenta gestionar com pot, però no es parla pràcticament en el sector productiu, aquí hi ha una desconexió molt important que hem d'intentar, doncs, reconnectar, perquè, si no, és impossible intermediar entre uns actors que no es parlen entre ells, no?. Jo crec que aquest és un paper cabdal que el SOC, doncs, evidentment, jo crec que ja hi està posant fil a l'agulla en com s'aborda, no? Però és un dels grans reptes, perquè, a vegades, quan parlem del SOC parlem només de la part treballadors, que és molt important, no?, però, diguem-ne, els treballadors treballen en un lloc, físicament, o en una empresa, per la qual cosa..., per això tenim aquesta altra porta; generalment ens costarà molt trobar una sortida que sigui la correcta.

Jo crec que, conseller, tenim l'anàlisi bastant compartida, té un diagnòstic compartit, crec que més àmpliament, no només el meu grup parlamentari i del Govern, sinó que hi ha més gent que ho comparteix, i que hem pogut parlar-ne en diferents formats i diferents fòrums. Jo crec que ara el que fa falta és un calendari compartit, segurament, de com posem fil a l'agulla per solucionar aquests problemes. Són àmbits que, com que tenen el consens ampli, crec, d'aquesta cambra, es poden treballar en diferents aspectes, però crec que és important que els abordem i que tinguem un horitzó clar de cap a on anem. Perquè si li podem explicar a un aturat que d'aquí divuit mesos o vint-i-quatre mesos tindrà una oficina de treball al seu barri, al seu districte, a la seva ciutat, que hi pot anar i que li oferiran un itinerari personalitzat, que sap quants mesos trigarà i sortirà amb una feina d'allà, això a molta gent li donaria una enorme tranquil·litat i confiança amb el sistema.

Això que estem parlant aquí no és una utopia, això passa a molts països europeus, que la gent confia plenament en el seu servei d'ocupació, sap que si va a Suècia i va a la porta, doncs, que tindrà un disseny, un itinerari, un camí i que quan acabi el camí, doncs, arribarà a bon port.

Això és el que hauríem d'aconseguir aquí i espero que ho puguem fer plegats en els propers mesos i a la tornada de l'estiu, especialment.

La presidenta

Per la rèplica, té la paraula el conseller, el senyor Roger Torrent i Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies de nou, presidenta. Diputat, m'he oblidat de dir-ho en la primera intervenció, però ho volia deixar clar; per tant, ho dic ara. Efectivament, compareixerem en la comissió i explicarem, doncs, els detalls d'aquest pla de modernització del SOC, i tindrem l'oportunitat d'aterrar en totes les qüestions més concretes, perquè, efectivament, una interpellació dona pel que dona amb relació al temps que hi podem dedicar.

Abans de continuar desgranant, diguem-ne, no?, podent aportar els vuit eixos estratègics d'intervenció en el SOC, m'agradaria fer una reflexió que connecta una mica amb el que deia ara vostè recentment, i que és segurament la reflexió fonamental que presideix tota aquesta vocació transformadora del SOC, o almenys nosaltres ens ho hem plantejat així.

La concepció d'un servei d'ocupació com a agència de col·locació, tal com l'havíem conegut històricament moltes vegades, això també s'ha trencat, diguéssim, culturalment i funcionalment. És a dir, culturalment, la ciutadania ja no percep els serveis públics d'ocupació només com un espai que posa en contacte la demanda i l'oferta, l'oferta de treball i la demanda laboral, sinó que ho concep com una peça que ofereix una resposta molt més integral. I és imprescindible que això sigui així, per tots aquells objectius que dèiem abans, perquè ha d'acompanyar en el procés de reciclatge i de poder obtenir eines necessàries per poder-se desenvolupar en el mercat, en el món laboral, des d'un punt de vista individual, però també perquè ha d'acompanyar les grans transformacions de fons del model productiu. Per tant, des de la perspectiva de les persones, és imprescindible que el SOC, en tant que servei d'ocupació, tingui aquesta mirada.

Però des de la perspectiva de les empreses, per tant, de l'altra part, diguéssim, de la contrapart o de l'altra gent que interactua habitualment amb el SOC, és imprescindible que millorem l'apropament, per tant, que generem més confiança cap al SOC. I la confiança no només es guanya en el tracte particular, és a dir, d'una empresa cap al SOC i del SOC cap a aquesta empresa determinada, sinó que ens sembla que també es guanya amb la capacitat de demostrar que el SOC és capaç de fer una anàlisi de prospectiva, no?, és a dir, un exercici de prospectiva per veure quines són les necessitats d'avui i en els propers anys i, per tant, donar resposta anticipada a allò que els sectors econòmics, els gremis, el teixit empresarial, en definitiva, demana. És una manera també de guanyar confiança en el dia a dia, però amb una mirada més de caràcter estructural.

Aquesta reflexió, aquests elements són els que han presidit tot el desplegament d'aquests eixos estratègics que abans comentava. He parlat de l'estratègia catalana per l'ocupació de qualitat, el marc de concertació territorial, el pla de desenvolupament de polítiques d'ocupació, però puc parlar també del programa operatiu del Fons Social Europeu, que ens permet desplegar gairebé 9.000 milions d'euros en polítiques actives d'ocupació, tant en els programes del PCAT, que desplegarem enguany, com en el programa d'assistència material bàsica, perquè hi han perfils que necessiten fins i tot l'acompanyament material per poder després formar-se en qualsevol de les ofertes formatives que té el SOC.

I després, tres elements que responen a aquests tres segments de població que abans li deia. L'estratègia catalana per l'ocupació juvenil de qualitat. Vostè deia: «Hem de millorar els nivells bàsics de formació.» Efectivament. Per tant, intentar acompanyar i fer un camí molt més paral·lel i molt més incardinat entre sistema educatiu i Servei d'Ocupació de Catalunya. Per tant, retornar sempre que es pugui i tant com es pugui al sistema educatiu.

Un pla d'acció per a les persones majors de quaranta-cinc anys, tenint en compte el repte tecnològic, el repte digital, efectivament; és un repte creixent i haurem de posar-hi encara més energies de les que hi hem posat fins avui si no volem un món laboral polaritzat, un món laboral amb un atur cronificat.

I el pla de transversalitat de gènere 2023-2025, que consisteix en incorporar, ja d'entrada, en la definició de les polítiques d'ocupació, la mirada femenina que fins ara moltes vegades ha faltat, òbviament, en els espais de presa de decisió, i, per tant, les polítiques no s'han adequat a les necessitats d'una part de la població, que, a més a més, és la més afectada per la situació d'atur.

I finalment, un element fonamental també, que és l'acord de planificació de la formació professional, eh? (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), fet conjuntament amb altres departaments, concretament amb Presidència i Educació, i que dibuixa aquesta anàlisi de quina és l'oferta formativa que necessitem en els propers anys i que s'adequa a les necessitats territorials i les de transformació del país.

En definitiva, estem desplegant aquests vuit eixos estratègics...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Empresa i Treball

...ho fem també amb un nou decret d'estructura que ha de servir pel canvi metodològic i tindrem l'oportunitat de parlar-ne i d'explorar aquestes coincidències que avui s'han demostrat aquí al faristol.

Moltíssimes gràcies, diputat.

La presidenta

Moltes gràcies.

I suspenem la sessió fins demà a les nou del dematí. Bon vespre.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre.